

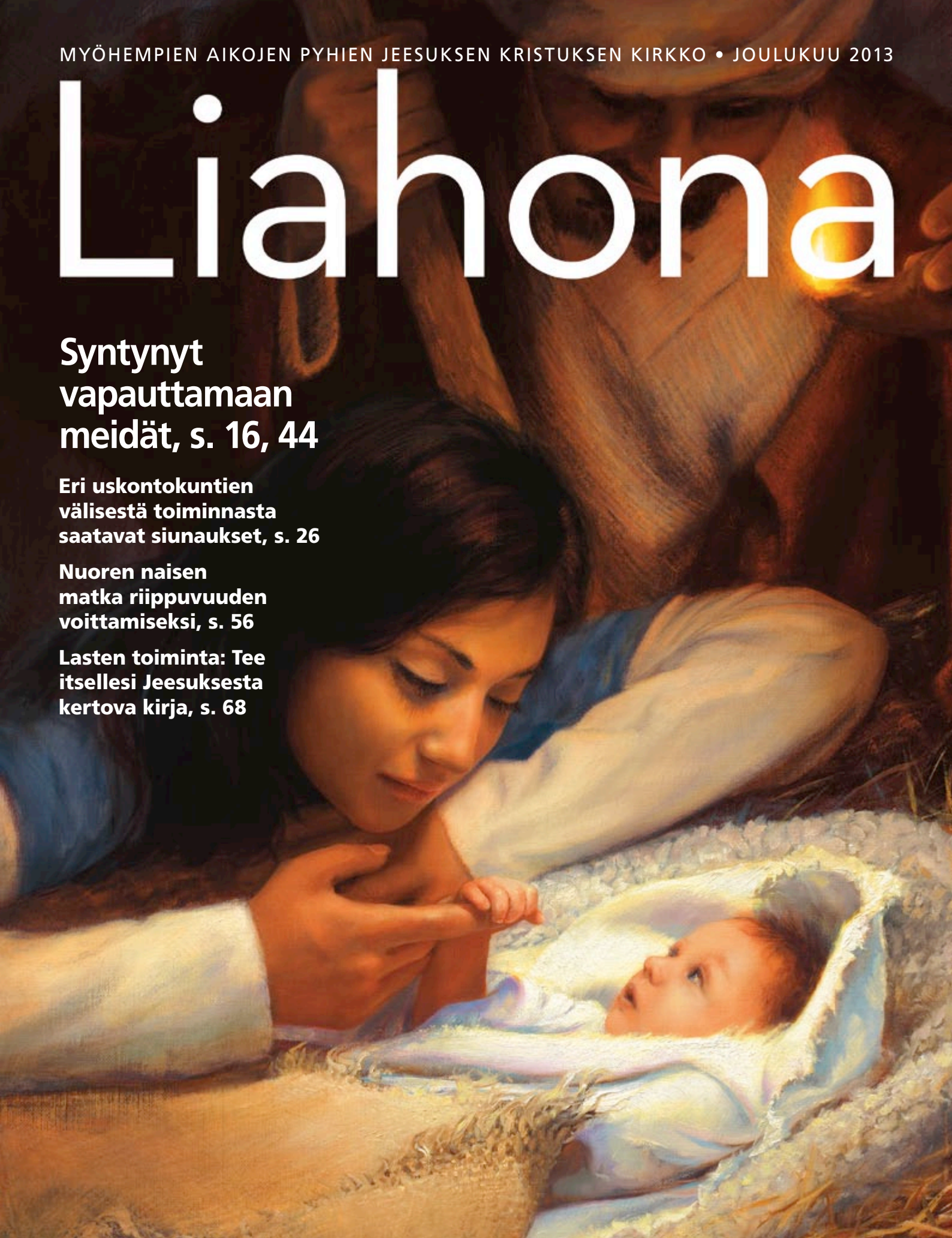
Liahona

**Syntynyt
vapauttamaan
meidät, s. 16, 44**

**Eri uskontokuntien
välisestä toiminnasta
saatavat siunaukset, s. 26**

**Nuoren naisen
matka riippuvuuden
voittamiseksi, s. 56**

**Lasten toiminta: Tee
itsellesi Jeesuksesta
kertova kirja, s. 68**

"[Kun näin Joseph Smithin, hän] kuvaannollisesti sanoen otti taivaan ja toi sen maan päälle. Hän otti maan ja kohotti sen ja saattoi yksinkertaisesti ja selkeästi ilmi sen, mikä on Jumalasta – siinä on hänen työnsä kauneus."

Presidentti Brigham Young (1801–1877), *Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young, 1997, s. 344.*

SANOMAT

- 4** **Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma: Ikuisesti perheenä ja ystävinä**
Presidentti Henry B. Eyring
- 7** **Kotikäyntiopetus-sanoma: Jeesuksen Kristuksen jumalallinen tehtävä: Ainosyntyinen Poika**

KANNESSA

Edessä: Jay Bryant Wardin teos *Maailman Valo*. Takana: Arthur A. Dixonin teos *Paimenet kuulevat Jeesuksen syntymästä*. Kansilehden sisäsivu: Valokuva Nauvoon temppelistä Illinoisissa Yhdysvalloissa Scott Jarvie Photography.

ERIKOISARTIKKELIT

- 16** **Oi Häntä kumarramme**
Vanhin Bruce D. Porter
Muinaisen profetian täyttyminen tuo vapauden vangituille ja toivon ihmiskunnalle.
- 22** **Indeksointi on ehdottoman tärkeää**
Jennifer Grace Jones
Voiko niin yksinkertaisella asialla todella olla suuri merkitys perheille kautta maailman?
- 26** **Paremmiksi pyhiksi tuleminen eri uskontokuntien välisen toiminnan kautta**
Betsy VanDenBerghe
Kuinka palveleminen muihin uskontokuntiin kuuluvien kanssa voi syventää opetuslapsuuttamme.
- 32** **Mzungusta ystäväksi**
David Dickson
Godfrey ei halunnut olla missään tekemisissä kirkon kanssa, kunnes iso kasa oksia auttoi muuttamaan hänen mielensä.

34 Afrikka – kirkkaan toivon maanosa

Richard M. Romney
Afrikka on paikka, jossa näemme palautuksen ihmeen avautuvan.

OSASTOT

- 8** **Mihin me uskomme: Herra palaa maan päälle kirkkaudessa**
- 10** **Kotimme, perheemme: Autoimme lapsia tunnistamaan Pyhän Hengen vaikutuksen**
Merrilee Browne Boyack
- 13** **Nuorten voimaksi -kirjasesta opettaminen: Parannus**
- 14** **Kirkon uutisia**
- 40** **Myöhempien aikojen pyhiin kertomaa**
- 80** **Kunnes taas kohdataan: Matka kotiin**
Heather Whittle Wrigley

44

44 Joulun lupaus

Vanhin Robert D. Hales

Mitä lupauksia sinä teet Vapahtajallesi tänä joulunaikana?

Katsopa, löydätkö tähän numeroon piilotetun Liahonan.
Vihje: Parturi auttaa sinua.

60

48 Valmistautuminen toiseen tulemiseen

Vanhin Jeffrey R. Holland

Koska meidän taloudenhoitokautemme on viimeinen ja suurenmoisinkin, meillä on velvollisuus valmistaa kirkko vastaanottamaan Jumalan Karitsa.

52 Kysymys ja vastaus

Kuinika vastustan kiusausta?

54 Nuorten voimaksi: Näkymä tien päättyessä

Vanhin Bradley D. Foster

Voit tehdä parannuksen. Ja kun teet sen, kaikki tulee olemaan paremmin.

56 Ei enää riippuvainen: pääsin eroon pornografiasta

Julkaistaan nimettömänä

Ollessani nuori nainen en koskaan ajatellut, että joutuisin vaikeuksiin pornografian kanssa.

58 Enemmän kuin apuri

Luuletko, että olet kotiopetuksessa pelkkä perässä roikkuja? Mietipä vielä.

60 Seiskää pyhissä paikoissa

Valokuvissa eri puolilta maailmaa näkyy nuoria seisomassa pyhissä paikoissa.

64 Lempijoululaulu

C. G. Lindstrom

Kun eräs sisar käveli yleisön eteen laulamaan, mietin epäoikeudenmukaisesti, olisiko laulusta mihinkään.

67

66 Veljeni, lähetyssaarnaaja

Kevin V.

Nyt minulla oli oma huone. En taatusti kaipaisi veljeäni – vai kaipaisinko?

67 Erityinen todistaja: Miksi on niin tärkeää viettää aikaa perheemme parissa?

Presidentti Boyd K. Packer

68 Alkeisyhdistyksen opetuksia kotona: Minä tiedän, että Jeesus Kristus tulee jälleen

71 Meidän sivumme

72 Odotimme Jeesusta

Matthew D. Flitton

Missä Jeesus-lapsi oli? Emme voisi viettää joulua ilman Häntä.

74 Matkan varrella: Tämä on se paikka!

Annie Beer

76 Pienille lapsille

81 Profeetan henkilökuva: Joseph Fielding Smith

**Presidentti
Henry B. Eyring**

ensimmäinen
neuvonantaja
ensimmäisessä
presidenttikunnassa

IKKUISESTI PERHEENÄ JA YSTÄVINÄ

A sutpa missä tahansa, sinulla on ystäviä, jotka etsivät sitä suurempaa onnea, jonka olet löytänyt elämällä Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin mukaan. He eivät ehkä kykene kuvaamaan sitä onnea sanoin, mutta he voivat tunnistaa sen nähdessään sen sinun elämästäsi. He ovat innokkaita saamaan selville tuon onnen lähteen, etenkin nähdessään sinunkin kokevan koettelemuksia.

Olet tuntenut onnea pitäessäsi Jumalan käskyt. Se on luvattu tulos evankeliumin mukaisesta elämästä (ks. Moosia 2:41). Et noudata Herran käskyjä uskollisesti vain siksi, että muut ihmiset näkisivät sen, mutta Herra valmistaa niitä, jotka näkevät sinun onnesi, kuulemaan evankeliumin palautuksen hyvän sanoman.

Saamasi siunaukset ovat suoneet sinulle velvoitteita ja hienoja tilaisuuksia. Liiton tehneenä Jeesuksen Kristuksen opetuslapsena sinulla on velvollisuus tarjota toisille, etenkin ystäville ja sukulaisillesi, tilaisuus löytää lisää onnea.

Herra näki mahdollisuutesi ja kuvaili velvoitettasi tällä käskyllä: ”Jokaisen, jota on varoitettu, kuuluu varoittaa lähimmäistään” (OL 88:81).

Herra tekee tuosta käskystä helpomman noudattaa sen muutoksen myötä, joka tapahtuu sydämässäsi, kun otat

Jeesuksen Kristuksen evankeliumin vastaan ja elät sen mukaan. Sen tuloksena rakkautesi muita kohtaan kasvaa, samoin kuin halusi suoda heille sama onni, jonka olet itse kokenut.

Yksi esimerkki tuosta muutoksesta on se, kuinka otat vastaan tilaisuuden auttaa Herran lähetystyössä. Kokoaikaiset lähetyssaarnaajat saavat pian huomata, että he voivat odottaa todellisen käännynnäisen suhtautuvan lämpimästi nimiviitepepyyntöön. Käännynnäinen haluaa kovasti, että ystävät ja sukulaiset voisivat jakaa hänen onnensa.

Kun seurakunnan lähetystyönjohtaja tai lähetyssaarnaajat kysyvät sellaisten ihmisten nimiä, joita he voisivat opettaa, voit pitää sitä suurena kohteliaisuutena. He tietävät, että ystävät ovat nähneet sinun onnesi, ja siksi noita ystäviä on valmisteltu kuulemaan evankeliumia ja ottamaan se vastaan. Ja he luottavat siihen, että sinä olet se ystävä, jota nuo ihmiset tarvitsevat tullessaan Herran valtakuntaan.

Sinun ei pidä pelätä, että menettäisit ystäviä, kun pyydät lähetyssaarnaajia tapaamaan heidät. Minulla on ystäviä, jotka ovat torjuneet lähetyssaarnaajat, mutta he ovat silti vuosien varrella kiittäneet minua siitä, että olen tarjonnut heille tilaisuutta saada jotakin sellaista, minkä he tietävät

olevan hyvin kallisarvoista minulle. Voit saada heistä ikuisia ystäviä tarjoamalla heille evankeliumin, jonka he näkevät tuovan sinulle onnea. Älä koskaan jätä väliin tilaisuutta kehottaa jotakuta ystävää tai etenkin sukulaista noudattamaan onnensuunnitelmaa.

Tuon kutsun esittämiseen ei ole suurenmoisempaa tilaisuutta kuin kirkon temppeleissä. Siellä Herra voi tarjota pelastuksen toimitukset esivanhemmillemme, jotka eivät voineet saada niitä eläessään. He katselevat sinua ylhäältä rakastaen ja toivoen. Herra on luvannut, että he saavat tilaisuuden tulla Hänen valtakuntaansa (ks. OL 137:7–8), ja Hän on istuttanut sydämeesi rakkauden heitä kohtaan.

Monet teistä ovat tunteneet iloa tarjotessanne toisille temppelin toimitukset samalla tavalla kuin koette iloa antaessanne lähetyssaarnaajille

sellaisten ihmisten nimiä, joita he voivat tavata. Olet kokenut vielä suurempaa iloa suorittaessasi noita toimituksia esivanhempiesi puolesta. Profeetta Joseph Smithille ilmoitettiin, että meidän iankaikkinen onnemme on mahdollista vain siten, että tarjoamme esivanhemmillemme keinon saada saman siunauksen temppelin sijaistoitusten välityksellä (ks. OL 128:18).

Joulunaika kääntää sydämemme Vapahtajaan ja siihen iloon, jonka Hänen evankeliuminsa on tuonut meille. Me osoitamme kiitollisuutemme Hänelle parhaiten tarjoamalla tuon onnen toisille. Kiitollisuus muuttuu iloksi, kun annamme lähetyssaarnaajille nimiä ja kun viemme omien esivanhempiemme nimiä temppeliin. Tuo todiste kiitollisuudestamme voi luoda ystävyysuhteita ja perheitä, jotka kestävät iankaikkisesti. ■

TÄMÄN SANOMAN OPETTAMINEN

Presidentti Eyring selittää, että me voimme osoittaa kiitollisuutemme Vapahtajalle kertomalla evankeliumista muille. Voit keskustella niiden kanssa, joita opetat, siitä, kuinka evankeliumin lahja on tuonut siunausta heidän elämäänsä. Voit kehottaa heitä miettimään rukoillen niitä ihmisiä, joiden kanssa he haluaisivat jakaa evankeliumin lahjan ja kuinka he voisivat tehdä sen.

Kerro todistuksesi

Voit jakaa evankeliumin lahjan tänä jouluna antamalla jollekulle ystävälle tai naapurille Mormonin kirjan, johon olet kirjoittanut oman todistuksesi. Tee se näin:

1. Piirrä paperiarkille viivoittimen kanssa noin 12 x 16 cm kokoinen suorakulmio, ja pyydä aikuista leikkaamaan se irti.
2. Laita sivun yläosaan kuva itsestäsi – piirrä tai liimaa siihen valokuvasi.
3. Kirjoita kuvan alle todistuksesi.
4. Pyydä aikuisen apua, kun liimaat paperin Mormonin kirjan sisäkanteen.

NUORILLE

Saisinko antaa sinulle Mormonin kirjan?

Josh Arnett

Ensimmäisenä lukiovuotena seminaarinopettajani kehotti luokkaani antamaan Mormonin kirjoja kirkkoon kuulumattomille ystäville. Vaikka olin tavattoman ujo, otin tehtävän vastaan.

Minulta meni pari päivää rohkeuden keräämiseen, mutta lopulta annoin kirjan ystävälleni Britnylle ruokautunnilla ja todistin lyhyesti. Britny kiitti minua kirjasta.

Kouluvuoden loputtua Britny muutti muualle, mutta pidimme yhteyttä. Hän kertoi minulle uudesta koulustaan ja siitä, kuinka lähes kaikki hänen ystävänsä olivat kirkon jäseniä. Hän ei kuitenkaan koskaan jutellut kanssani

mistään hengellisistä asioista.

Se muuttui ennen kuin lähdin lähetystyöhön. Sain Britnyltä viestin, jossa sanottiin, että hänellä oli suuria uutisia: hän oli menossa kasteelle, ja hän halusi kiittää minua siitä, että olin hänen ystävänsä ja olin hyvänä esimerkkinä.

Jumala otti ujon 15-vuotiaan pojan, jolla ei ollut lainkaan lähetystyökemusta, ja johdatti hänet kertomaan evankeliumista sellaiselle henkilölle, jonka Jumala tiesi ottavan sen vastaan. Tiedän, että kuuntelemalla Hengen ääntä voimme kaikki löytää lähipiirissämme olevia ihmisiä, jotka

odottavat saavansa tietää palautetusta evankeliumista. Tiedän, että jos autamme tuomaan yhdenkin henkilön Herran luokse, ”kuinka suuri [meidän ilomme] onkaan hänen

kanssansa [meidän Isämme] valtakunnassa!” (OL 18:15.)

Kirjoittaja asuu Washingtonissa Yhdysvalloissa.

Tutki tätä aineistoa rukoillen ja pyri ottamaan selville, mitä siitä voit kertoa muille. Kuinka Vapahtajan elämän ja tehtävän ymmärtäminen lisää uskoasi Häneen ja on siunauksena niille, joista huolehdit kotikäyntiopettajana? Lisää tietoa on osoitteessa reliefsociety.lds.org.

Jeesuksen Kristuksen jumalallinen tehtävä: Ainosyntyinen Poika

Tämä on osa kotikäyntiopetussanomien sarjaa, jossa käsitellään Vapahtajan tehtävän eri osa-alueita.

Vapahtajaamme Jeesusta Kristusta kutsutaan ainosyntyiseksi Pojaksi, koska Hän on ainoa henkilö maan päällä, joka on syntynyt kuolevaisesta äidistä ja kuolemattomasta Isästä. Isältään Jumalalta Hän peri jumalallisia voimia. Äidiltään Marialta Hän peri kuolevaisuuden ja joutui kokemaan nälkää, janoa, väsymystä, kipua ja kuoleman.¹

Koska Jeesus Kristus on Isän Ainosyntyinen, Hän kykeni antamaan henkensä ja ottamaan sen jälleen. Pyhissä kirjoituksissa opetetaan, että ”Kristuksen – – sovituksen kautta” me voimme ”saada ylösnousemuksen” (MK Jaak. 4:11). Saamme myös tietää, että kaikki, jotka uskoisivat, ”herätettäisiin kuolemattomuudessa iankaikkiseen elämään” (OL 29:43).

Kun ymmärrämme täydellisemmin sen, mitä tarkoittaa, että Jeesus on Isän Ainosyntyinen Poika, meidän uskomme Kristukseen kasvaa. Vanhin

D. Todd Christofferson kahdentoista apostolin koorumista on sanonut: ”Usko Jeesukseen Kristukseen on vakaumus ja varmuus siitä, että 1) Hän on Jumalan ainosyntyinen Poika, 2) Hänen sovituksensa on ääretön ja 3) Hän on kirjaimellisesti noussut kuolleista.”² Nykyajan profetat ovat todistaneet: ”[Jeesus Kristus] oli – – ainosyntyinen Poika lihassa, maailman Lunastaja.”³

Pyhistä kirjoituksista poimittua

Joh. 3:16; OL 20:21–24; Moos. 5:6–9

VIITTEET

1. Ks. *Evankeliumin periaatteet*, 2009, s. 54–55.
2. ”Kasvatamme uskoa Kristukseen”, *Liahona*, syyskuu 2012, s. 13.
3. ”Elävä Kristus – apostolien todistus”, *Liahona*, huhtikuu 2000, s. 2–3.

Usko, perhe,
auttaminen

Historiastamme poimittua

Uudesta testamentista voimme lukea naisista, joista toiset mainitaan nimeltä ja toisia ei, mutta jotka osoittivat uskoa Jeesukseen Kristukseen, oppivat Hänen opetuksiaan ja elivät niiden mukaan sekä todistivat Hänen palvelutyöstään, ihmeistään ja majesteettisuudestaan. Näistä naisista tuli esimerkillisiä opetuslapsia ja tärkeitä todistajia pelastuksen työssä.

Esimerkiksi Martta todisti voimallisesti Vapahtajan jumalallisuudesta sanoessaan Hänelle: ”Minä uskon, että sinä olet Messias, Jumalan Poika, jonka oli määrä tulla maailmaan” (Joh. 11:27).

Varhaisimpiin Vapahtajan jumalallisuuden todistajiin kuuluivat Hänen äitinsä Maria ja tämän serkku Elisabet. Pian sen jälkeen kun enkeli Gabriel oli vierailut Marian luona, Maria meni Elisabetin luokse. Kuultuaan Marian tervehdyksen Elisabet ”täytyi Pyhällä Hengellä” (Luuk. 1:41) ja todisti, että Mariasta tulisi Jumalan Pojan äiti.

Mitä minä voin tehdä?

1. Miksi minun on tärkeä ymmärtää Jeesuksen Kristuksen eri tehtäviä?
2. Kuinka uskomme voi vahvistua, kun pidämme liittomme?

HERRA PALAA MAAN PÄÄLLE KIRKKAUDESSA

Kaikki, mitä teemme kirkossa – lähetystyö, sukututkimus- ja tempelityö, evankeliumin opettaminen, Kristuksen kaltainen elämä – valmistaa meitä ja muita iankaikkiseen elämään ja Herran toiseen tulemiseen.¹

Hänen ensimmäistä tulemistaan – Hänen elämäänsä kuolevaisuudessa – oli todistamassa melko harvalukuinen joukko ihmisiä. Kun Hän palaa ”voimassa ja suuressa kirkkaudessa” (OL 29:11), koko ihmiskunta on sen todistajana. Toinen tuleminen aloittaa tuhatvuotisen valtakunnan, jolloin Vapahtaja asuu ”vanhurskaudessa ihmisten kanssa maan päällä tuhat vuotta” (OL 29:11).

Pyhissä kirjoituksissa kuvaillaan monia tapahtumia, jotka tapahtuvat ennen toista tulemistä. Niitä ovat muun muassa seuraavat:

- suuri luopumus, eksyminen pois totuudesta (ks. 2. Tess. 2:1–3; 2. Tim. 4:3–4)
- evankeliumin ja pappeuden palautus sekä Mormonin kirjan esilletulo (ks. Jes. 29:4–18; Ap. t. 3:19–21)
- evankeliumia saarnataan kaikkialla maailmassa (ks. Matt. 24:14)
- eletään sotien, jumalattomuuden ja luonnonmullistusten aikaa (ks. Matt. 24:6–7; 2. Tim. 3:1–7)
- ”merkkejä taivaalla ja maan päällä” (Joel 3:3; ks. myös Matt. 24:29–30; OL 29:14–16; 49:23).

Vaikka voimme nähdä merkkejä siitä, että Hänen toinen tulemisensa on lähellä, kukaan ei tiedä tarkalleen, milloin Herra palaa: ”Minä, Herra Jumala,

olen sen puhunut; mutta sitä hetkeä ja päivää ei tiedä kukaan ihminen eivätkä enkelit taivaassa, eivätkä he saakaan tietää, ennen kuin hän tulee” (OL 49:7).

Jotkut eivät ole valmiita Vapahtajan paluuseen. Se tulee olemaan pelottavaa aikaa jumalattomille, mutta vanhurskaille se on rauhan ja voiton päivä. Niinpä pyhät kirjoitukset ja myöhempien aikojen profeetat ovat opettaneet meitä elämään niin, että olemme valmiita tapaamaan Vapahtajamme, palaapa Hän milloin hyvänsä. Herra opetti:

”Ja sinä päivänä, jolloin minä tulen kirkkaudessani, toteutuu se vertaus, jonka minä puhuin kymmenestä morsiusneidosta.

Sillä niitä, jotka ovat viisaita ja ovat ottaneet vastaan totuuden ja ovat ottaneet Pyhän Hengen oppaakseen eivätkä ole eksyneet – totisesti minä sanon teille, ettei heitä kaadeta maahan eikä heitetä tuleen, vaan he kestävät sen päivän.” (OL 45:56–57; ks. myös Matt. 25:1–13.) ■

Katso lisätietoja kohdista Luuk. 21; 2. Piet. 3; OL 45:16–52; 88:87–107; 133:17–56.

VIITE

1. Ks. esim. David A. Bednar, ”Lasten sydämet kääntyvät”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 24; ja Neil L. Andersen, ”Maailman valmistaminen toiseen tulemiseen”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 49.

”Me todistamme, että jonakin päivänä [Jeesus Kristus] palaa maan päälle. ‘Herran kunnia ilmestyy, kaikki saavat sen nähdä’ (Jes. 40:5). Hän on hallitseva kuninkaiden Kuninkaana ja valtitseva herrojen Herrana, ja Hänen edessään jokainen polvi on notkistuva ja jokainen kieli on ylistävä Jumalaa ja palveleva Häntä. Jokainen meistä on seisova Hänen tuomittavanaan tekojensa ja sydämensä halujen mukaan.”

”Elävä Kristus – apostolien todistus”, *Liahona*, huhtikuu 2000, s. 3.

Ennen toista tulemistä tapahtuu maanjäristyksiä, rajuilmoja ja ukkosmyrskyjä salamoineen ja meren aallot nousevat "yli äyräidensä" (ks. OL 88:89–90).

"Aurinko pimenee, kuu värjäytyy vereen, ennen kuin koittaa Herran päivä, suuri ja pelottava" (Joel 3:4).

Vapahtaja palaa kirkkautessa: "Niin suuri on hänen kirkkautensa loisto, että aurinko kätkee kasvonsa häpeästä" (OL 133:49).

Vapahtaja seisoo Öljymäellä ja juutalaiset kysyvät: "Mitä ovat nämä haavat sinun käsissäsi ja jaloissasi?" Hän vastaa: "Nämä haavat ovat ne haavat, joilla minua haavoitettiin ystäväieni talossa. – – Minä olen Jeesus, joka ristiinnaulittiin." (Ks. OL 45:48–52.)

Vanhurskaat nousevat kuolleista ja temmataan ylös pilven sisässä Vapahtajaa vastaan (ks. OL 88:95–97).

AUTOIMME LAPSIA TUNNISTAMAAN PYHÄN HENGEN VAIKUTUKSEN

Merrilee Browne Boyack

Me voimme käyttää Pyhän Hengen erilaisia kommunikointitapoja, kun autamme lapsiamme saamaan todistuksen.

Neljän pojan vanhempina aviomieheni ja minä pyrimme aina etsimään tapoja auttaa lapsiamme tuntemaan Hengen ja saamaan todistuksen. Koimme ymmärtämiseen liittyvän läpimurron varsin erikoisella tavalla. Sain tuon innoituksen kaupassa ollessani.

Vanhimman poikamme yhteiskuntaopin arvosanat olivat huononemaan päin. Olimme puhuneet siitä hänen kanssaan kannustaen häntä opiskelemaan ahkerammin, mutta sekään ei tuonut parannusta asiaan. Olimme rukoilleet, että saisimme ideoita hänen auttamisekseen. Eräänä päivänä kirja-kaupassa ollessani sain voimakkaan innoituksen ostaa kirjan alennuskirjojen pinosta.

Kirjassa kerrottiin siitä, kuinka meillä jokaisella on erilainen oppimistyyli. Monet ihmiset ovat visuaalisia oppijoita, mikä tarkoittaa, että he oppivat parhaiten näkemällä. Tällaiset oppijat rakastavat usein taidetta ja lukemista. Jotkut ovat auditiivisiä oppijoita. He käsittelevät tietoja tehokkaimmin, kun he kuulevat ne. Tällaiset ihmiset rakastavat usein musiikkia. Jotkut oppijat ovat kinesteettisiä oppijoita. He oppivat parhaiten, kun mukana on liikettä tai toimintaa. Näillä oppijoilla on joskus vaikeuksia koulussa, koska opettajat käskevät heitä

pysymään hiljaa paikoillaan. He oppivat parhaiten liikkeessaan ympäriinsä.

Siinä oli vastaus! Meidän poikamme oli selvästi auditiivinen oppija – hän rakasti musiikkia ja puhumista! Saimme tietää, että samaan aikaan yhteiskuntaopin tunnin kanssa oli

usein muita koulun toimintoja, joihin häntä pyydettiin osallistumaan. Tällöin yhteiskuntaopin opettaja sanoi, että hän voisi lukea käsiteltävästä aiheesta myöhemmin kotona. Hänellä oli vaikeuksia, koska hän ei kuullut luokkakeskustelua. Heti kun

ymmärsimme sen, kannustimme häntä lukemaan saamansa aineiston ääneen ja keskustelemaan siitä sitten meidän kanssamme. Hänen arvosanansa ponnahtivat takaisin ylös.

Autoimme lapsiamme saamaan hengellisiä kokemuksia

Meidän ymmärryksemme oppimistyyleistä ei kuitenkaan loppunut siihen. Me tajusimme, kun tutkimme asiaa enemmän ja tarkkailimme lapsiamme, että Pyhä Henki opettaa lapsiamme usein tavalla, jolla he oppivat parhaiten. Profeetta Joseph Smith opetti, että Henki puhuu meille omalla kielellämme ja tavoilla, jotka voimme ymmärtää. Pyhä Henki sopeuttaa oman kielensä kaikkien, jopa pienten lasten, ymmärrykseen. ”Taivaallinen Isämme on – – aina saavutettavissamme. Hän sopeutuu meidän ymmärryksemme tasoon. Jos Hän tulee pienen lapsen tykö, Hän sopeuttaa itsensä pienen lapsen kielen ja käsityskyvyn tasolle’ (*Profeetta Joseph Smithin opetuksia*, toim. Joseph Fielding Smith, 1985, s. 160).¹

Tieto siitä, että Henki sopeuttaa kommunikoimisensa meidän ymmärrykseemme, voi kannustaa vanhempia luomaan lapsilleen tilaisuuksia, joissa nämä voivat kuulla Pyhän Hengen opetuksia tavoilla, jotka he ymmärtävät parhaiten. ”Herra itse on opettava sinun poikiasi, runsas on lastesi onni ja rauha” (Jes. 54:13).

Kuten mainitsin, vanhimman poikamme ensisijainen oppimistapa on auditiivinen. Sekä hän että kolmas poikamme rakastavat musiikkia, joten kotona soitimme usein kaunista Mormonien tabernaakkeli kuoron

musiikkia sekä klassista musiikkia. Tällaisessa ympäristössä he tunsivat Hengen vaikutuksen syvästi. Meillä oli myös monia vilkkaita keskusteluja evankeliumista. Se auttoi heitä oppimaan totuuksia, jotka Henki vahvisti heidän kuullessaan niitä.

Yksi pojistamme oli ensisijaisesti visuaalinen oppija. Hän rakasti lukemista ja tunsikin Hengen parhaiten, kun luki pyhiä kirjoituksia tai evankeliumiin keskittyviä kirjoja. Annoimme hänelle luettavaksi monia kirjoja, jotka auttoivat häntä tuntemaan Hengen ja saamaan todistuksen. Laitoimme myös seinillemme evankeliumiin liittyviä kuvia ja lauseita, jotta kodissamme vallitsisi visuaalisen oppimisen juhla-ateria.

Toinen poikamme oli sekä visuaalinen että kinesteettinen oppija. Hän oli hyvin aktiivinen poika, ja hän oli onnellisimmillaan ajaessaan maastopyörällä tai patikoidessaan isänsä kanssa. Huomasimme, että hän tunsikin Hengen läsnäolon parhaiten liikkeessään ulkosalla. Meillä oli monia koko perheen telttaretkiä, jolloin keskustelimme Jeesuksesta Kristuksesta, luomistyöstä ja pelastussuunnitelmasta. Toinen poikamme omaksui nämä sanomat voimallisesti osallistuessaan näihin retkiin.

Mieheni ja minä huomasimme myös, että muiden palveleminen voi olla kinesteettistä oppimista. Niinpä me palvelimme paljon lastemme kanssa, jotta he voisivat nähdä, kuulla ja osallistua. Se loi hienon ympäristön, jossa kaikki poikamme saattoivat sisäistää opetuksia kristillisestä rakkaudesta ja Kristuksen kaltaisesta palvelemisesta. Nämä projektit tekivät erityisesti vaikutuksen toiseen poikaamme.

Kuuleminen ja ymmärtäminen

Saimme myös tietää, että ihmiset ”kuulevat” Pyhän Hengen äänen monin eri tavoin. Opetin pyhäkoulun oppiaihetta melko uusille käännynnäisille ja kysyin heiltä: ”Millä tavalla te tunnette Hengen vaikutuksen?” Heidän vastauksensa olivat hyvin valaisevia. Yksi sanoi: ”Tunnen ajatusteni olevan selkeitä.” Toinen sanoi: ”Sisälläni on lämmin tunne”, kun joku muu puolestaan sanoi: ”Tunnen syvää rauhan tunnetta.” Eräs nainen, joka oli ollut jäsen muutaman kuukauden ajan, sanoi: ”Minä kihelmöin kauttaaltani!” Ja muutama kertoi, että toisinaan he ”kuulivat” äänen puhuvan heille tai he saivat uusia ideoita.

Vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista on opettanut: ”Tutummissa muodoissaan ilmoitus tai innoitus tulee sanoina tai ajatuksina, jotka välittyvät mieleen (ks. En. 10; OL 8:2–3), äkillisenä ymmärryksen valistumisena (ks. OL 6:14–15), myönteisinä tai kielteisinä tunteina aiotuista toimintatavoista tai vieläpä innoittavina esityksinä, kuten eri

taidemuodoissa. – – 'Innoitus tulee pikemminkin tunteena kuin äänenä.'²

On selvää, että jokainen meistä saattaa kuulla ja tuntea Pyhän Hengen kommunikaation monin eri tavoin. Meidän tulisi lakata opettamasta lapsillemme, että heille tulee lämmin tunne, koska he eivät ehkä koe sellaista tunnetta; he saattavat saada innoitusta jollakin toisella tavalla.

Vanhin Jay E. Jensen, joka kuului aikoinaan seitsemänkymmenen johtokuntaan, kertoi seuraavaa eräästä kahdentoista apostolin koorumin jäsenestä, joka kierteli lähetyskentällä: Vyöhykekonferenssien välillä tämä apostoli kääntyi edellisessä

konferenssissa puhuneen seitsemänkymmenen koorumin jäsenen puoleen ja sanoi: "Saatoit kyllä välittää lähetysaarnaajille ajatuksen, joka aiheuttaa enemmän ongelmia kuin mitä voidaan ratkaista. Matkustellessani kaikkialla kirkon alueella olen tavannut aika harvoja ihmisiä, jotka ovat kokeneet palamisen tunteen sydämessään. Itse asiassa monet ihmiset kertovat minulle turhautuneensa, koska he eivät ole koskaan kokeneet sellaista tunnetta, vaikka he ovat rukoilleet tai paastonneet pitkiäkin aikoja kerrallaan." Vanhin Jensen jatkoi: "Olen vuosien mittaan yrittänyt oppia, millä eri tavoin Herran Henki toimii. Varmasti Jumala

puhuu taivaasta, mutta Hän ilmoittaa, vahvistaa tai antaa ohjeita monin eri tavoin."³ On hyvin tärkeää opettaa lapsillemme, että heidän täytyy oppia kuulemaan Hengen ääntä tavalla, jolla Hän puhuu juuri heille.

Kun opetamme lapsiamme, kerromme periaatteita uskosta, parannuksesta, kasteesta ja Pyhän Hengen lahjasta. Se, että opetamme heitä kuulemaan ja ymmärtämään saamaansa innoitusta, on äärimmäisen tärkeää heidän hengelliselle kehitykselleen. Presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008) neuvoi meitä: "[Teidän lapsenne] tulevat tarvitsemaan kaiken sen voiman ja kaiken sen uskon, mitä te voitte heille antaa niin kauan kuin he vielä ovat luonanne. Ja he tulevat myös tarvitsemaan suurempaa lujuttua, joka tulee korkeammalta voimalta."⁴

Johdatuksen ja ohjauksen saaminen taivaalliselta Isältämme Pyhän Hengen kautta on suuri siunaus elämässämme. Kun opetamme lapsillemme, kuinka näitä innoituksia, tunteita ja ohjeita saadaan ja huomataan, he kykenevät saamaan henkilökohtaisen todistuksen, joka antaa heille voimaa tulevaisuudessa. Pyhä Henki voi olla heidän jatkuvana kumppaninaan, ja he voivat kuulla Häntä paremmin. Me vanhemmat voimme auttaa tässä prosessissa ja omalta osaltamme suoda siunausta lapsillemme. ■

Kirjoittaja asuu Kaliforniassa Yhdysvalloissa.

VIITTEET

1. Gérald Caussé, "Lapsikin voi ymmärtää", *Liahona*, marraskuu 2008, s. 32.
2. "Kahdeksan syytä ilmoitukseen", *Liahona*, syyskuu 2004, s. 8.
3. "Olenko saanut vastauksen Hengeltä?", *Välkeus*, syyskuu 1989, s. 9.
4. "Nämä pienokaisemme", *Liahona*, joulukuu 2007, s. 7.

PARANNUS

Jeesuksen Kristuksen sovitus tekee parannuksesta mahdollisen, ja jokaisen meistä täytyy tehdä parannus.

Joskus meitä alkaa pelottaa, kun synnin vakavuus edellyttää piispalle tai seurakunnanjohtajalle tunnustamista, vanhin Bradley D. Foster seitsemänkymmenen koorumista selittää artikkelissa, joka on tässä *Liahonassa* sivuilla 54–55. Kuitenkin ”ne, jotka ovat kulkeneet parannuksenteon tietä, kertovat sinulle, että paitsi että tuo matka on mahdollinen, niin kun olet tehnyt sen ja katsot taaksepäin, tulet huomaamaan myös tämän:

Sinä pystyt siihen. Ja kun teet sen, kaikki tulee olemaan paremmin –.

Tunnet helpotusta heti kun aloitat –.

Piispasi auttaa sinua joka vaiheessa. Tulet rakastamaan häntä, etkä koskaan unohda häntä.”

Ehdotuksia nuorten opettamiseen

Lue nuoresi kanssa parannusta käsittelevä kohta julkaisusta *Nuorten voimaksi*. Keskustelkaa siunauksista, joita voimme saada sovituksen avulla, ja kuinka parannus tekee ne mahdollisiksi.

Voit myös kertoa oman todistuksesi parannuksesta ja sovituksesta ja siitä, mitä ne merkitsevät omassa elämässäsi. Voit myös halutessasi pyytää nuoriasi kertomaan sinulle omasta

parannusta koskevasta todistuksestaan. Voit tarvittaessa pyytää teiniikäisiä auttamaan nuorempia sisarusia alla kuvatussa toiminnassa.

Ehdotuksia lasten opettamiseen

Sen havainnollistamiseksi, mitä tarkoittaa pysyminen polulla, jota Herra on käskenyt meidän kulkea, voit käyttää pientä leluautoa (tai lentokonetta, venettä tai kärryjä). Ota esiin havaintoesitystä varten kartta, ja pyydä lasta kuljettamaan autoa kartalla yhdestä pisteestä toiseen. Kysy: ”Mitä pitää tehdä, jos auto alkaa ajaa harhaan reitiltä?”

Kun on selvää, että auton ajaessa harhaan se täytyy palauttaa takaisin oikealle reitille, kysy, miten se muistuttaa parannusta. Selitä, että joskus matkallamme läpi elämän meidän täytyy muuttaa suuntaamme sen varmistamiseksi, että päädymme oikeaan paikkaan. Joskus voimme tehdä sen itse. Joskus kuitenkin tarvitsemme apua. Pyydä lapsia kertomaan tapauksista, jolloin he ovat itse auttaneet itseään, tapauksista, jolloin toiset ovat auttaneet heitä, ja tapauksista, joissa taivaallinen Isä ja Jeesus Kristus voivat auttaa heitä. Kun opetat tätä aihetta, pidä mielessäsi, että alle 8-vuotiaat lapset eivät ole vastuullisia eikä heidän tarvitse tehdä parannusta. Heidän on kuitenkin

PYHIEN KIRJOITUSTEN KOHTIA PARANNUKSESTA

Sananl. 28:13

Jes. 1:16–18

En. 2–8

Moosia 4:1–3; 26:30–31

Alma 34:32–33

Hel. 12:23

3. Nefi 9:20–22

OL 18:10–13; 58:42–43

hyödyllistä oppia parannuksen periaate.

Keskustelkaa heidän vastauksistaan. Kerro siitä, kuinka parannus on lahja taivaalliselta Isältä ja Jeesukselta Kristukselta ja että se tekee meille mahdolliseksi palata Heidän luokseen jälleen. ■

KIRKON UUTISIA

Osoitteessa news.lds.org on lisää kirkon uutisia ja tapahtumia englannin kielellä.

Vanhin M. Russell Ballard puhui pyhille Euroopassa

Varhaisten eurooppalaisten pioneerien osoittama uskoa vaaditaan tänä aikana, jos myöhempien aikojen pyhien on määrä viedä eteenpäin kirkkoa ja Jumalan valtakuntaa, sanoi vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista lähetyksessä, joka oli tarkoitettu kirkon jäsenille Norjassa, Ruotsissa, Suomessa ja Tanskassa.

”Millainen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on 20 vuoden päästä täällä teidän maissanne?” vanhin Ballard

Vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista kirkon jäsenten joukossa Ruotsissa kesäkuussa pidetyn kokouksen jälkeen.

kysyi. ”Kuinka aiomme vastata niille varhaisille pohjoismaalaisille kirkon jäsenille, elleimme voi kertoa, että meidän uskomme, meidän rohkeutemme ja meidän tekemme ovat aivan kuten heidän, että me annoimme parhaamme vahvistaksemme kirkkoa jokaisessa seurakunnassa, vaarnassa ja piirissä?”

Lähetys oli osa vanhin Ballardin äskettäistä vierailua Tukholmaan, Lontooseen ja Pariisiin.

Vanhin Ballard tapasi Ruotsissa palvelevia lähetysaarnajia sekä puhui nuorille naimattomille aikuisille Tukholmassa. Kokous lähetettiin 402 seurakuntakeskukseen Euroopan vyöhykkeellä. Vanhin Ballard puhui avioliiton tärkeydestä ja tähdensi sitä, että nuorten aikuisten valinnat elämisestä evankeliumin periaatteiden mukaan ratkaisevat kirkon tulevaisuuden. Hän antoi heille jokaiselle haasteen joko tuoda yksi henkilö kirkkoon tai tuoda joku takaisin kirkkoon vuoden loppuun mennessä.

Vanhin Ballard puhui kirkon jäsenille myös pohjoismaisessa konferenssissa, joka lähetettiin kaikkiin seurakuntakeskuksiin Norjassa, Ruotsissa, Suomessa ja Tanskassa. Pohjoismaissa on yli 23 000 kirkon jäsentä ja 123 seurakuntaa.

Lontoossa vanhin Ballard ja vanhin José Teixeira, Euroopan vyöhykkeen johtaja, tapasivat Lontoon lähetyskentällä ja Lontoon eteläisellä lähetyskentällä palvelevia lähetysaarnajia. Sadat lähetysaarnajat kuuntelivat vanhin Ballardin todistusta ja tunsivat hänen intonsa lähetystyötä kohtaan.

Ranskassa vanhin Ballard tapasi lähetysaarnajia Versailles'ssa. Hän kävi myös paikalla, jolle rakennetaan Pariisin temppele, josta ilmoitettiin lokakuun 2011 yleiskonferenssissa. ■

Sarah Jane Weaverin, Church News -lehden toimittajan, artikkelista.

Mormonin kirja julkaistu malaijiksi

Kirkko on ilmoittanut julkaisseensa Mormonin kirjan malaijiksi. Se on näin 109. kieli, jolla tämä pyhä kirja on nyt julkaistu. Slovakinkielinen Mormonin kirja tuli saataville tämän vuoden maaliskuussa. Malaijia puhutaan Kaakkois-Aasian maissa, kuten Malesiassa, Singaporessa, Indonesiassa ja Intiassa.

Malaijinkielinen Mormonin kirja on nyt saatavilla paikallisista jake-lukesuksista sekä verkkokaupasta osoitteessa store.lds.org (varastonumero 35607 348) ja osoitteessa scriptures.lds.org.

Hyödyllistä lähdeaineistoa lasten opettamiseksi sivustolla lds.org

Vuosikymmenten ajan opettajat, johtohenkilöt ja vanhemmat ovat täydentäneet evankeliumin opetustaan *Friend*- ja *Liahona*-lehtien avulla. Nyt osa tästä samasta lähdeaineistosta on saatavilla verkossa osoitteessa LDS.org. Aineisto on järjestetty niin, että voit helposti löytää etsimiäsi oppiaihevinkkejä.

Voit hakea lähdeaineistoa englanniksi aiheen, nimikeluokan ja myös Alkeisyhdistyksen oppiaiheen numeron mukaan kirjoittamalla osoitteessa LDS.org hakupalkkiin "Resources for Teaching Children" [Lähdeaineistoa lasten opettamiseen]. Voit päästä tälle sivulle myös Alkeisyhdistyksen oppikirjojen verkkosivulta.

Lähdeaineistoa lasten opettamiseen -sivuston aiheosio on saatavilla myös espanjaksi ja portugaliksi, ja siihen pääsee sekä lds.org-sivustolta että espanjan- ja portugalinkielisten *Liahona*-lehtien kotisivulta.

Lähdeaineisto sisältää kertomuksia, toimintaideoita, *Liahonan* artikkeleita sekä muuta kirkon hyväksymää media-aineistoa lasten opettamiseksi kotona ja kirkossa. Sivustolle tulee joka kuukausi lisää aiheita.

LDS.org-sivuston uutis- ja tapahtumatoimittaja Camille Westin artikkelista.

Alkeisyhdistys juhli 135-vuotista taivaltaan

Yhdysvaltain Utahissa, Farmingtonissa, piispa John W. Hess oli 135 vuotta sitten huolissaan seurakunnassaan olevien lasten käytöksestä. Hän kutsui seurakunnan äidit yhteen ja puhui siitä, miten tärkeää on ohjata pienten lasten mieltä.

Aurelia Spencer Rogers kuunteli ja keskusteli sitten asiasta Eliza R. Snow'n kanssa, joka oli käymässä Farmingtonissa keväällä 1878. Sisar Snow kääntyi vuorostaan kirkon presidentin John Taylorin puoleen, joka antoi piispa Hessille luvan perustaa järjestön seurakuntansa

lapsille. Farmingtonin seurakunnan Alkeisyhdistys perustettiin virallisesti 11. elokuuta 1878, ja sen johtajaksi tuli sisar Rogers.

Nyt noin miljoona lasta eri puolilla maailmaa hyötyy joka viikko Alkeisyhdistyksestä. Alkeisyhdistyksen johtohenkilöt ja opettajat pyrkivät tukemaan vanhempia näiden tehtävässä auttaa lapsia saamaan todistus taivaallisesta Isästä, Jeesuksesta Kristuksesta ja palautetusta evankeliumista. ■

Alkeisyhdistyksen ylimmän johtokunnan, Rosemary M. Wixomin, Jean A. Stevensin ja Cheryl A. Esplinin, kertomuksesta.

Yksityiskohta Lynn Fausettin ja Gordon Copen teoksesta Alkeisyhdistyksen ensimmäinen kokous.

Alkeisyhdistyksen johtohenkilöt ja opettajat pyrkivät auttamaan lapsia saamaan todistuksen taivaallisesta Isästä, Jeesuksesta Kristuksesta ja palautetusta evankeliumista.

BERNARDINUS INDIURIN TEOS SEIMASETELMA, ISTOCKPHOTO/THINKSTOCK

**Vanhin
Bruce D. Porter**
seitsemänkymmenen
kookumista

OI HÄNTÄ KUMARRAMME

*Mikä hyvänsä meitä sitookin – synnit,
olosuhteet tai menneisyyden tapahtumat –
Herra Jeesus Kristus, suuri Immanuel, on
tullut vapauttamaan meidät.*

Yli 700 vuotta ennen Jeesuksen Kristuksen syntymää Jesaja profetoi Hänestä sanoin, jotka Georg Friedrich Händel ikuisti *Messias*-oratoriossaan: ”Sillä lapsi on syntynyt meille, poika on annettu meille. Hän kantaa valtaa harteillaan, hänen nimensä on Ihmeellinen Neuvontuoja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhan Ruhtinas” (Jes. 9:5).

Händelin *Messiaan* upea musiikki herättää henkiin myös seuraavan kehotuksen, joka perustuu kohtaan Jes. 40:9: ”Siion, ilosanoman tuoja! Korota äänesi, Jerusalem, ilosanoman saattaja! Korota äänesi, älä pelkää! Julista Juudan kaupungeille: – Teidän Jumalanne tulee!”

”Katso Jumalaasi, joka syntyi pienokaisena Betlehemissä ja kiedottiin kapaloihin. Katso Jumalaasi, joka syntyi köyhyyteen ja yksinkertaisuuteen, jotta Hän voisi kulkea tavallisten ihmisten parissa tavallisena miehenä. Katso Jumalaasi, ääretöntä ja iankaikkista Lunastajaa, joka tuli lihassa elämään tämän maan päälle, jonka Hän itse oli luonut.”¹

Palatkaa kanssani tuohon pyhään ensimmäiseen joulupäivään Betlehemissä pohtimaan Herramme syntymää. Hän tuli yön hiljaisuudessa, ajan keskipäivänä, Hän, joka on Immanuel (ks. Jes. 7:14), verso Iisain kannosta (ks. Jes. 11:1), aamun koitto (ks. Luuk. 1:78), Herra, Kaikkivaltias (ks. 2. Kor. 6:18). Hänen syntymänsä merkitsi Luojan luvattua vierailua maan päällä, sitä, että Jumala alensi itsensä ihmisen edessä (ks. 1. Nefi 11:16–27). Kuten Jesaja kirjoitti

tästä tapahtumasta: ”Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valon. Niille, jotka asuvat kuoleman varjon maassa, loistaa kirkkaus.” (Jes. 9:2.)

Me tiedämme nykyajan ilmoituksesta, että ennalta-asetettu Israelin Kuningas tuli maan päälle keväällä (ks. OL 20:1). Miika profetoi, että Hän syntyi Betlehemissä, joka on ”pienin Juudan sukukuntien joukossa” (Miika 5:1). Hänen synnyinkaupunkinsa sijaitsi mahtavan Jerusalemin varjossa. Jerusalem oli kahdeksan kilometriä siitä pohjoiseen päin. Jerusalem oli Juudean pääkaupunki, temppelin sijaintipaikka ja roomalaisvallan linnake. Sen sijaan Betlehem oli maaseutukaupunki, kotikutoinen ja maalaismainen. Se oli tunnettu vain yhdestä asiasta – Daavidin synnyinpaikkana. Daavid oli muinainen Israelin kuningas, josta Kristus polveutui. Siksi tätä pikkukaupunkia kutsuttiin yleisesti Daavidin kaupungiksi. Sen hepreankielinen nimi *Beth Lechem*, tarkoittaa ”leipähuonetta”², jolla ei ollut mitään erityistä merkitystä ennen kuin syntyi Hän, joka tulitaiisiin tuntemaan elämän leipänä.

Betlehemiä ympäröivillä niityillä oli lukuisia lammasmaunoja, ja varhainen kevät oli perinteisesti karitsoiden syntymisen aikaa. Paimenet olivat valveilla useimpina öinä hoitaen lampaitaan kristallinkirkkaan yötaivaan alla. Siksi Vapahtajan syntymästä

Vapahtaja tunsi elämän kaikin puolin, sekä ylhäältä että alhaalta käsin. Hän, joka on suurin, teki itsestään vähäisimmän – taivaallisesta Paimenesta tuli Karitsa.

ilmoittaneiden enkeleiden ei tarvinnut herättää heitä.

Jumalan Karitsa

Poikalapsi, joka syntyi tuohon karitsoiden syntymisen aikaan, tunnetaan nimellä ”Jumalan Karitsa” (Joh. 1:29; 1. Nefi 11:31; OL 88:106). Tällä nimellä on syvällinen merkitys, sillä Hän saapui yhdessä karitsoiden kanssa ja jonakin päivänä Hänet ”kuin karitsa, [vietäisiin] teuraaksi” (Jes. 53:7). Paradoksaalista on, että Hän oli myös hyvä Paimen (ks. Joh. 10:11), joka pitää huolta karitsoista. Siten nämä kaksi Hänen elämänsä vertauskuvaa kuvaavat sekä niitä, jotka palvelevat, että niitä, joita palveleaan. Oli aivan oikein, että Kristuksella on kumpikin rooli, sillä eläessään maan päällä Hän ”laskeutui kaiken alapuolelle” (OL 88:6), ja iankaikkisuudessa Hän ”nousi ylös korkeuteen” ja kaikki on hänen kauttaan ja hänestä ja Hän on ”kaiken ympärillä” (OL 88:6, 41). Hän tunsi elämän kaikin puolin, sekä ylhäältä että alhaalta käsin. Hän, joka on suurin, teki itsestään vähäisimmän – taivaallisesta Paimenesta tuli Karitsa.

Hänen tulemisensa merkitsi enemmän kuin vain suuren profeetan syntymää, kuninkaallisen valtaistuimen luvattua perijän tuloa tai edes sen ainoan täydellisen ihmisen saapumista, joka on koskaan kävellyt maan päällä. Se tarkoitti sitä, että taivaan Jumala

tuli ”ihmislasten joukkoon maan päälle kuolemaan”³.

Jeesus Kristus on maailman Luoja ja Vanhan testamentin suuri Jehova. Juuri Hänen äänensä kaikui Siinainvuorella, Hänen voimansa ylläpiti valittua Israelia sen vaeltaessa erämaassa, ja Hän itse ilmoitti Henokille, Jesajalle ja kaikille profetoille tulevasta kirkkaudesta. Ja siinä on Kristuksen syntymän suurin ihme: kun Jumala ja taivaan ja maan Luoja ensimmäisen kerran näytti itsensä maailmalle, Hän päätti tehdä sen vastasyntyneenä – avuttomana ja muista riippuvaisena.

Muinaisen heprealaisen perinteen mukaan Messias syntyi juutalaisena pääsiäisenä. Me tiedämme, että ajan keskipäivänä juutalaisen pääsiäisjuhlan viikko osui tosiaan huhtikuulle. Silloin vietettiin pyhää juutalaista juhlaa sen muistoksi, että Israel pelastui tuhon enkeliltä, joka toi kuoleman egyptiläisille esikoispojille. Jokainen israelilaisperhe, joka uhraisi karitsan ja siveli sen verta asumuksensa puisiin ovenpieliin, säästettiin (ks. 2. Moos. 12:3–30). Kolmekymmentäkolme vuotta Kristuksen syntymästä, joka tapahtui juutalaisen pääsiäisjuhlan aikaan, puinen risti tahrautui Hänen verestään, jotta Hänen kansansa pelastuisi kuoleman ja synnin tuhon enkeleiltä.

Juutalaisen pääsiäisen vietto saattoi olla syy siihen, miksi majatalossa ei ollut tilaa Marialle ja Joosefille. Pääsiäisjuhlien aikaan Jerusalemin väkiluku kasvoi kymmenillä tuhansilla, minkä vuoksi matkalaisten täytyi etsiä majapaikkaa sen ulkopuolella olevista kaupungeista. Maria ja Joosef menivät Betlehemiin, Joosefin esivanhempien kaupunkiin, täyttääkseen keisari Augustuksen väestönlaskentaa koskevat määräykset. Vaatimus väestönlaskennasta salli heidän mennä Betlehemiin milloin tahansa vuoden aikana, mutta todennäköisesti he valitsivat

pääsiäisajankohdan, koska Mooseksen laki edellytti kaikkien miespuolisten olevan Jerusalemissa pääsiäisenä.⁴ Koska Betlehem oli käytännöllisesti katsoen pyhän kaupungin naapurissa, nasaretilaisaviopari saattoi hoitaa kaksi velvollisuutta samanaikaisesti.

Sikaläinen majatalonpitäjä on aikojen kuluessa saanut jokseenkin huonon maineen. Mutta kun ottaa huomioon pääsiäisenä sillä alueella olleen ihmismäärän, voimme tuskin syyttää häntä siitä, ettei hänellä ollut huonetta tarjolla nasaretilaisavioparille. Vaikka suurin osa pääsiäisajan pyhiinvaeltajista leiriytyi Jerusalemia ympäröiville tasangoille pystytettyihin tuhansiin teltoihin, tuhannet muut etsivät turvapaikkaa paikallisista majataloista, joita sanottiin karavaaniseralleiksi tai khaneiksi. Betlehemin majatalo oli epäilemättä ääriään myöten täynnä, ja majatalonpitäjän tarjoama talli oli todennäköisesti osoitus aidosta ystävällisyydestä.

Vaikka aviopari olisikin saanut sijan majatalosta, olosuhteet olisivat olleet varsin alkeelliset. Tyyppinen sen ajan khan oli kivirakennus, joka muodostui sarjasta pieniä huoneita, joista kussakin oli vain kolme

Muinaisen heprealaisen perinteen mukaan Messias syntyi juutalaisena pääsiäisenä. Me tiedämme, että ajan keskipäivänä juutalaisten pääsiäisjuhlan viikko osui tosiaan huhtikuulle.

seinää. Puuttuva seinä tarkoitti avointa näkymää huoneeseen. Talli oli kuitenkin todennäköisesti seinien suojaama piha tai jopa kalkkikiviluola, jossa vieraiden eläimiä pidettiin.⁵ Tapahtuipa se pihalla, luolassa tai muunlaisessa turvapaikassa, Kristuksen syntymä eläinten keskellä tarjosi yhden selkeän edun täpötäyteen majataloon verrattuna: ainakin siellä oli rauhaa ja yksityisyyttä. Tässä mielessä tallin tarjoaminen majapaikaksi oli siunaus. Se mahdollisti sen, että ihmiskunnan historian kaikkein pyhin syntymä saattoi tapahtua kunnioittavassa yksityisyydessä.

Vangituille vapautus

Seitsemänsataa vuotta ennen tuota ensimmäistä joulupäivää profeetta Jesaja kirjoitti messiaanisen profetian, jonka Vapahtaja myöhemmin luki muille nasaretilaisille: ”Herran henki on minun ylläni, sillä hän on voidellut minut. Hän on lähettänyt minut ilmoittamaan köyhille hyvän sanoman, parantamaan ne, joiden mieli on murtunut, julistamaan vangituille vapautusta ja kahlituille kahleiden kirpoamista” (Jes. 61:1; ks. myös Luuk. 4:18–19).

Kun luemme Kristuksen tehtävästä julistaa vangituille vapautusta ja kahlituille kahleiden kirpoamista, ajatellaan todennäköisesti ensiksi Hänen tehtävänsä henkimaailmassa kuolleiden luona. *Mutta me olemme kaikki vangittuja* – kuolevaisen ruumiimme rappeutumisen ja heikkouden vankeja, alttiita lihan houkutuksille, sairauksille ja lopulta kuolemalle – ja me kaikki tarvitsemme vapautusta.

Mikä hyvänsä meitä sitookin – synnit, olosuhteet tai menneisyyden tapahtumat – Herra Jeesus Kristus, suuri Immanuel, tuli vapauttamaan meidät. Hän julistaa vapautusta vangituille ja vapautta kuoleman siteistä ja synnin vankeudesta, tietämättömyydestä, ylpeydestä ja erheestä. Oli profetoitu, että Hän sanoisi vangituille: ”Lähtekää” (Jes. 49:9). Ainoa ehto vapaudellemme on se, että me tulemme Hänen luokseen särkynein sydämin ja murtunein mielin, teemme parannuksen ja pyrimme tekemään Hänen tahtonsa.

Noin kolmekymmentä vuotta sitten tapasin miehen, jota kutsun tässä nimellä Thomas. Hän oli 45-vuotias, kun tapasin hänet. Hänen vanhempansa olivat liittyneet kirkkoon kaksikymmentä vuotta aiemmin. Thomas ei ollut lainkaan kiinnostunut vanhempiensa uudesta uskonnosta. Hänen vanhempansa kuitenkin rakastivat häntä ja vaalivat toivoa

siitä, että jonakin päivänä heidän poikansa tulisi tietämään totuuden palautetusta evankeliumista. Vuosien vierieissä he yrittivät monta kertaa suostutella häntä edes tapaamaan lähetyssaarnaajat ja kuulemaan heidän sanomansa. Hän kieltäytyi kerta toisensa jälkeen ja pilkkasi vanhempiaan näiden uskon tähden.

Eräänä päivänä hänen äitinsä sanoi epätoivoisena: ”Thomas, jos käyt lähetysoykeskustelut kerran, en enää koskaan puhu sinulle kirkosta.” Thomas piti sitä hyvänä kauppana ja suostui tapaamaan lähetyssaarnaajat. Kolmen ensimmäisen keskustelun ajan hän vain istui paikallaan täynnä ylpeyttä tehden toisinaan pilaa siitä, mitä vanhimmat opettivat.

Kun neljännessä keskustelussa käsiteltiin Jeesuksen Kristuksen sovitusta ja evankeliumin ensimmäisiä periaatteita, Thomas ei sanonut mitään, mutta hän kävi epätavallisen vaitonaiseksi ja kuunteli tarkkaavaisena. Oppiaiheen lopuksi vanhimmat esittivät todistuksensa Vapahtajasta. Toinen lähetyssaarnaajista tunsu sitten innoitusta ottaa Raamatustaan esiin seuraavan kohdan ja lukea nämä sanat:

”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.

Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämeltäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon.” (Matt. 11:28–29.)

Thomas puhkesi yhtäkkiä kyyneliin. ”Yritättekö te kertoa, että Kristus voi antaa anteeksi *minun* syntini?” hän kysyi. ”Olen viettänyt kamalaa elämää. Tekemieni syntien muisto vainoaa minua. Tekisin mitä tahansa, että vapautuisin tuntemastani syyllisyydestä.”

Hänen ylpeytensä oli ollut vain kulissi, joka peitti hänen synnin ja syyllisyyden vangitseman sielunsa. Vanhimmat vakuuttivat Thomasille, että Kristus antaisi hänelle anteeksi ja vapauttaisi hänet syyllisyyden taakasta, jos hän vain tekee parannuksen ja jos hänet kastetaan ja konfirmoidaan. Sitten he todistivat sovituksen voimasta. Siitä hetkestä alkaen kaikki Thomasin elämässä muuttui. Hänen piti tehdä paljon parannusta ja voittaa paljon esteitä, mutta Herran siunausten avulla hänestä tuli kelvollinen menemään kasteelle.

Yli kaksikymmentä vuotta myöhemmin, kun istuin Frankfurtin temppelialueella olevassa kappelissa Saksassa,

edessäni oleva harmaatukkainen mies kääntyi puoleeni ja kysyi: ”Etkö olekin vanhin Porter?” Suureksi riemukseni tunnustin Thomasin – miehen, jonka Jeesuksen Kristuksen voima oli vapauttanut orjuudesta ja joka oli yhä uskollinen Herran kirkossa.

Ehkä tänä joulunaikana voimme kukin päättää lähestyä taivaallista Isäämme nöyrässä rukouksessa ja pyytää Hänen rakkaan Poikansa voimaa olemaan kanssamme päivittäisessä elämässämme ja vapauttamaan meidät siitä suuresta tai pienestä vankeudesta, jossa olemme.

Oi jouluyö

Joulukuussa vuonna 1987, noin kaksi viikkoa ennen joulua, matkustin työmatkalle Israeliin. Valitettavasti Pyhässä maassa ei vallinnut rauha. Länsirannalla oli mielenosoituksia, Jerusalemin vanhankaupungin kadut olivat autioina ja kaupat oli laudoitettu umpeen. Ilmassa vallitsi poliittinen jännitys, ja tilannetta pahensi kylmä sade, jota tihuutteli suurimman osan viikosta. Väkivaltaisuuksia pelkäävät turistijoukot pysyttelivät muualla. Silti kävellessäni Jerusalemin halki sydämeni täytti rauha tietäessäni, että se oli kaupunki, jota Lunastaja rakasti hyvin paljon.

Palasin Yhdysvaltoihin myöhään joulua edeltävänä perjantaina. Sapatinpäivän alkaessa kaksi päivää myöhemmin heräsin

Ehkä tänä joulunaikana voimme kukin päättää lähestyä taivaallista Isäämme nöyrässä rukouksessa ja pyytää Hänen rakkaan Poikansa voimaa olemaan kanssamme päivittäisessä elämässämme ja vapauttamaan meidät siitä suuresta tai pienestä vankeudesta, jossa olemme.

herätyskelloni soittoääneen. Musiikkina soi ”Oi jouluyö”:

Näin syntyy rauhan, riemun valtakunta ja uudet kukat puhkee alta jään.⁶

Musiikki ja sanoma tunkeutuivat sisimpääni, ja vuodatin kyneleitä pohtiessani Israelin Lunastajan suurta uhrausta ja täydellistä elämää. Hän syntyi ystäväksi alhaisille ja toivoksi nöyryille. Ajattelin kokemustani Jerusalemissa, ja koko olemukseni täyttyi rakkaudella Häntä kohtaan, joka oli tullut maan päälle ja ottanut päälleen meidän kaikkien taakat. Oli aivan ihmeellistä ajatella, että Hän piti minua ystävänsä. En ole koskaan unohtanut tuona varhaisena sunnuntaiamuna kokemiani herkkiä tuntemuksia. Se oli selvin todistus, mitä olen koskaan saanut.

Minä todistan maailman Vapahtajasta. Tiedän, että Hän elää. Tiedän, että hänet oli ennalta asetettu ennen maailman luomista julistamaan vapautusta vangituille. Ajatellessani Hänen syntymäänsä ja elämäänsä sanon: ”Oi, Sua kumarramme”.⁷ ■

Brigham Youngin yliopistossa 9. joulukuuta 2008 pidetystä hartaustilaisuuden puheesta ”A Child is Born” [Lapsi on syntynyt]. Koko puheen teksti englanniksi on osoitteessa speeches.byu.edu.

VIITTEET

1. Ks. *The Messiah*, toim. T. Tertius Noble, 1912, s. vi.
2. Ks. Pyhien kirjoitusten opas, ”Betlehem”, scriptures.lds.org/fi.
3. ”Oi Isämme, Sä Luoja”, *MAP-lauluja*, 104.
4. Ks. Bible Dictionary, ”Feasts”.
5. Ks. Russell M. Nelson, ”Rauhaa ja iloa siitä tiedosta, että Vapahtaja elää”, *Liahona*, joulukuu 2011, s. 21.
6. ”Cantique de Noël” (”Oi jouluyö”, suom. Anna-Maija Raittila), *Recreational Songs*, 1949, 143.
7. ”Nyt riemuiten tänne”, *MAP-lauluja*, 126.

Indeksointi

ON EHDOTTOMAN TÄRKEÄÄ

Indeksoinnin avulla verkkoon tulee lisää aikakirjoja saataville, jotta jäsenet voivat löytää sukulaistensa nimiä ja viedä ne temppeliin.

Jennifer Grace Jones

kirkon lehdet

Pienessä muistilapussa näppäimistöllä luki: ”Tämä tietokone on varattu Samuelille klo 5.00.” Vastauksena vaarnanjohtajansa haasteeseen, jossa vaarnan jäseniä kehoitettiin indeksoimaan miljoona nimeä, 14-vuotias Samuel B. Utahista alkoi herätä aamuviideltä voidakseen indeksoida ennen koulun alkua. Koska kotona oli vain yksi tietokone ja kuusi sisarusta käytti sitä kotitehtäviinsä, Samuelin täytyi uhrata jonkin verran yöunistaan saadakseen tietokoneen käyttöönsä.

Mutta Samuelin into levisi muihinkin perheenjäseniin. Pian hänen veljensä Nathan uhrasi aikaa koripallon pelamisesta ja hänen sisarensa Ivyllyn uhrasi lukuaikaansa voidakseen indeksoida. ”Lapseni eivät ole koskaan antaneet minulle niin suurta haastetta”, Samuelin isä sanoo. ”Ennen kuin he ryhtyivät työhön, luulin indeksointia vaikeaksi. He opettivat minulle, että se voi olla helppoa ja hauskaa.” Seuraavana uuden vuoden aattona lapset pitivät kiirettä saadakseen vuoden indeksointitavoitteensa valmiiksi ennen keskiyötä.

Tuhansien kilometrien päässä guatemalalainen Lanuzan perhe oli saman innon vallassa. Tässä perheessä on yhdeksän henkeä – viisi lasta, äiti, isä, isoäiti ja isoisa – ja käytössä yksi tietokone. Koska lapset käyttävät tietokonetta koulutehtävissään, äiti suorittaessaan viimeisiä yliopistopintojaan ja isä työssään, tietokone on lähes aina käytössä, ja jokainen perheenjäsen indeksoi vuorollaan. Yhteensä perhe indeksoi yli 37 000 asiakirjaa vuonna 2011.

Nämä lapset ja heidän perheensä ovat vastanneet haasteeseen, jonka vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumista antoi kirkon nuorille lokakuussa 2011:

”Monet teistä saattavat ajatella, että sukututkimustyö kuuluu ensisijaisesti vanhemmille ihmisille. Mutta minä en tiedä pyhissä kirjoituksissa enkä kirkon johtohenkilöiden ilmoittamissa ohjeissa mitään mainintaa ikärajoituksesta, joka rajaisi tämän tärkeän palvelemisen kypsiin aikuisiin. – –

Kutsun kirkon nuoria oppimaan Elian hengestä ja kokemaan sitä.”¹

Nopeaa ja helppoa sukututkimustyötä

Indeksointi on kaikille helppo tapa aloittaa sukututkimustyö ja kokea Elian henki. Valtiovalta ja kirkot ovat ylläpitäneet asiakirjoja ihmisistä ja perheistä vuosisatojen ajan, mutta näihin asiakirjoihin on ollut vaikea päästä käsiksi ja niiden läpikäyminen on vienyt paljon aikaa. Aiemmin ihmisten, jotka asuivat kaukana esivanhempiansa maista, täytyi matkustaa noihin maihin ja käydä läpi paljon asiakirjoja ilman mitään varmuutta siitä, että he löytäisivät yhdenkään sukulaistensa nimeä.

FamilySearch-indeksoinnin julkistaminen vuonna 2006 vauhditti sukututkimustyötä. Nimet, jotka piileksivät aikoinaan käsikirjoitetuissa paperille tallennetuissa asiakirjoissa varastoituina kaukasiin säilytyspaikkoihin, on puhtaaksi kirjoitettu (indeksoitu), ja niihin voidaan hetkessä kohdistaa hakuja tietokoneella. Sen mahdollistamiseksi vapaaehtoiset indeksoijat lataavat kotitietokoneelleen ”eriä” asiakirjoista, joissa on noin 10–50 nimeä. He kirjoittavat koneella FamilySearchin tietokantaan nimet, päivämäärät ja muut tiedot, mikä mahdollistaa sellaisten sähköisten hakemistojen luomisen, joihin voidaan kohdistaa hakuja.

Ennen FamilySearch-indeksoinnin julkistamista yhdenkin asiakirjakokoelman muuttaminen hakemistoksi, johon voidaan kohdistaa hakuja, saattoi entisiä nimienpoimintakeinoja käyttämällä viedä vuosia. FamilySearchin indeksointijohtaja Michael Judson sanoo, että kesti 11 vuotta indeksoida Freedmanin pankin arkisto (pankkitilin avanneiden yhdysvaltalaisen vapautettujen orjien asiakirjat). Nyt se kestäisi hänen arvionsa mukaan vain joitakin kuukausia.

Vapaaehtoiset ympäri maailman ovat indeksoineet yli miljardi asiakirjaa vuodesta 2006 alkaen, mutta työtä on vielä paljon jäljellä. Miljarit muut asiakirjat odottavat Granite-vuoren asiakirjaholvissa Salt Lake Cityssä Utahissa. Ja sen lisäksi tulevat asiakirjat, joita on muissa arkistoissa eri puolilla maapalloa. Sukututkimusosasto valokuvaa niitä noin 35 miljoonan digitaalikuvaan kuukausivauhdilla.

Erityisiä tilanteita, erityisiä siunauksia

Ensimmäinen presidenttikunta on ilmoittanut: ”Jäseniä kannustetaan osallistumaan FamilySearch-indeksointiin, joka on sukututkimus- ja tempelityön kannalta ehdottoman tärkeää.”² Jäsenet ympäri maailman ovat ottaneet tämän neuvon vastaan ja saavat merkittäviä siunauksia.

Ukrainalaiset pyhät tekevät ahkerasti työtä luodakseen sähköisiä

hakemistoja, jotka nopeuttavat sukututkimustyötä itäisessä Euroopassa. Rudenkon perhe Kiovasta on voimallisena esimerkkinä. He tekevät uhrauksia voidakseen maksaa internet-yhteyden, jotta he ja heidän lapsensa voivat indeksoida nimiä. Sisar Rudenko pitää perheen kannettavaa tietokonetta keittiön pöydällä, niin että hän voi indeksoida pitkin päivää silloin kun hänellä on vapaahetkiä. Hän kirjoittaa toisella kädellä nimiä pitäessään toisella kädellä vauvaa sylissään. Heidän 16-vuotiaasta pojastaan ja 12-vuotiaasta tyttärestään on myös tullut säännöllisiä indeksoijia, ja joskus perhe vierailee valtiovallan ylläpitämässä arkistoissa tutkimassa sukunsa nimiä. Rudenkon perhe lähettää säännöllisesti nimiä temppeleihin ja suorittaa toimitukset niiden nimien puolesta. Joskus he menevät temppeleihin useita kertoja viikossa.

Sisar Rudenko puhuu siunauksista, joita hän on saanut sukututkimustyön ansiosta: ”Uskon, että indeksointi ja sukututkimustyö suojelevat meitä. Minulle luvataan patriarkallisessa siunauksessani, että tämän työn tekeminen suojelee minua ja lapsiani. Heidän mielensä pysyy puhtaana ja he kykenevät vastustamaan tämän maailman

pahoja vaikutuksia. – – [Lapsillani] on tämän työn myötä Jumalan voima.”

Monet jäsenet huomaavat, että indeksointi tarjoaa mielekkään tilaisuuden palvella heidän taidoistaan tai tilanteestaan riippumatta. Malinda Perry Utahista Yhdysvalloista joutui 24-vuotiaana auto-onnettomuuteen, jonka jäljiltä hän on halvaantunut kaulasta alaspäin. Kun sisar Perry sopeutui uuteen elämäntapaansa, hän rukoili tietoa siitä, millä tavoin hän voisi palvella. Hän sai vastauksensa, kun Rayleen Anderson vaarnan Apuyhdistyksen johtokunnasta vieraili hänen luonaan ja opetti häntä indeksoimaan. Nykyään sisar Perry viettää päivittäin aikaa tietokoneen äärellä tikku käteensä teipattuna. Hän kykenee liikuttamaan sitä sen verran, että hän voi kirjoittaa koneella. Hän indeksoi yhden erän nimiä päivässä.

”Sen sijaan että keskittyisin itseeni niin kuin minulla oli tapana, olen alkanut keskittyä muiden palvelemiseen”, sisar Perry sanoo. ”Rakastan Herraa, ja suon mielelläni Hänen siunauksensa muillekin indeksoinnin välityksellä.”

Kuunnellessaan esitelmää sukututkimuksesta vaarnanjohtaja David Pickup Chorleystä Englannista sai tunteen, että indeksointi voisi auttaa hänen vaarnansa jäseniä saamaan suuremman halun palvella temppeleissä. Mutta hän

mietti, kuinka jokin pelkältä tietojen syöttämiseltä vaikuttava asia johdattaisi ihmisiä temppeleihin.

Hän päätti kokeilla indeksointia ja huomasi, että se toi lisää Elian henkeä hänen elämäänsä. Indeksoinnista on tullut hänelle ”jalostavaa” työtä. ”Indeksointia ei voi tehdä ilman, että ajattelee ihmisiä paitsi indeksoimiensa nimien myös omien sukulaistensa nimien takana”, hän sanoo.

Vaarnanjohtaja Pickup antoi vaarnansa jäsenille haasteen käyttää indeksointia keinona osallistua sukututkimustyöhön. Lyhyen ajan kuluessa hän ja muut vaarnan johtohenkilöt huomasivat, että temppeleisyyden edellyttämä kelvollisuus ja sakramenttikokoukseen osallistuminen olivat lisääntyneet merkittävästi. He huomasivat, että indeksointiin osallistuvat jäsenet saivat suuremman halun viedä omien sukulaistensa nimiä temppeleihin.

17-vuotias Mackenzie H. otti vaarnanjohtaja Pickupin haasteesta vaarin ja alkoi indeksoida. Hän auttoi sisarusiaan, vanhempiaan ja isovanhempiaankin osallistumaan siihen. Vajaassa kahdessa vuodessa Mackenzie indeksoi yli 44 000 nimeä. Mikä tärkeintä, Mackenzie ja hänen perheensä saivat innoitusta etsiä omien sukulaistensa nimiä, viedä ne temppeleihin ja osallistua pelastaviin toimituksiin.

Indeksointi auttoi Chorleyn vaarnan jäseniä saamaan lisää Hengen vaikutusta elämäänsä ja saamaan tarvitsemansa keinot, jotta he saattoivat viedä sukulaistensa nimiä temppeleihin. ”Indeksoimiseen ei tarvita temppeleikelpoisuutta”, vaarnanjohtaja Pickup sanoo, ”mutta indeksoiminen jalostaa ja saa aikaan halun olla kelvollinen menemään temppeleihin. Ja silloin haluaa mennä temppeleihin ja tehdä työtä esivanhempiansa puolesta. – – Tiedän sen, koska niin minulle tapahtui.”

Indeksointi auttaa kaikkia

Herra on luvannut: ”Katso, minä joudutan työtäni aikaan” (OL 88:73). Indeksointi on yksi keino, jolla Herra täyttää tuon lupauksen. On mahdollista löytää omia esivanhempiaan ja antaa muiden löytää omiaan, mutta indeksointi helpottaa ja nopeuttaa kaikkien sukututkimustyötä. ”Herra on antanut meille tekniikan, jolla nimien löytäminen voi tavattomasti tehostaa”, veli Judson sanoo. ”Enää ei pelkästään työskennellä oman sukututkimuksen parissa; indeksointi on yhteinen pyrkimys auttaa kaikkia taivaallisen Isän lapsia.” ■

ENEMMÄN KUIN PELKKÄÄ TIETOJEN SYÖTTÄMISTÄ

Ensin indeksointi saattaa tuntua tavalliselta tietojen syöttämiseltä, mutta kokeneet indeksoijat todistavat usein, että indeksointi on hengellistä toimintaa, joka suo siunauksia verhon kummallakin puolella.

Alla on ehdotuksia, jotka auttavat siinä, että indeksoinnista tulee hengellisesti tyydyttävä kokemus:

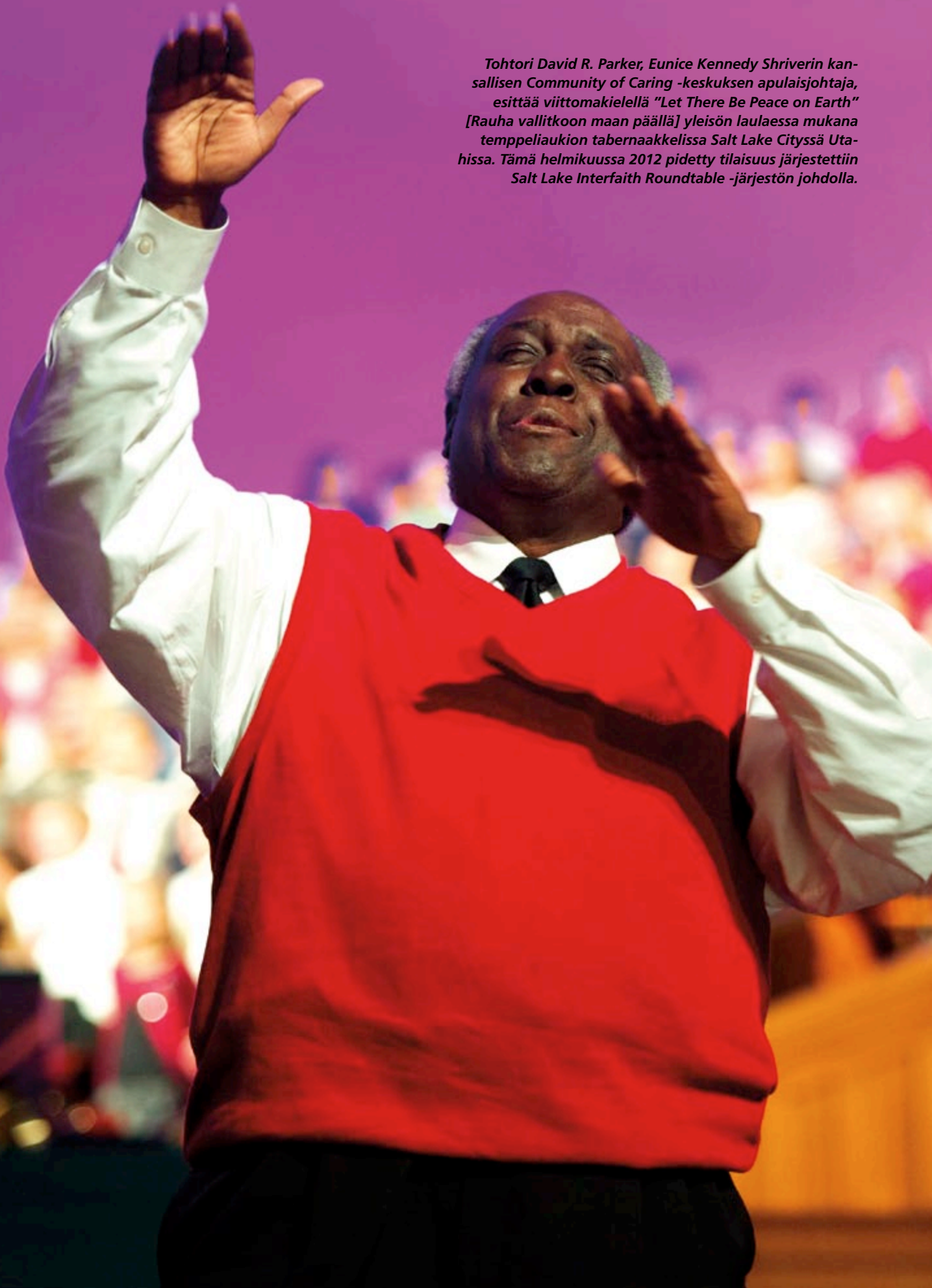
1. Aloita rukouksella. Voit halutessasi rukoilla erityisesti sitä, että saisit tuntea Elian hengen, jotta sydämesi kääntyisi esivanhempiesi puoleen.
2. Poista häiriötekijät – sammuta televisio tai musiikki, jotka saattaisivat estää Hengen tuntemista.
3. Indeksoi perheen tai ystävien kanssa. Paitsi että se auttaa lukemaan vaikeita käsialoja, se voi myös antaa teille tilaisuuden puhua omasta sukututkimuksestanne.
4. Muista, että jokainen indeksoimasi nimi edustaa toista ihmistä, jonka elossa olevat jälkipolvet voivat löytää ja joka voi saada sijaistoimitukset temppeleissä.
5. Muista, että Herra auttaa sinua. Vapahtajan avulla voit voittaa mahdolliset haasteet, joita saatat kokea indeksoidessasi (ks. 2. Kor. 12:9–10).

Indeksointi on mahdollista englanniksi, espanjaksi, hollanniksi, italiaksi, japaniksi, portugaliksi, puolaksi, ranskaksi, ruotsiksi, saksaksi ja venäjäksi. Lisätietoja saat käymällä osoitteessa familysearch.org/indexing.

VIITTEET

1. ”Lasten sydämet kääntyvät”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 26.
2. Ensimmäisen presidenttikunnan kirje, 29. helmikuuta 2012.

Tohtori David R. Parker, Eunice Kennedy Shriverin kansallisen Community of Caring -keskuksen apulaisjohtaja, esittää viittomakielellä "Let There Be Peace on Earth" [Rauha vallitkoon maan päällä] yleisön laulaessa mukana temppeliaukion tabernaakkelissa Salt Lake Cityssä Utahissa. Tämä helmikuussa 2012 pidetty tilaisuus järjestettiin Salt Lake Interfaith Roundtable -järjestön johdolla.

PAREMMIKSI PYHIKSI TULEMINEN eri uskontokuntien välisen toiminnan KAUTTA

*Palvellessamme toisiin uskontokuntiin kuuluvien rinnalla
me paitsi vahvistamme omaa yhteisöämme ja parannamme
ihmissuhteita myös tulemme paremmiksi opetuslapsiksi.*

Betsy VanDenBerghe

Kirkon johtohenkilöt pyytävät usein jäseniä osallistumaan sydämeltään rehellisten ihmisten toimintaan – riippumatta uskontokunnasta – palvelutyössä ja moraaliin liittyvissä pyrkimyksissä. Ja kirkon johtajat näyttävät usein esimerkkiä. Äskettäin presidentti Dieter F. Uchtdorf ja hänen vaimonsa Harriet saivat katolisen kirkon yhteiskunnallisen palvelujärjestön myöntämän Vuoden ihmisystävä -palkinnon. Presidentti Uchtdorf totesi, kuinka ironista oli, että ”kaksi saksalaista entistä luterilaista, nykyään sitoutuneita mormoneja, saivat kunnianosoituksen Yhdysvaltain katolisilta”¹.

Jäsenet kautta maailman ovat kiittävästi vastanneet kutsuun palvella rinta rinnan muiden organisaatioiden jäsenten kanssa. Minua on koskettanut syvästi, kun olen kuullut kertomuksia MAP-kirkon seurakunnista, jotka kasvattavat yhteisöpuutarhoja, järjestävät moraalisia arvoja käsitteleviä eri uskontokuntien välisiä konferensseja ja siivoavat asuinyhteisöjä yhdessä muiden seurakuntien kanssa.

Mitä tulee palvelemiseen muihin uskontokuntiin kuuluvien kanssa, olen huomannut todeksi sanat, jotka on lausunut vanhin Quentin L. Cook kahdentoista apostolin koorumista: ”Kunnioittava ja vilpitön eri uskontokuntien välinen palveleminen paitsi vahvistaa yhteisöjämme myös mahdollistaa sen, että yhdessä ja erikseen kasvamme rakkaudessamme Jumalaa ja Hänen lapsiaan kohtaan.”²

Maailman parantaminen

Joitakin vuosia sitten eräs presbyteeri naispappi muutti asuinpaikkakunnalleni ja halusi palvella kaikkia naapureitaan, ei pelkäästään oman kirkkonsa seurakuntaa. Hän tarjosi ystävällisesti apuaan etupäässä myöhempien aikojen pyhistä koostuvassa

Holladay Matters (Holladayssa Utahissa Yhdysvalloissa) perustettiin toivottamaan kaikkiin uskontokuntiin kuuluvat tai uskonnottomat ihmiset tervetulleiksi mukaan naapuristoprojekteihin ja -toimintoihin. Kuvassa ovat perustajajäsenet, jotka ovat eri uskontokuntiin kuuluvia naisia.

naapuristossamme ja kutsui asukkaita yhteisiin juhliin. Seurakunnan jäsenet alkoivat osallistua hänen seurakuntansa palveluprojekteihin. Yhdessä hän ja eri uskontokuntiin kuuluvat naapurit järjestivät varainkeruun, jossa autettiin merkittävästi erästä myöhempien aikojen pyhiin kuuluvaa perhettä, jolla oli valtavat sairauskulut.

Apostoli Orson F. Whitney (1855–1931) on sanonut: ”Jumala käyttää enemmän kuin yhtä kansaa suuren ja ihmeellisen työnsä toteuttamiseen. – Työ on liian laaja-alainen, liian isotoinen, yhden ainoan kansan suoritettavaksi.”³ Kun hyvät ihmiset liittyvät yhteen, saadaan aikaan suurenmoisia asioita. Naapuristossamme asuvan papin pyrkimykset johtivat alueellamme toimivan eri uskontokuntien välisen komitean muodostamiseen. Yhdessä vaarnamme Apuyhdistyksemme kanssa se järjesti naisten konferenssin, joka jakoi hygieniapakkauksia ja kirjoja pakolaisjärjestöille. Nämä eri uskontokuntien väliset yhteydet mahdollistivat sen, että vaarnan jäsenet autoivat erästä seurakuntaa tarjoamaan ruokaa suurelle pakolaisjoukolla ja ilmoittautuivat työhön, kun toinen kirkkokunta tarvitsi lisää vapaaehtoisia kodittomien yömajassa.

”Meillä – on vastuu – toimia yhteistyössä muiden kirkkojen ja organisaatioiden kanssa”⁴, presidentti Thomas S. Monson on sanonut jäsenille, ja tämä ystävätoiminta on ollut siunauksena maailmalle muutenkin kuin humanitaarisina palveluina. Puheessaan yhdysvaltalaisille kristityille johtajille vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista kertoi keskusteluserjoista, joita järjestettiin myöhempien aikojen pyhiin ja evankelisten kristittyjen välillä Brigham Youngin yliopistossa.⁵ Yksi lopputulos näistä tapaamisista oli se, että eräs huomattava teologi pyysi anteeksi joidenkin yhteisönsä kuuluvien ihmisten väärää

Joulukuussa 2011 lapset Immaculate Conception Catholic Church -kirkosta New Jerseystä Yhdysvalloista esittivät joulurohjelmaa yhdessä Myöhempien Aikojen Pyhiin Jeesuksen Kristuksen Kirkon paikalliseen seurakuntaan kuuluvien lasten kanssa. Hyväntekeväisyyskonsertilla autettiin elintarvikkeiden keräämistä paikalliseen ruokapankkiin.

luonnehdintoja mormonien uskonnosta.⁶ Vanhin Holland on sanonut tällaisesta siltojen rakentamisesta: ”[En] voi muuta kuin uskoa sen kuuluvan osana tapahtumien jumallalliseen suunnitelmaan näinä vaikeina aikoina.”⁷

Ihmisuhteidemme parantaminen

Kun palvelemme toisten kanssa, tietyt ohjeet voivat auttaa tekemään vuorovaikutuksesta merkityksellisempää ja välttämään loukkaamista. Asuin aikoinani eräessä suuressa kaupungissa ja ilmoittauduin vapaaehtoiseksi erään paikallisen kirkon järjestämään yleisölle avoimeen valmennusohjelmaan. Sain tietää, ettei siitä vastaava henkilö pitänyt hyväksyttävänä sitä, että kuului Myöhempien Aikojen Pyhiin Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon. Tuo kokemus sai minut vakuuttuneeksi siitä, että arvostaisin jokaisen panosta riippumatta hänen uskonnollisesta taustastaan (tai sen puutteesta). Olen kiitollinen voidessani vastata kenen tahansa kysymyksiin kirkostamme. Tiedän myös, että me myöhempien aikojen pyhät otamme

vakavasti Jeesuksen käskyn rakastaa lähimmäistämme, vaatetta alastomia, antaa ruokaa nälkäisille ja käydä vangittujen luona (ks. Matt. 25:34–36) ilman, että odotaisimme vastaanottavan osapuolen tai kanssamme palvelevien kääntyvän uskontoomme. Vilpitön ja kunnioittava eri uskontokuntien välinen toiminta ei vaadi minkään ryhmän, omamme mukaan lukien, kieltävän uskonkäsityksiään. Pikemminkin se kannustaa osallistujia olemaan taistelematta mitään kirkkoa vastaan (ks. OL 18:20) ja pukemaan päälleen rakkauden siteen (ks. OL 88:125).

Toinen hyödyllinen ohje tuli eräältä viisaalta vaarnanjohtajalta naapuristostamme, joka koostuu hyvin suuressa määrin myöhempien aikojen pyhistä. Hän neuvoi jäseniä, jotka palvelivat yhdessä muihin uskontokuntiin kuuluvien kanssa, etteivät he ”kaappaisi valtaa” hallitsemalla päätösten tekoa tai johtamista, vaan työskentelisivät neuvostoissa ja sallisivat sen, että kaikilla ”olisi yhtäläinen oikeus” (OL 88:122). Tämä johtaja, jolla oli laajalti kokemusta toisten kirkkokuntien

kanssa toimimisesta, kannusti jäseniä myös kehittämään hyviä ihmissuhteita. Hän oli huomannut, että jotkut, jotka olivat olleet yhteistyössä myöhempien aikojen pyhien kanssa, pitivät heitä kyllä ahkerina ja miellyttävänä, mutta sanoivat näiden olevan kiinnostuneempia työn loppuun saattamisesta kuin ystävystymisestä.

Kokemukseni yhteisöllisistä ja kasvatuksellisista hankkeista ovat saaneet minut vakuuttuneeksi siitä, että Henki on vahva, kun erilaiset ihmiset liittyvät yhteen jonkin arvokkaan päämäärän saavuttamiseksi. Veljellinen rakkaus ja puhtaat vaikuttimet edistävät palvelutyötä paremmin kuin siihen liittyvä ahkera työnteko.⁸

Eräs myöhempien aikojen pyhiin kuuluva puhuja huomautti eri uskontokuntien välisessä akateemisessa konferenssissa, että suhteiden luominen auttaa muihin uskontokuntiin kuuluvia ymmärtämään meitä paremmin.⁹ Eräs toinen tiedemies, joka ei kuulu kirkkoomme, opettaa eräässä nimekkäessä amerikkalaisessa yliopistossa seminaaria mormonismista. Hän huomasi, että hänen oppilaansa halusivat tietää kirkostamme ”pääasiassa siksi, että heidän oli aina annettu uskoa, että [mormonien] uskonto oli kultti, mutta heidän kokemuksensa mormoniyöstävistä ja kollegoista ei sopinut siihen stereotyyppiaan”¹⁰.

OPILLISIA KOHTIA

- Jumala käyttää kaikkiin uskontokuntiin ja kulttuureihin kuuluvia sydämeltään rehellisiä ihmisiä edistämään työtään maan päällä.
- Työskenteleminen yhdessä toisiin uskontokuntiin kuuluvien kanssa hyvien asioiden puolesta sallii meidän tehdä enemmän hyvää kuin mitä voisimme tehdä yksin.
- Kunnioittava, ystävällinen eri uskontokuntien välinen toiminta vähentää väärinkäsityksiä, kasvattaa veljeyden ja sisaruuden tunteita ja vie meidät lähemmäksi meidän kaikkien Isää.

Osallistujat keskustelivat uskonnonvapauden puolustamisesta eri uskontokuntien välisessä konferenssissa, joka pidettiin São Paulossa Brasiliassa maaliskuussa 2013.

Alla vasemmalta: Bharatanatyam-tanssijat esiintyivät Suolajärven tabernaakkelissa eri uskontokuntien välisessä musiikkiohjelmassa helmikuussa 2010. Yleisön edustaja nauttii esityksestä. Mormonisnominia-videolla nuoret aikuiset eri uskontokunnista keskustelelevat sukupuolisen puhautauden tärkeydestä. Houstonissa Teksasissa Yhdysvalloissa järjestettävän vuosittaisen eri uskontokuntien välisen hyväntekeväisyystapahtuman Quilting Been osallistujat tekevät tilkkutäkkiä puutteenalaisille perheille.

Oma kehityksemme

Muiden rinnalla palveleminen paitsi auttaa heitä ymmärtämään meitä, myös motivoi meitä saamaan oppia heiltä ja tulemaan tietoisemmiksi siitä, että Jumala ei ”erotele ihmisiä” (OL 1:35). Hän auttaa hyviä ihmisiä kaikista uskontokunnista ja kulttuureista pyrkimyksissään parantaa Hänen lastensa elämää.

Se, että huomaamme hyvän muissa, auttaa meitä pysymään nöyrinä – päinvastoin kuin fariseukset, jotka Jeesus tuomitsi heidän hengellisestä ylpeydestään (ks. Matt. 23) tai soralilaiset, joita Alman kirja kuvailee yhtä valikoiviksi ja ylpeiksi (ks. Alma 31). Avoin suhtautuminen muissa olevaan hyvyyteen sallii meidän tulla paremmiksi ihmisiksi.

Meidän rakkautemme voi laajeta läheisestä perhepiiristä kattamaan paitsi ystäväme, lopulta myös naapurimme – ja jopa vihamiehemme. Eräs kirkon jäsen, joka palveli Yhdysvaltain asevoimissa toisen maailmansodan jälkeisessä Japanissa, kertoi kamppailustaan, joka koski katkeruutta japanilaisia kohtaan. Kun japanilaiset kaupunkilaiset toivottivat hänet tervetulleeksi pyhäkköönsä, hän kuitenkin huomasi, että ”heidän henkensä kosketti henkeäni ja tunsin ihmeellisen muutoksen

tunteissani heitä kohtaan. Katkeruuteni suli pois. – Ajattelin sitä, mitä siellä pyhäkössä oli tapahtunut ja sitä ihmeellistä muutosta tunteissani siellä olevia ihmisiä kohtaan.”¹¹

Niin ikään, kun aidosti toivotamme toiset keskuuteemme, hekin voivat kokea muutoksen. Eräs evankelinen kristitty nainen, joka valmistui Brigham Youngin yliopistosta, kirjoitti artikkelin kokemuksestaan ja kuvaili aluksi olleensa puolustavalla kannalla myöhempien aikojen pyhiin kuuluvia opiskelijoita kohtaan. Mutta solmittuaan viimein merkityksellisiä ystävyysuhteita hän alkoi arvostaa ”sitä painoarvoa, jonka tunsin myöhempien aikojen pyhien antavan sille, että Jumala on lähellä ihmisiä. Aloin ymmärtää, että pyrkiessäni pitämään mielessäni Jumalan suuruuden olin unohtanut Jumalan läheisyyden – ja sen ymmärtämisellä oli minuun syvälinen vaikutus.”¹²

Puheessaan kristityille johtohenkilöille vanhin Holland tunnusti, että ”siihen, että oppii jotakin uutta jostakusta toisesta, sisältyy riski. Uudet oivallukset vaikuttavat aina vanhoihin käsityksiin, ja siten on väistämätöntä, että maailmankatsomuksessamme tapahtuu hieman uudelleen pohtimista, uudelleen järjestämistä ja uudelleen muokkaamista.”¹³ Kun ystäväystyn muihin uskontokuntiin kuuluvien

Alan Bachman, Salt Lake Interfaith Roundtable -järjestön puheenjohtaja, puhuu Suolajärven tabernaakkelissa helmikuussa 2012.

Kolme myöhempien aikojen pyhiin kuuluvaa naista osallistui Faith Feast -tilaisuuteen, joka on eri kulttuurien ruokia esittelevä tapahtuma Spokanessa Washingtonissa Yhdysvalloissa. He vierailivat muiden osallistujien kanssa paikallisessa muslimien moskeijassa, sikhien gurdwarassa sekä presbyteerisessä kirkossa.

kanssa, huomaa usein, että analysoin välillämme olevia eroavuuksia, yritän erottaa kulttuurierot opillisista, ja yritän kuitenkin samalla arvostaa kaikkea hyveellistä ja ihastuttavaa, mitä heillä on. Joskus tuo pyrkimys tuntuu riskialttiilta, mutta se on aina sen arvoista. Kun yritän järjestellä uudeleen ajatusmalliani, huomaa jättäväni pois pinnallisia kulttuuriasioita ja pääseväni lähemmäksi evankeliumin ydintä.

Muutammat myöhempien aikojen pyhiin ryhmät pyysivät pappiystäväni puhumaan aiheesta ”lähimmäistemme rakastaminen uskonnollisista eroista riippumatta”. Hän koki erittäin paljon hyväksyntää läsnä olevilta. Hän kutsui vuorostaan myöhempien aikojen pyhiä, mukaan luettuna itseni, puhumaan eri seurakunnissa samasta aiheesta. Tilaisuuden jälkeen huomasin olevani seurakuntalaisten ympäröimä. He halusivat jutella kanssani, halata minua ja jopa vuodattivat keskinäisen rakkauden ja ymmärryksen kyynelitä. Kokiessani jotakin tällaista olen huomannut todeksi vanhin Hollandin päätelmän:

”Kun katsomme yli ihmisten ihonvärin, etnisen ryhmän, sosiaaliryhmän, kirkon, synagogan, moskeijan, uskontunnustuksen ja -kappaleen ja kun yritämme parhaamme nähdäksemme heidät sellaisina kuin he ovat – saman Jumalan

lapsina – meidän sisimmässämme tapahtuu jotakin hyvää ja arvokasta ja me pääsemme siten lähempään yhteyteen sen Jumalan kanssa, joka on meidän kaikkien Isä.”¹⁴ ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

VIITTEET

1. Artikkelissa Marjorie Cortez, ”Catholic Community Services honors Uchtdorfs, Eccles as humanitarians of the year”, 7. marraskuuta 2012, deseretnews.com.
2. Ks. ”Partnering with Our Friends from Other Faiths”, 9. elokuuta 2010, patheos.com.
3. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1928, s. 59.
4. ”Mormonien kohteliaisuutta koskeva etiikka”, 16. lokakuuta 2009, mormonnewsroom.org
5. Ks. ”Olemme yhdessä Kristuksen asialla”, *Liahona*, elokuu 2012, s. 24–26.
6. Ks. Joseph Walker, ”Evangelical leader says LDS Church is not a cult”, 10. lokakuuta 2011, deseretnews.com.
7. ”Olemme yhdessä Kristuksen asialla”, s. 24.
8. Ks. Michael A. Neider, ”The Voice of the People”, *Ensign*, lokakuu 2012, s. 38–40.
9. Ks. Blair D. Hodges, ”Mormons, Methodists meet to consider similarities, compare cultures, theology, music”, 25. helmikuuta 2012, deseretnews.com.
10. Joseph Walker, ”University of Virginia Chair in Mormon studies named for Richard L. Bushman”, 12. lokakuuta 2012, deseretnews.com.
11. Ferron A. Olson, ”Forgiveness at Wakayama”, *Ensign*, joulukuu 2011, s. 57.
12. Sarah Taylor, artikkelissa ”An Evangelical Student’s Experience at BYU”, *Meridian Magazine*, ldsomag.com.
13. ”Olemme yhdessä Kristuksen asialla”, s. 29.
14. ”Olemme yhdessä Kristuksen asialla”, s. 29.

Mzungusta ystäväksi

Erään vanhemman lähetyssaarnaajan yksinkertainen palvelutyö jätti pysyvän vaikutuksen.

David Dickson
kirkon lehdet

Oliko puussa *mzungu*? Mitä ihmettä *mzungu* teki puussa? Ja millä ihmeen työkalulla hän leikkasi oksia niin nopeasti?

Tällaiset kysymykset vilisivät niiden ugandalaisten mielessä, jotka katselivat, kuinka joku ulkomaalainen (*mzungu*) käytti akkukäyttöistä puukkosahaa karsiessaan valtavan, varjostavan puun kuolleita oksia. Pelkkä työkalu-kin oli ihmeellinen paikallisten silmissä. Monet heistä eivät koskaan olleet nähneet mitään vastaavaa.

Mutta vielä hämmästyttävämpi oli itse *mzungu*. Vanhin Roland Harris, vanhempi lähetyssaarnaaja Utahista Yhdysvalloista, karsi korkealla olevia kuolleita oksia toinen toisensa perään. Alhaalla olevat ihmiset hämmästelivät, että ulkomaalainen teki jotakin sellaista jonkun heikäläisen puolesta.

Loppujen lopuksi vanhin Harrisin yksinkertainen palvelutyö johti ystäväystymiseen sellaisen henkilön kanssa, joka ei ollut halunnut olla missään tekemisissä kirkon tai kenenkään siihen kuuluvan kanssa.

Tutustumme Godfreyhin

Vanhin Roland Harris ja sisar Janet Harris palvelivat kuukautta vailla kaksi vuotta lähetystyössä Kampalan lähetyskentällä Ugandassa. Sisar Harris, joka on sairaanhoitaja, kutsuttiin palvelemaan lähetyssaarnaajien lääketieteellisenä neuvojana. Vanhin Harris on eläkkeellä oleva rakennustyön valvoja. Hän osaa korjata melkein mitä vain, ja hän huolehti kirkon kiinteistöistä ja lähetyskentän autoista.

Pian Ugandaan saapumisensa jälkeen vanhin ja sisar Harris palkkasivat paikallisen kirkon jäsenen, Maryn, auttamaan kotinsa siivoamisessa.

Mary oli kastettu kolme vuotta aiemmin. ”Hänestä tuli pian rakas meille”, sanoo sisar Harris. ”Hän opetti omalta

osaltaan meille ugandalaisia tapoja.”

Mitä paremmin he tutustuivat Maryyn, sitä enemmän heidän ystävyytensä syveni. He saivat pian kuulla hänen aviomiehestään Godfreystä. Hän oli hyvä mies, joka kuitenkin piti etäisyyttä kirkon jäseniin, etenkin lähetyssaarnaajiin. ”Hän ei päästänyt lähetyssaarnaajia kotiinsa”, sisar Harris selittää. Mary halusi kuitenkin Godfreyyn tapaavan heidät.

Hän kutsui Harrisit pikaiselle vierailulle. ”Meillä ei ollut mitään odotuksia”, sisar Harris selittää. ”Kerroimme Godfreylle, että Mary on nyt rakas ystävämme, ja haluamme oppia tuntemaan hänen perheensä.” Godfrey jutteli heidän kanssaan, mutta ei oikeastaan lämmennyt ajatukselle siitä, että oppisi tuntemaan heidät muutenkin kuin tuttavina.

Tuo kaikki muuttui, kun vanhin Harris ilmestyi paikalle puukkosahansa ja tikkaiden kanssa tarjoutuen palvelemaan heitä.

Käännekohta

Godfreyyn ja Maryn kodin ympärillä kasvoi valtavan korkeita varjostavia puita, jotka olivat täynnä kuolleita tai liian pitkiä kasvaneita oksia, jotka ulottuivat uhkaavasti heidän katonsa päälle.

Vanhin Harris ryhtyi välittömästi työhön. Hän vietti puiden latvuksissa neljä tuntia katkoen jopa 25 senttiä paksuja oksia. Työ olisi pitänyt tehdä jo kauan sitten. ”Olin ainakin kuuden metrin korkeudessa”, vanhin Harris sanoo. Kun ihmiset kulkivat ohi, he saattoivat tuskin uskoa silmiään.

Godfreykin oli hämmästy-
nyt. ”Hän kiitti meitä ylenpalt-
tisesti”, sanoo sisar Harris. Tällai-
seen melko yksinkertaiseenkin
tehtävään kuten puiden karsi-
miseen voi liittyä vakava riski.
”Heillä ei ole lainkaan rahaa
lääkärinhoitoon”, sisar Harris selittää. Jos joku
esimerkiksi putosi puusta ja katkaisi käsivar-
tensa tai jalkansa, sen täytyi todennäköisesti
antaa parantua itsestään.

Maassa oleva suuri oksakasa loi perustan
hyvälle ystävyydelle. ”Siitä lähtien Godfreyllä oli
tapana tulla ulos tervehtimään meitä”, vanhin
Harris sanoo. Godfrey ja Mary alkoivat myös toi-
vottaa muita kirkon jäseniä tervetulleiksi kotiinsa.

Niinlin ylittäminen

Kuukausien vieressä eteenpäin vanhin ja
sisar Harris tutustuivat paremmin Godfrey-
hin ja Maryyn. Lopulta tästä ystävydestä tuli
Harriseille voima ja tuki, kun he kokivat yllät-
tävän murhenäytelmän lähetystyöaikansa puo-
livälissä. He saivat kuulla, että heidän poikansa
Brad oli kuollut liikenneonnettomuudessa.

Heti kun Mary ja Godfrey kuulivat siitä, he
pukeutuivat parhaimpiinsa ja lähtivät vaaral-
liselle matkalle ollakseen rakkaiden ystäviensä
rinnalla.

Ugandassa vain harvoilla ihmisillä on jokin
kulkuneuvo. He joko kävelevät tai menevät tak-
silla. Ehdottomasti yleisin taksi on *boda boda*,

moottoripyörä, jollaisen kyydissä
voi usein nähdä kuusikin ihmistä yhtä aikaa.

”Pimeässä *boda bodalla* ajaminen on vaa-
rallista”, sisar Harris selittää. ”He ylittivät Niilin
boda bodalla pimeässä.”

Matkattuaan vaarallisia teitä pitkin yön
pimeydessä oman henkensäkin uhalla Godfrey
ja Mary ilmestyivät paikalle halukkaina ”sure-
maan surevien kanssa” ja ”lohduttamaan niitä,
jotka ovat lohdutuksen tarpeessa” (Moosia
18:9). Tuona iltana myötätunto ja rakkaus oli-
vat tosiaan tehneet täyden kierroksen. Mary ja
Godfrey olivat ne, jotka tekivät palvelutyötä. ”Se
oli todella merkittävää”, sisar Harris sanoo. Mary
ehdotti, että he kaikki polvistuisivat yhdessä
rukoukseen. Godfrey tuli mukaan epäröimättä.

Vanhin ja sisar Harris matkustivat Kali-
forniaan Bradin hautajaisiin. Sen jälkeen he
palasivat Ugandaan palvelemaan lopun lähe-
tystyöaikansa. Vielä nykyäänkin kotiin Utahiin
palanneet Roland ja Janet Harris ovat läheisiä
Maryn ja Godfreyyn kanssa.

Palveleminen on avain, joka voi avata ovia,
jotka pysyvät muuten suljettuina meiltä. Kuten
presidentti Thomas S. Monson opettaa: ”Kun
epäitsekäs palvelu poistaa itsekkäät pyrkimyk-
set, Jumalan voima toteuttaa Hänen tarkoi-
tuksensa” (”Alttiita ja kelvollisia palvelemaan”,
Liahona, toukokuu 2012, s. 68). ■

Kirkkaan toivon maanosa

Afriikka

Richard M. Romney
kirkon lehdet

Afrikan mantereen ja Madagaskarin myöhempien aikojen pyhien usko ja kuuliaisuus ovat esimerkkinä kirkon jäsenille kaikkialla.

”**O**n helppo rakastaa afrikkalaisia ihmisiä”¹, sanoi vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista Freetownissa Sierra Leonessa suorittaessaan tehtävää, johon kuului myös vierailu Liberiassa ja Ghanassa.

Hän sanoi, että afrikkalaisten myöhempien aikojen pyhien usko ja kuuliaisuus, jotka ovat lähtöisin heidän rakkaudestaan evankeliumia kohtaan, on esimerkkinä kaikille kirkon jäsenille.

Kasteenliitto avaa oven monille siunauksille, ja niin tekee myös evankeliumin uskollinen tutkiminen.

Vanhin Hollandin mielestä on vaikuttavaa ”nähdä, kuinka paljon evankeliumi heille merkitsee, nähdä, miten he elävät sitä, kuinka he vaalivat sitä, nähdä heidän uskollisuutensa kymmenysten maksamisessa ja palvelemisessa ja temppelissä käymisessä – pidän temppeliä kaikkein korkeimpana tavoitteena – ja sitten nähdä heidät kasvatamassa lapsiaan kirkossa ja lähettämässä poikiaan ja tyttäriään lähetystyöhön. Se on ihmeellinen todiste heidän uskollisuudestaan.”²

Silmiemme edessä

Vanhin Holland huomautti, että lukuun ottamatta Etelä-Afrikkaa (jossa järjestettiin vaarna vuonna 1970) kirkko on toiminut Afrikassa vähemmän kuin 30 vuotta. Sen vuoksi kirkko täällä on ”syntynyt silmiemme edessä, kuin yhdessä päivässä” ja ”Afrikka on yksi niistä erityistä paikoissa, joissa voi nähdä Herran kirkkauden, palautuksen ihmeellisyyden ja ihmeen aivan kirjaimellisesti avautuvan silmiemme edessä.”³

Hän sanoo aina muistavansa sen, kun hän oli Accrassa Ghanassa presidentti Gordon B. Hinckleyn (1910–2008) kanssa, kun tämä ilmoitti sinne rakennettavasta temppelistä.

”[Ihmiset] seisoivat ja hurrasivat, kyynelehtivät ja tanssahtelivat, syleilivät toisiaan ja itkivät. Ja oikeastaan se henki vallitsee yhä. Se on syy, miksi rakastan afrikkalaisia – heidän ehdoton ilonsa evankeliumista. Useimmilla on ollut kovin vähän materiaalisia asioita elämässään, mutta kun he saivat evankeliumin, he ottivat heti sen vastaan. – He ovat yhä sellaisia. He tekevät niin tänäkin päivänä.”⁴

Täyttyneitä profetioita

Toiset profeetat ja apostolit, jotka ovat suorittaneet tehtäviä Afrikassa, puhuvat tästä maanosasta paikkana, jossa Herran profetiat ovat kirjaimellisesti täyttyneissä.

”Afrikkalaiset ovat ystävällisiä ja kärsivällisiä”, sanoi vanhin Richard G. Scott kahdentoista apostolin koorumista käytyään vierailulla kirkon jäsenten luona Mosambikissa ja Nigeriassa. ”Heillä ei ole paljon tuloja tai resursseja, joiden turvin heillä olisi taloudellisia mahdollisuuksia tehdä monia asioita, joten he vain tekevät lujasti töitä niiden eteen. He kävelevät vaikka kilometritolkulla hoitaakseen jonkin asian, johon Pyhä Henki innoittaa heitä työn eteenpäin viemiseksi.”⁵

Vanhin Scott kertoi, että vuonna 1999, kun hän pyhitti Mosambikin evankeliumin saarnaamiselle, siellä oli vain 40 jäsentä ja maa kuului Johannesburgin lähetyskenttään Etelä-Afrikassa. Hänen toisen vierailunsa aikoihin tammikuussa 2011 kirkko Mosambikissa oli kasvanut niin, että siellä oli yli 5 000 jäsentä jaettuina

kahteen piiriin ja 19 seurakuntaan, jotka kokoontuvat eri puolilla maata. Mosambik on myös Maputon lähetyskentän, johon Angolan tasavaltakin kuuluu, pääpaikka.⁶

Nuori mutta kasvava

”Kirkko on täällä nuori”⁷, sanoi vanhin Russell M. Nelson, myös kahdentoista apostolin koorumista, vieraillessaan Madagaskarissa, Malawissa ja Keniassa. ”Me näemme, kuinka Herra liikkuu tämän suurenmoisen Afrikan maanosan yllä ja siunaa sen ihmisiä – – totuudella, evankeliumin valolla, [johon kuuluu] pelastuksen toimitukset ja korotus.”⁸ Hän sanoi, että Afrikassa häneen teki erityisen vaikutuksen paikallisten kirkon johtajien vahvuus: ”En löydä sanoja ilmaisemaan, kuinka kiitollisia me olemme näistä [paikallisista] johtajista, jotka antavat aikansa ja kykynsä Herran palvelutyöhön siunatakseen näiden kansojen elämää.”⁹

Vanhin Nelson on ”hyvin toiveikas” kirkon tulevaisuuden ja ihmisten suhteen Afrikan mantereella ja Madagaskarissa, koska heidän uskonsa on voimakkaampi kuin heidän kohtaamansa haasteet. ”Te olette todella Jumalan lapsia, Israelin lapsia, jotka ovat tehneet liiton ja ovat valmiita kohtaamaan Herran Jeesuksen Kristuksen ja Jumalan, iankaikkisen Isämme, ja elämään Heidän luonaan [oman] perheenne kanssa”¹⁰, hän sanoi Madagaskarissa pidetyssä kokouksessa. Vanhin Nelson sanoi myös: ”Näillä ihmisillä on suuret mahdollisuudet. Heillä on uskoa.

Jäsenet vahvistuvat ja uudistuvat nauttimalla sakramentin pyrkien aina muistamaan Vapahtajan.

He rakastavat Herraa ja heillä on kaikki, mitä tarvitaan tekemään kansasta todella vahva.”¹¹

Ollessaan haastateltavana Nairobissa Keniassa vanhin Nelson totesi: ”Meillä on myöhempien aikojen pyhien kappeleita. Meillä on vaarna täällä Nairobissa. Tänään meillä oli vaarnakonferenssi. Oli jännittävää tavata näitä ihmisiä. Paikalle tuli yli tuhat ihmistä [ja he olivat niin] kunnioittavia, [siellä oli] upea kuoro, erinomainen vaarnan johtokunta ja patriarkka korokkeella. Olen sanomattoman iloinen nähdesäni sellaista kehitystä.”¹²

Vastoinkäymisistä huolimatta

Vanhin Holland sanoi, että kirkko kukoistaa Afrikassa, vaikka se kohtaakin haasteita. Esimerkkinä haasteista hän mainitsi: ”Kun Norsunluurannikolla raivosi sisällissota, myöhempien aikojen pyhät – – kävivät edelleen temppelissä. Se on heille suureksi kunniaksi. Olen aivan ihmeissäni.”¹³

Puhuessaan sekä Sierra Leonesta että Liberiasta vanhin Holland sanoi: ”Koska heidän lähimenneisyytensä on ollut niin verinen, sodan runtelema ja raaka, se on osaltaan johtanut siihen, että evankeliumi saa sijaa niin dramaattisella tavalla. He ovat nähneet, millaista elämä *ei* saisi olla. Nyt kun lähetyssaarnaajat ja jäsenet lausuvat todistuksensa, he

näkevät, millaista se *voi* olla. Taivas on pystynyt kääntämään [heidän koettelemuksensa] siunaukseksi, ja he nousevat poliittisen sekasorron ja yhteiskunnallisten selkkausten yläpuolelle.”¹⁴

Sen lisäksi vanhin Holland tähdensi, että kirkon kasvu Zimbabwessa on jatkunut viime vuosien vaikeista ajoista huolimatta. ”Kirkko on kukoinnut. Me kasvamme, meillä on vaaranoja, meillä on lähetyksenttiä. Sitä tapahtuu kaikkialla Afrikassa.”¹⁵

Evankeliumin saarnaaminen

Yksi avainasia kirkon menestykseen Afrikassa, vanhin Holland sanoi, on se, että ”me emme sekaannu huomiota herättäviin sosiaalipoliittisiin ongelmiin. Me saarnaamme evankeliumia. Me välitämme oikeamielisyydestä ja me välitämme yhteiskunnallisista mahdollisuuksista ja oikeudenmukaisuudesta. Mutta me uskomme [ratkaisujen löytyvän evankeliumista], joten me saarnaamme vain evankeliumia. Niin on käynyt muualla ja niin käy Afrikassakin, että kun ihmiset saavat tuon oivalluksen, siunauksen ja valon elämäänsä, niin yhtäkkiä asiat alkavat muuttua ja heidän elämänsä on siunattua.”¹⁶

Herran lupaus

Vanhin Holland lainasi Vapahtajan sanoja: ”Viimeiset tulevat ensimmäisiksi ja ensimmäiset viimeisiksi” (Matt. 20:16).

”Joillakin tavoin”, hän sanoi, ”evankeliumi on tullut Afrikkaan myöhään. Mutta ainakin me saatoimme tehdä sen Herran aikataulun mukaan – ja

vakuutan, että se tapahtui Herran aikataulun mukaan. Vasta aika äskettäin afrikkalaiset ovat alkaneet saada lähetyksenttiä ja lähetyssaarnaajia, pappeuden siunaukset ja niin edelleen. Se on suuri maanosa, ja meillä on vielä paljon tehtävänä. Mutta uskon, että se kasvu, jota nyt näemme Afrikassa, on osa Herran lupauksen toteutumista. Afrikkalaiset myöhempien aikojen pyhät tulevat esiin uskoen. He ovat liikkeellä. He kohtaavat haasteen ottaa evankeliumi vastaan ja tehdä se näkyväksi elämässään.”¹⁷ ■

VIITTEET

1. ”Emerging with Faith in Africa”, www.lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/emerging-with-faith-in-africa.
2. Ibid.
3. Ibid.
4. Ibid.
5. ”Mormons in Africa: A Bright Land of Hope”, mormonnewsroom.org/article/mormons-africa-bright-land-hope.
6. Ks. ”Jesus Christ Lives’ Elder Scott Testifies in Mozambique”, lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/jesus-christ-lives-elder-scott-testifies-in-mozambique.
7. Videolla ”Learn of the Savior, Saints in Madagascar and Malawi Are Told”, lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/learn-of-the-savior-saints-in-madagascar-and-malawi-are-told.
8. ”Elder Nelson Completes Trip to Africa in Kenya”, lds.org/church/news/elder-nelson-completes-trip-to-africa-in-kenya.
9. Videolla Heather Whittle Wrigley, ”Elder Nelson Visits Madagascar, Dedicates Malawi”, 28. lokakuuta 2011, lds.org/church/news/elder-nelson-visits-madagascar-dedicates-malawi.
10. ”Learn of the Savior, Saints in Madagascar and Malawi Are Told.”
11. ”Elder Nelson Visits Madagascar, Dedicates Malawi.”
12. Videolla ”Family Success Comes from Following the Savior”, lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/family-success-comes-from-following-the-savior.
13. ”Emerging with Faith in Africa.”
14. Ibid.
15. Ibid.
16. Ibid.
17. Ibid.

AFRIKAN KAAKKOINEN VYÖHYKE JA LÄNTINEN VYÖHYKE

Jäseniä: 381 417

Vaarnoja: 70

Vaarnaseurakuntia: 508

Lähetyksenttiä: 22

Piirejä: 60

Lähetyssuurakuntia: 646

Pääpaikat: Johannesburg, Etelä-Afrikka
ja Accra, Ghana

*Tilanne huhtikuussa 2013.

TEMPPELIT

Toiminnassa

Accran temppeli Ghanassa, vihitty 7. elokuuta 2005

Aban temppeli Nigeriassa, vihitty 11. tammikuuta 2004

Johannesburgin temppeli Etelä-Afrikassa,
vihitty 24–25. elokuuta 1985

Ilmoitettu rakennettavaksi

temppeli Durbaniin Etelä-Afrikkaan

temppeli Kinshasaan Kongon demokraattiseen
tasavaltaan

SUURIN IHME

Eräänä kauniina syyskuun aamuna nuorin tyttäreemme Erica joutui vakavaan auto-onnettomuuteen. Hänet vietiin sairaalaan helikopterilla, ja tuntikausia kestäneen hätäleikkauksen jälkeen saimme kuulla hirvittävän uutisen: kaunis ja eloisa 17-vuotias tyttäreemme oli kuollut.

Seuraavat kuukaudet olivat meille tuskallisia. Sinnittelimme hänen syntymäpäivänsä ja kiitospäivän ohi ja valmistauduimme viettämään ensimmäisen joulumme ilman häntä. Ihmiset varoittivat meitä, että joulunajasta tulisi vaikeaa, mutta mikään määrä varoituksia ei olisi voinut valmistaa meitä siihen.

Sen lisäksi, että tunsin musertavaa surua ja epätoivoa, kadehdin toisia perheitä, jotka saivat juhlia iloisesti yhdessä. Mietin katkerana: ”Miksi juuri me? Miksei meille suotu sellaista ihmettä, mistä toiset puhuvat?”

Epätoivoni keskellä muistelin aikaa, jolloin seurakunnassamme oli pidetty toiminta nimeltä ”Joulu Betlehemissä”. Seurakunnan jäsenet tulivat paikalle pukeutuneina Jeesuksen syntymäajankohdan mukaisiin rooliasuihin. Ericalla, joka oli silloin nelivuotias, oli käytettynä saatu pitkä valkoinen mekko ja päähän kietaistu huivi. Tuon illan kohokohtana oli Jeesuksen syntymään liittyvien tapahtumien näytteleminen tallia kuvaavissa lavasteissa heinäpaaleineen ja seimineen. Eräs nuoripari ja heidän vastasyntynyt vauvansa esittivät Mariaa, Joosefia ja Jeesus-lastaa.

Kun kokoонуimme seimiasetelman ääreen, huomasin Erican

kadonneen viereltäni. Hätäännyin, kunnes näin vilahduksen hänen valkoisesta mekostaan seimen lähellä. Sen jälkeen pelkoni hänen hyvinvointinsa puolesta vaihtui pelkoon siitä, että hän häiritsisi esitystä. Aioin juuri kutsua hänet luokseni, mutta pysähdyin ja katselin hänen kulkuaan seimen äärelle.

Erica polvistui hiljaa Marian viereen ja katsoi häntä ikään kuin pyytäkseen häneltä lupaa. Sitten Erica ojensi kätensä ja silitti hellästi nukkuvaa vauvaa. Toisetkin huomasivat sen. Pian muut hiljenivät katsomaan, kun hän polvistui vauvan viereen. Hellät tunteet valtasivat ryhmän, kun he ymmärsivät, että tämä vauva oli Ericalle Kristus-lapsi.

Murheeni keskellä tämä joulu-muisto toi mieleeni rauhaa ja lohtua, kun muistelin pienen tyttäreni hartautta. Mieleni oli ollut

täynnä kysymyksiä elämästä ja kuolemasta – kysymyksiä, joilla ei ollut tuntunut olevan niin paljon väliä ennen Erican kuolemaa. Kun pohdin ylösnousemusta ja ristiinnaulitsemista, koin samastuvani Mariaan. Hän rakasti vastasyntynyttä Poikaansa. Myöhemmin hän koki hirvittävää tuskaa ja ahdistusta nähdessään Poikansa kärsivän ja kuolevan. Kristusta ei säästetty ristinkuolemalta, eikä Mariaa säästetty murheeltaan.

Jouluna me juhlimme Vapahtajan maanpäällisen elämän alkua, mutta minulle Hänen syntymänsä kietoutuu nykyään aina Hänen kärsimyksensä, kuolemaansa, ylösnousemukseensa – sovitukseen. Koska Vapahtaja katkaisi kuoleman siteet, tiedän, ettei Erican kuolema ole lopullinen. Se on ihme, josta saamme olla kiitollisia – kaikkien aikojen suurin ihme. ■

Ellen Knell, Utah, USA

Hellät tunteet valtasivat ryhmän, kun he ymmärsivät, että tämä vauva oli Ericalle Kristus-lapsi.

VASTAUS HÄNEN RUKOUKSIINSA

En tuntenut lainkaan joulun henkeä. Oli joulukuu, kävin viimeistä vuotta lukiota, ja mielessäni hämmöttivät opiskelupaikan hakeminen ja viimeinen lehvänsitojen projekti. Toivoin löytäväni vapaaehtoistyötä, joka täydentäisi opiskelupaikkahakemuksiani ja sopisi samalla lehvänsitojen projektiksi. Onneksi kouluni oppilasneuvoston neuvoja pyysi ystävääni Jessicaa ja minua järjestämään koulussa lelukuräyksen paikallisen hyväntekeväisyysjärjestön hyväksi.

Delegoin suurimman osan työstä projektista vastaavalle komitealle. Pyysin heitä tekemään ilmoitustaulun, jossa oli suuri lämpömittari, joka osoittaisi lahjoitettujen lelujen määrän. Ajattelimme sen riittävän mainokseksi, ja käytimme jokaisen lounastunnin lahjoitusten keräämiseen. Oppilaat lahjoittivat kuitenkin vain vähän leluja, ja lämpömittarin lukema oli alhainen.

Tuntui oudolta, että neujomme alkoi laittaa joitakin leluja syrjään. Kun Jessica ja minä kysyimme, mitä hän aikoi tehdä niillä, hän kertoi meille, että eräs koulun opettaja oli vastikään saanut syöpädiagnoosin. Tuolla miesopettajalla oli ollut vaikeuksia selviytyä opettamisesta hoitajaksonsa aikana, ja hän oli päättänyt ottaa vapaata töistä. Joulukuun tuloja ja sairauskulut kasvoivat kasvamistaan, joten hänen perheellään ei olisi kovin kummoinen jouluku. Neujomme ehdotti, että paketoisimme syrjään laitettuja leluja heitä varten.

Sydämeni liikuttui. Olin ajatellut palveluprojektiani keinona palvella vain itseäni, en muita. Päätin kolumbertaistia lahjoitettujen lelujen

tavoitteeni ja aloittaa rahakeräyksen sille opettajalle ja hänen perheelleen.

Jessica ja minä vierailimme luokissa ja mainostimme asiaamme. Vastanotto oli huikea. Opettajat, henkilökunta ja oppilaat antoivat leluja ja rahaa perheen auttamiseksi. Ylitimme pian lelutavoittemme, mikä hämmästytti hyväntekeväisyysjärjestöä. Keräsimme myös perheelle yli tuhat dollaria rahaa.

Kun paketoimme keräämämme ja ostamamme lahjat kauniisti, ymmärsin, että saamani todistus palvelemisesta oli aivan yhtä suurenmoinen kuin lahjat, joita olimme antamassa. En voi edes kuvailla sitä jännitystä, kun vakoilimme perhettä heidän

Kun paketoimme lahjat, ymmärsin, että saamani todistus palvelemisesta oli aivan yhtä suurenmoinen kuin lahjat, joita olimme antamassa.

löytäessään lahjat, jotka olimme nimetöminä jättäneet heidän kuistilleen.

Joitakin kuukausia myöhemmin Jessicaa ja minua pyydettiin opettamaan palveluprojekteja käsittelevässä seminaarissa. Selitimme, mitä olimme tehneet, mainitsematta kyseisen opettajan nimeä. Eräs tyttö kohotti kätensä ja nousi seisomaan. Hän puhui kyynelten vieressä valtoimenaan. Opettaja oli hänen setänsä, ja tyttö kertoi, kuinka paljon tuo palvelutyö oli tälle merkinyt. Tyttö kertoi, että se oli vastaus hänen setänsä rukouksiin.

Mikä riemu olikaan tuohon joulukuun aikaan saada palvella vilpittömästi ja tietää, että sillä oli suuri vaikutus. ■

Lindsey Leavitt, Nevada, USA

MINÄ PYSTYN TÄHÄN!

Silloin oli ilta, oli joulunaika ja maa oli hankien peitossa. Toverini ja minä olimme kuukausia sinnitelleet Saksan kylmässä säässä, koputtaneet ovia ja jakaneet Mormonin kirjoja. Vieläkin, 15 vuotta toisen maailmansodan loppumisen jälkeen, monet saksalaiset suhtautuivat amerikkalaisiin epäluuloisesti.

Mutta Ingeborg Bienmüller oli määrää kasta sinä iltana. Pitkällä linja-automatikallamme Yhdysvaltain lentotukikohtaan hän oli kuitenkin aivan vaitonainen. Aistin hänen kasvavan ahdistuksensa.

Lähestyessämme bussipysäkkiä Ingeborg kääntyi puoleemme ja sanoi:

Ingeborg kääntyi puoleemme ja sanoi:
”Tiedättekö, kuinka vaikeaa tämä on minulle?”

”Tiedättekö, kuinka vaikeaa tämä on minulle? Liittoutuneiden joukot tappoivat mieheni sodassa, ja pommitukset tappoivat monia sukulaisiani.”

Hän kosketti jalkaansa. ”Minuun osui pommin sirpale. Jalkani ei tule koskaan kuntoon. En tiedä, voinko mennä sinne.”

Istuimme hiljaisina, kun tajusimme hänen sanansa. Linja-auto pysähtyi. Ingeborg istui selkä suorana. Sydämeni hakkasi. Rukoilin, ettei hän kääntyisi pois päin pelkonsa vuoksi.

Sitten hän nousi istuimeltaan ja julisti: ”Taivaallinen Isä on antanut minulle todistuksen palautuksen

totuudesta. Minä tiedän, että Mormonin kirja on totta. Minä pystyn tähän! Vanhin Atkin, auttaisitko minua kävelemään?”

Kävelimme pitkän matkan portille. Ingeborg alkoi hengittää raskaasti ohittaessamme vartijat. Vaihdoin vauhteisiin ja löysimme tiemme tukikohdassa olevalle uima-altaalle. Uima-altaasta tuli pyhä paikka, ja rauha laskeutui päällemme. Ingeborgin kasvoilla vallinnut ahdistus vaihtui iloksi, kun hän astui veteen ja hänet kastettiin kirkon jäseneksi.

”Olin innoissani sinä iltana, kun vanhimmat antoivat minulle Mormonin kirjan”, hän kertoi meille kotimatalla. ”Valvoin ja luin, kunnes tulin kohtaan Moosia 18, jossa Alma kehottaa ihmisiä menemään kasteelle: ”Katso, tässä ovat Mormonin vedet – –, ja nyt, koska te haluatte tulla Jumalan lammastarhaan ja tulla nimitetyiksi hänen kansakseen – –, mitä teillä on sitä vastaan, että teidät kastetaan?” (Moosia 18:8, 10.)

Hän jatkoi hiljaa: ”Nukahdin noita sanoja lukiessani, ja näin unen. Seisoin kauniin veden äärellä, sellaisen kuin Mormonin vedet. Veden toisella puolella seisoivat valkoisiin pukeutuneita ihmisiä – minun perheen! Mieheni, joka oli kuollut sodassa, hymyili ja kehotti minua menemään kasteelle.”

Tuona iltana sisar Bienmülleristä tuli Würzburgin seurakunnan jäsen ja yksi niistä monista Saksassa, jotka lopulta voittivat pelkonsa ja liittyivät kirkkoon. ■

Roy Atkin, Kalifornia, USA

TULIMME HAKEMAAN LAHJOJAMME

Kun kuuluiin piirimme johtokuntaan, autoin koordinoimaan keräyksen, jossa piirimme jäsenet lahjoittivat leluja köyhille lapsille, jotka asuivat Soachassa Kolumbiassa. Kaikki jäsenet innostuivat keräyksestä. Kaikki lahjat eivät olleet uusia, mutta useimmat olivat hyvässä kunnossa.

Kun saimme lahjat lastattua linja-autoihin, jotka veisivät meidät kaupunkiin, eräs nuori tyttö toi minulle muovisen pallon, joka oli todella kulunut ja naarmuuntunut.

Pitelin palloa kädessäni ja mietin, kuka voi lahjoittaa niin kuluneen pallon.

Nakkasin sen vähän halveksivasti penkin alle.

Kun saavuimme perille, nuoremme alkoivat laulaa joululauluja. Heidän laulunsa ja jouluiset päähineensä keräsivät paikalle suuren lapsijoukon. Kun aloimme jakaa lahjoja, nuo lapset kutsuivat paikalle lisää lapsia. Pian olimme jakaneet kaikki lahjamme.

Juuri kun olimme lähdössä, näin noin 8-vuotiaan pojan juoksevan meitä

kohti pikkuveljeään kädestä pitäen.

Kun he tulivat luoksemme, vanhempi pojista sanoi: ”Me tulimme hakemaan lahjojamme.” Hänen viattomuutensa sai minut sanattomaksi ja kosketti sydäntäni.

Selitin hänelle, että lahjat olivat jo loppuneet. Hän vastasi: ”Ei haittaa, ettei minulle olekaan lahjaa, mutta pikkuveljeni lahjan täytyy olla täällä.”

Sitten ajattelin palloa, jonka olin nakannut penkkini alle. Sanoin pojille, että minulla oli vielä yksi lahja, mutta se oli vaatimaton.

”Ei sillä ole väliä”, poika sanoi. ”Se on juuri se.”

Nousin bussiin ja löysin pallon. Kun annoin sen pikkupojalle, tämä ilahtui ikihyviksi. Kiitollisena ja innosta hyppien hän sanoi: ”Pallo! Juuri tätä lahjaa pyysin Kristus-lastatuomaan minulle.” Hän tanssahteli edelleen iloisena ympäriinsä, kun hän ja hänen isoveljensä lähtivät pois kallisarvoisen lahjansa kanssa.

Seisoin siinä paikallani ja itkin, kun lämmin rauhan ja kiitollisuuden tunne ympäröi minut. Isonveljen huoli ja epäitsekäs pikkuveljestään huolehtiminen liikutti minua. Toivoin hiljaa, että olisin yhtä innokas olemaan siunaukseksi muille kuin tuo vanhempi poika oli siunaukseksi veljelleen.

Kun pojat kävelivät iloisina pois-päin, mieleeni tuli Vapahtajan rakkaus meitä kohtaan. Hän ei unohtanut edes vuorenrinteellä asuvaa pientä poikaa, joka oli pyytänyt joululahjaksi vaatimatonta palloa. ■

Walter Emilio Posada Rodriguez,
Kolumbia

Toivoin hiljaa, että olisin yhtä innokas olemaan siunaukseksi muille kuin tuo vanhempi poika oli siunaukseksi veljelleen.

Vanhin Robert D. Hales

kahdentoista apostolin
koorumista

JOULUN LUPAUS

*Viettäköämme tätä joulunaikaa niin, että
uudistamme lupauksemme seurata Vapahta-
jaa ja tehdä Hänen tahtonsa, aivan kuten
Hän teki taivaallisen Isämme tahdon.*

Emme voi täysin ymmärtää joulun merkitystä, elleimme ymmärrä Vapahtajan elämän, sovituksen ja ylösnousemuksen merkitystä.

En osaa ajatella Vapahtajan syntymää ilman että mieleeni tulevat Hänen sanansa Pilatukselle: ”Sitä varten minä olen syntynyt ja sitä varten tullut tähän maailmaan, että todistaisin totuuden puolesta. Jokainen, joka on totuudesta, kuulee minua.” (Joh. 18:37.)

Pohtikaamme nyt joulunajan alkaessa Vapahtajaa koskevia pyhien kirjoitusten profetioita. Ne eivät ole vain sattumoisin syntyneitä lausahduksia, vaan ne ovat syvällisiä sanoja, jotka sisältävät tarkoituksen ja lupauksen Hänen elämästään ja tehtävästään ja siitä, mitä Hän merkitsee meille jokaiselle.

Profetioita Hänen tulemisestaan

Kristuksen tulemisesta ennustettiin tuhansia vuosia. Noin 2 000 vuotta ennen Jeesuksen Kristuksen syntymää Abraham opetti Hänen tehtävänsä pelastussuunnitelmassa. Noin 1 400 vuotta ennen Jeesuksen syntymää Mooses opetti samoja ihmeellisiä totuuksia. Noin 700 vuotta ennen Jeesuksen syntymää Jesaja kertoi Hänen syntymänsä, elämänsä ja kuolemansa olosuhteista.

”Sen tähden Herra antaa itse teille merkin: neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan ja antaa hänelle nimen Immanuel” (Jes. 7:14).

”Sillä lapsi on syntynyt meille, poika on annettu meille. Hän kantaa valtaa harteillaan, hänen nimensä on Ihmeellinen Neuvontuoja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhan Ruhtinas” (Jes. 9:5).

”Hyljeksitty hän oli, ihmisten torjuma, kipujen mies, sairauden tuttava – .

Ja kuitenkin: hän kantoi meidän kipumme, otti taakakseen meidän sairautemme. Omista teoistaan me uskoimme hänen kärsivän rangais- tusta, luulimme Jumalan häntä niistä lyövän ja kurittavan,

vaikka meidän rikkomuksemme olivat hänet lävistäneet ja meidän pahat tekomme hänet ruhjoneet – . Hänen haavojensa hinnalla me olemme parantuneet. – –

Kuin karitsa, jota teuraaksi viedään, niin kuin lammas, joka on ääneti kerit- sijäinsä edessä, ei hänkään suutansa avannut.

Hänet vangittiin, tuomittiin – .

Hänet oli määrä haudata jumalat- tomien joukkoon. Rikkaan haudassa hän sai leposijansa. Koskaan hän ei ollut harjoittanut vääryyttä, eikä petos ollut nousut hänen huulilleen.” (Jes. 53:3–5, 7–9.)

Pian Jesajan profetian jälkeen pro- feetta Lehillä oli syvällinen uni. Hän opetti perheelleen, mitä hän oli saanut tietää. Nefi kirjoitti: ”Kuudensadan vuoden kuluttua siitä, kun isäni lähti Jerusalemissa, Herra Jumala nostaisi juutalaisten keskuudessa esiin pro- feetan – Messiaan, eli toisin sanoen maailman Vapahtajan” (1. Nefi 10:4).

Lehi puhui myös lukuisista profee- toista, jotka olivat todistaneet maa- ilman Lunastajan saapumisesta (ks. 1. Nefi 10:5).

Joulun lupaus

Luukkaan evankeliumissa on kirjai- tettu, että ennen Vapahtajan syntymää Hänen äitinsä kiiruhti tapaamaan serkkuaan Elisabetia.

”Kun Elisabet kuuli Marian terveh- dyksen, hypähti lapsi hänen kohdus- saan ja hän täyttyi Pyhällä Hengellä.

Hän huusi kovalla äänellä ja sanoi: ’Siunattu olet sinä, naisista siunatuin, ja siunattu sinun kohtusi hedelmä!’” (Luuk. 1:41–42.)

Niin kuin Pyhä Henki todisti Elisa- betille, Hän todistaa meille, että nuo profeettojen sanat ovat toteutuneet. Vapahtaja on tullut ja suorittanut sen työn, jonka Hänen Isänsä lähetti Hänet tekemään.

Nefi kirjoitti Vapahtajasta:

Ja minä katsoin ja näin jälleen neit- syen, joka kantoi lasta sylissänsä.

Ja enkeli sanoi minulle: Katso, Jumalan Karitsa, aivan niin, iankaikki- sen Isän Poika!” (1. Nefi 11:20–21.)

Ollessaan 12-vuotias Jeesus opetti temppelissä. Hän selitti huolestuneille vanhemmilleen, että Hänen tuli olla Isänsä luona (ks. Luuk. 2:42–49).

Se toteutui, kun Hän jatkoi maanpääl- lisen tehtävänsä suorittamista. Vapahtaja kuvailee tuon tehtävän huipentumista näillä sävähdyttävillä sanoilla:

”Minä tulin omieni luokse, ja minun omani eivät ottaneet minua vastaan. Ja

***Joka viikko, kun osallistumme sak-
ramenttitoimitukseen, uudistamme
lupauksen Vapahtajan syntymästä
omassa elämässämme.***

minun tulemistani koskevat kirjoitukset ovat toteutuneet.

Ja kaikkien, jotka ovat ottaneet minut vastaan, minä olen antanut tulla Jumalan lapsiksi; ja samoin minä annan kaikkien, jotka uskovat minun nimeeni, sillä katso, minun kauttani lunastus tulee, ja minussa Mooseksen laki on täytetty.” (3. Nefi 9:16–17.)

Hänen lupauksestaan siitä, että meistä voi tulla Hänen poikiaan ja tyttäriään, tulee totta, kun uskomme Häneen ja olemme kuuliaisia Hänelle. Silloin olemme valmistautuneita ottamaan vastaan iankaikkisen elämän lahjan.

Hän sanoi: ”Katso, minä olen se, joka olin valmistettu maailman perustamisesta asti lunastamaan kansani. Katso, minä olen Jeesus Kristus. – – Minussa on koko ihmissuku saava elämän, ja sen ikuisesti, nimittäin ne, jotka uskovat minun nimeeni; ja heistä tulee minun poikiani ja tyttäriäni.” (Et. 3:14.)

Joulun merkitys

Joulu on aikaa käyttää kykyjämme toisten hyväksi, vahvistaa toisia ja tehdä oma osamme Jumalan valtakunnassa. Joulu on myös aikaa osoittaa rakkautemme muita kohtaan ja todistaa Vapahtajasta.

Yksi tapa todistaa muille on laittaa kotiimme esille seimiasetelma, joka voi innoittaa keskustelujäseni Herran syntymästä. Toinen tapa on kertoa sellaisia kertomuksia kuin John Weightmanin *The Mansion* [Kartano].

John Weightman oli menestyvä mies, jonka hyväntekeväisyys toi hänelle huomiota ja mainetta. Eräänä iltana luettuaan pinon sanomalehtileikkeitä, joissa ylistettiin hänen anteliaisuuttaan, hän otti käteensä Raamatun. Hän nukahti pian luettuaan Vapahtajan sanat: ”Älkää kootko itsellenne aarteita maan päälle. Täällä tekevät koi ja ruoste tuhojaan ja varkaat murtautuvat sisään ja varastavat.” (Matt. 6:19.)

Nukkuessaan John huomasi, että hän oli ”taivaallisessa kaupungissa” ja matkalla yhdessä muiden kanssa saamaan oman kartanonsa. Kun portinvartija pysähtyi pienen hylkytavarasta rakennetun majan kohdalla, hän sanoi Johnille: ”Tässä on sinun kartanosi.”

John vastusteli luetellen monia julkisia lahjoituksiaan.

”Eikö niitä kaikkia kirjoitettu huolella muistiin maan päällä, jossa ne olivat sinulle kunniaksi?” portinvartija kysyi. ”Sinä olet saanut niistä palkkiosi. Pitäisikö sinut palkita kahteen kertaan?”¹

Tänä joulunaikana toivon, että jokaisella meistä on tilaisuus antaa omastaan nimettömänä.

Lupauksen saaminen

Joka viikko, kun osallistumme sakramenttitoimitukseen, uudistamme lupauksen Vapahtajan syntymästä omassa elämässämme. Otamme Hänen nimensä päallemme ja uudistamme kuuliaisuuden liittomme ja lupauksemme siitä, että aina muistamme Hänet.

Kuten Opissa ja liitoissa on kirjoitettu, evankeliumi on tämä:

”Että hän tuli maailmaan, nimittäin Jeesus, ristiinnaulittavaksi maailman tähden ja kantamaan maailman synnit ja pyhittämään maailman ja puhdistamaan sen kaikesta vääryydestä; jotta hänen kauttaan pelastuisivat kaikki” (OL 76:41–42).

Viettäköämme tätä joulunaikaa niin, että uudistamme lupauksemme seurata Vapahtajaa ja tehdä Hänen tahtonsa, aivan kuten Hän teki taivaallisen Isämme tahdon. Kun teemme niin, kohdallamme toteutuvat tänä päivänä kuningas Benjaminin kansan sanat, jotka kirjoitettiin muistiin 125 vuotta ennen Vapahtajan syntymää: ”Oi armahda ja pelasta meidät Kristuksen sovitusveren kautta, niin että me saisimme syntimme anteeksi ja sydämemme voisi puhdistua; sillä me uskomme Jeesukseen Kristukseen, Jumalan Poikaan, joka loi taivaan ja maan ja kaiken ja joka on tuleva alas ihmislasten keskuuteen” (Moosia 4:2).

Todistan, että Vapahtaja tuli maailmaan ajan keskipäivänä ja että Hän tulee jälleen. Todistan, että Hänen kirkkonsa, joka on palautettu tänä viimeisenä taloudenhoitokautena ennen Hänen toista tulemistaan, on se ihmeellinen teko ja ihme (ks. 2. Nefi 25:17), jossa me myöhempien aikojen pyhät olemme mukana. ■

VIITE

1. Henry Van Dyke, ”The Mansion”, julkaisussa *Inspirational Classics for Latter-day Saints*, koonnut Jack M. Lyon, 2000, s. 54–57, 62–63.

**Vanhin
Jeffrey R. Holland**
kahdentoista apostolin
koorumista

Valmistautuminen

TOISEEN TULEMISEEN

Menneiden aikojen suurenmoiset miehet ja naiset kykenivät jatkamaan toimintaansa, jatkamaan todistamistaan, jatkamaan parhaansa yrittämistä, ei sen vuoksi, että he olisivat tienneet onnistuvansa itse, vaan koska he tiesivät, että te onnistuisitte.

Me esiinnyimme kuolevaisuuden näyttämöllä suurimpana evankeliumin taloudenhoitokautena, mitä ihmiskunnalle on milloinkaan annettu, ja meidän täytyy hyödyntää se parhaalla mahdollisella tavalla.

Pidän hyvin paljon profeetta Joseph Smithin sanoista, että aiemmat profeetat, papit ja kuninkaas ”iloisen odotuksen vallassa – – ovat odottaneet aikaa, jota me elämme, ja taivaallisen, riemullisen odotuksen sytyttämistä – – ovat laulaneet ja kirjoittaneet ja profetoineet tästä meidän ajastamme”¹. Kiinnittäkää huomiota tähän presidentti Wilford Woodruffin (1807–1898) samankaltaiseen vakuutukseen: ”Jumalan ja kaikkien pyhien profeettojen silmät katsovat meitä. Tämä on se suuri taloudenhoitokausi, josta on puhuttu aivan maailman alusta asti.”²

Minulla on teoria noista aiemmista taloudenhoitokausista ja tuolloin eläneistä johtajista, perheistä ja kansoista. Olen usein ajatellut niitä ja heidän kokemiaan tuhoisia olosuhteita. He kokivat hirvittävän vaikeita aikoja ja suurimmaksi osaksi epäonnistuiivat omina taloudenhoitokausinaan. Itse asiassa evankeliumin palautuksen perimmäinen tarkoitus näinä myöhempinä aikoina on se, että evankeliumi ei ole pystynyt selviytymään aiempina aikoina ja siksi palautuksen pitää tapahtua tänä viimeisenä, voittoisana aikana.

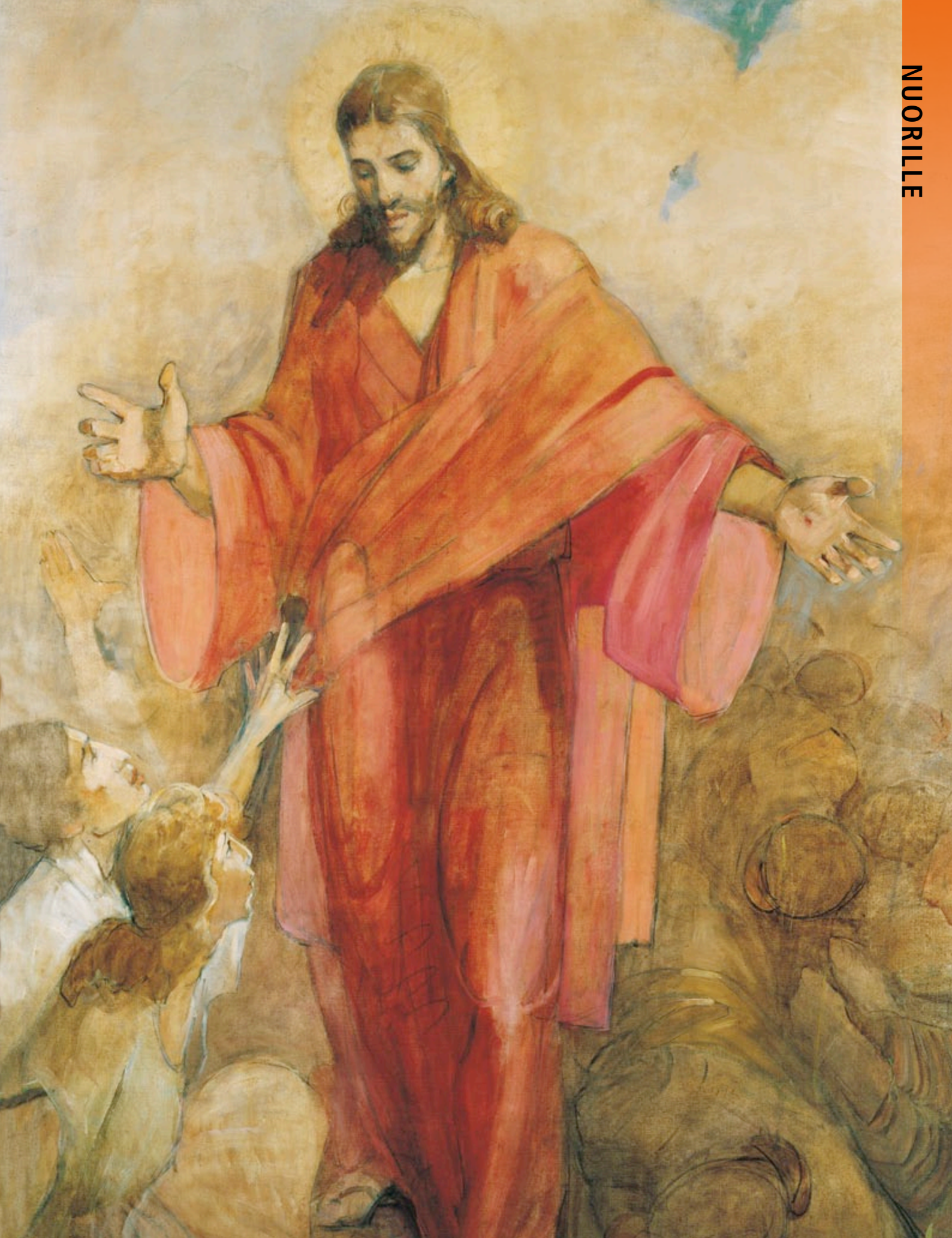
Taloudenhoitokausi, joka ei epäonnistu

Lyhyesti sanottuna jonkinlainen luopumus ja tuho oli lopullisena kohtalona jokaisella taloudenhoitokaudella, joka meillä on koskaan ollut kautta aikain. Mutta tässä on minun teoriani. Teoriani on, että nuo suurenmoiset miehet ja naiset, noiden menneiden aikojen johtajat, kykenivät jatkamaan toimintaansa, jatkamaan todistamistaan, jatkamaan parhaansa yrittämistä, ei sen vuoksi, että *he* olisivat tienneet onnistuvansa itse, vaan koska he tiesivät, että *te* onnistuisitte. Uskon, että he saivat rohkeutta ja toivoa ei niinkään omista olosuhteistaan vaan teidän olosuhteistanne – mahattavan nuorten ihmisten joukon. Teitä on satoja tuhansia eri puolilla maailmaa, ja te pyrite päättäväisesti siihen, että näette evankeliumin voittavan ja menestyvän.

Moroni sanoi kerran puhuessaan meistä, jotka saisimme hänen aikakirjansa myöhempinä aikoina:

”Katso, Herra on näyttänyt minulle suuria ja ihmeellisiä asioita siitä, minkä on pian tapahduttava, sinä aikana, jolloin nämä asiat tulevat julki teidän keskuudessanne.

Katso, minä puhun teille ikään kuin olisitte läsnä, ettekä te kuitenkaan ole. Mutta katso, Jeesus Kristus on näyttänyt teidät minulle, ja minä tiedän teidän tekemisenne.” (Morm. 8:34–35.)

Uskon, että tavalla tai toisella käytännöllisesti katsoen *kaikilla* profeetoilla ja varhaisilla apostoleilla oli kokemuksensa meidän aikaamme koskevasta näystä – näystä, joka antoi heille rohkeutta heidän omalla huonommin menestyvällä aikakaudellaan. Nuo varhaiset veljet tiesivät meistä hämmästyttävän paljon. Profeetat kuten Mooses, Nefi ja Jeredin veli näkivät myöhemmät ajat valtavan yksityiskohtaisina näkyinä. Osa heidän näkemästään ei ollut miellyttävää, mutta varmaankin kaikki nuo aikaisemmat sukupolvet saivat rohkeutta siitä tiedosta, että lopulta tulisi taloudenhoitokausi, joka ei epäonnistuisi.

Meille, ei heille, kuului aika, joka salli heidän olla ”taivaallisen ja riemullisen odotuksen sytyttämiä” ja sai heidät laulamaan ja profetoimaan voitosta. Meidän on se aika, yleisesti ottaen, jota kohti profeetat ovat katsooneet aikojen alusta asti. Ja nuo varhaiset veljet ovat yhä kannustamassa meitä jatkamaan! Hyvin kouriintuntuvalla tavalla heidän mahdollisuutensa pitää itseään täysin menestyksekkäinä riippuu meidän uskollisuudestamme ja meidän voitostamme. Pidän kovasti ajatuksesta lähteä viimeisten päivien taisteluun edustaen Almaa ja Abinadia ja sitä, minkä puolesta he vetosivat, ja edustaen Pietaria ja Paavalia ja heidän tekemiään uhrauksia. Jos sellainen tehtävä historian draamassa ei tunnu innostavalta, niin mikä sitten!

Kristuksen kirkon valmistaminen Hänen tulemiseensa

Saanan lisätä tähän taloudenhoitokauden tarkasteluun vielä yhden tekijän, joka mielestäni seuraa vääjäämättä. Koska meidän taloudenhoitokautemme on viimeisin ja suurin

kaikista, koska kaikki lopulta hui pentuu ja täytyy meidän aikakaudellamme, on yksi tietty, hyvin erityinen velvollisuus, joka tulee meidän nyt kirkossa olevien osaksi ja jota ei ole ollut aivan samalla tavoin kirkon jäsenten harteilla millään varhaisemmalla aikakaudella. Toisin kuin kirkolla Abrahamin tai Mooseksen, Jesajan tai Hesekielin aikoina tai edes Jaakobin ja Johanneksen Uuden testamentin aikoina, *meidän tehtävänä on valmistaa Jumalan Karitsan kirkko*

Meidän tehtävämme on valmistaa Jumalan Karitsan kirkko vastaanottamaan Jumalan Karitsa – henkilökohtaisesti, voittoisassa kirkkaudessa, Hänen tuhatvuotisessa roolissaan.

vastaanottamaan Jumalan Karitsa – henkilökohtaisesti, voittoisassa kirkkaudessa, Hänen tuhatvuotisessa roolissaan herrojen Herrana ja kuninkaiden Kuninkaana. Millään muulla taloudenhoitokaudella ei koskaan ollut sitä velvollisuutta.

Pyhien kirjoitusten kielellä me olemme niitä, jotka on nimetty koko historian ajan, niitä, joiden täytyy valmistaa morsian sulhasen tuloa varten ja olla kelvollisia saamaan kutsu hääaterialle (ks. Matt. 25:1–12; 22:2–14; OL 88:92, 96). Yleisesti ottaen – tapautuipa se meidän elinaikanamme tai lastemme tai lastenlastemme aikana tai milloin tahansa – meillä on kuitenkin

vastuullinen tehtävä kirkkona ja tämän kirkon yksilöllisinä jäseninä olla kelvollisia saamaan Kristus tulemaan luoksemme, olla kelvollisia siihen, että Hän tervehtii meitä ja hyväksyy meidät ja ottaa meidät vastaan syleillen. Elämän, jonka me Hänelle tarjoamme tuona pyhänä hetkenä, *täytyy* olla Hänen arvoisensa!

Meidän täytyy olla hyväksyttäviä Hänen silmissään

Olen täynnä kunnioitusta ja minut valtaa suunnaton velvollisuudentunne valmistaa elämäni (ja siinä määrin kuin voin, auttaa kirkon jäsenten elämän valmistamisessa) sitä kauan profetoitua päivää varten, sitä johtovastuun siirtymistä varten, jolloin me esittelemme kirkon Hänelle, jonka kirkko tämä on.

Kun Kristus tulee, Hänen kirkkonsa jäsenten täytyy näyttää siltä, miltä Hänen kirkkonsa jäsenten oletetaan näyttävän, ja toimia siten kuin heidän oletetaan toimivan, jotta olisimme otollisia Hänelle. Meidän täytyy tehdä Hänen työtään ja elää Hänen opetusensa mukaan. Hänen täytyy voida tunnistaa nopeasti ja vaivatta, että me todella olemme Hänen opetuslapsiaan. Kuten presidentti J. Reuben Clark jr. (1871–1961), entinen ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, aikanaan neuvoi: ”Emme milloinkaan saa piilotella uskoamme.”³

Todellakin, jos me sillä suurenmoisella, viimeisellä hetkellä sanomme olevamme uskovia, meidän on parasta pystyä osoittamaan se. Paimen tuntee lampaansa, ja meidät täytyy sinä suurenmoisena päivänä tuntea Hänen seuraajinaan niin teoissa kuin sanoissakin.

Rakkaat nuoret ystävieni, nämä ovat myöhempiä aikoja, ja teidän ja minun

Pidän kovasti ajatuksesta lähteä viimeisten päivien taisteluun edustaen Almaa ja Abinadia ja sitä, minkä puolesta he vetosivat, ja edustaen Pietaria ja Paavalia ja heidän tekemiään uhrauksia. Jos sellainen tehtävä historian draamassa ei tunnu innostavalta, niin mikä sitten!

on määrä olla parhaita mahdollisia myöhempien aikojen *pyhiä*. Haluan teidän painottavan sanaa *pyhiä*.

Milloin kaikki tämä loppuu? Milloin Kristus ilmestyy julkisesti, voitokkaana, ja tuhatvuotinen valtakunta alkaa? En tiedä. Se, mitä tiedän, on, että tuon tapahtuman käynnistäneet hetket juontavat juurensa 193 vuoden taakse. Minä tiedän, että senaikaisen ensimmäisen näyn ja sitä seuranneen ajan tuloksena me elämme aikana, jolloin meillä on ennennäkemättömiä siunauksia – siunauksia, joita olemme saaneet siinä tarkoituksessa, että elämme uskollisina ja puhtaina, niin että kun Sulhanen vihdoinkin voitokkaana saapuu, Hän voi henkilökohtaisesti, oikeutetusti, kutsua meidät hääjuhlään.

Rakkaat nuoret veljeni ja sisareni, jätän teille rakkauteni ja todistukseni paitsi siitä, että Jumala elää, myös siitä,

että Hän rakastaa meitä. Hän rakastaa *teitä*. Kaikki, mitä Hän tekee, on meidän parhaaksemme ja suojaksemme. Maailmassa on pahuutta ja murhetta, mutta Hänessä ei ole mitään pahaa eikä vahingollista. Hän on meidän Isämme – täydellinen isä – ja Hän varjelee meitä myrskyltä.

Itse asiassa ainoa huolenaihe, joka meillä pitäisi mielestäni olla, on hyvin henkilökohtainen: Kuinka voimme elää täydemmin, uskollisemmin, niin että kaikki tämän suurenmoisen taloudenhoitokauden siunaukset voidaan vuodattaa meidän jokaisen päälle ja niiden päälle, joiden elämää me vaikutamme?

”Älä – – pelkää, pieni lauma. – – Katsokaa [Kristukseen] jokaisessa ajatuksessa; älkää epäilkö, älkää pelätkö.”
”Te [ette] ole vielä ymmärtäneet, kuinka suuria siunauksia Isällä on – – valmistettuna teille.” (OL 6:34, 36; 78:17.)

Jätän teille siunaukseni, rakkauteni ja apostolisen todistuksen näiden asioiden totuudesta, että meidän taloudenhoitokautemme ei epäonnistu ja että ne, jotka elävät Kristuksen opetusten mukaan ja tekevät Hänen työtään, tulevat olemaan kelpollisia saamaan kutsun hääjuhlään, kun Sulhanen saapuu. ■

”Terror, Triumph, and a Wedding Feast” [Pelkoa, voitonriemua ja häätateria], puhe kirkon koululaitoksen takkavalkeilla, joka pidettiin nuorille aikuisille 12. syyskuuta 2004. Koko puheen teksti englanniksi on osoitteessa speeches.byu.edu.

VIITTEET

1. Julkaisussa *History of the Church*, osa 4, s. 609–610.
2. Julkaisussa *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, toim. James R. Clark, 6 osaa, 1965–1975, osa 3, s. 258; ks. myös Gordon B. Hinckley, ”Se aamu suuri, kaunoinen”, *Liahona*, toukokuu 2004, s. 83.
3. Ks. *Kirkon viitoitettu kurssi kasvatuksessa*, uudistettu laitos, 1994, s. 7.

”Kuinka vastustan kiusausta?”

Niin oudolta kuin se kuulostaakin, kiusaukset ovat välttämättömiä hengelliselle kehityksellemme. Jos meitä ei houkuteltaisi, emme voisi valita hyvän ja pahan välillä (ks. OL 29:39). Ja jos emme voisi valita hyvää, kun meille tarjotaan vaihtoehtoa, emme voisi kasvaa hengellisesti (ks. 2. Nefi 2:11–30).

Yksi avainasia kiusauksen vastustamisessa on johdonmukainen kuuliaisuus. Jos annat joskus periksi, kiusauksen vastustaminen on vaikeampaa tulevaisuudessa. Jos vastustat kiusauksia johdonmukaisesti, tulet vahvemmaksi ja sinun on helpompi vastustaa niitä tulevaisuudessa. Suuri osa voimasta vastustaa kiusausta tulee Vapahtajan sovitukselta, joka toimii elämässäsi. Kun teet parhaasi oppiaksesi Vapahtajan opetuksia ja noudattaaksesi niitä, Herra vahvistaa sinua niin, että voit kestää kiusauksen.

Pyhissä kirjoituksissa opetetaan muitakin tapoja vastustaa kiusausta:

”Rukoile alati, että selviytyisit voittajaksi, niin, että voitaisit Saatanan” (OL 10:5).

”Eikä kukaan, joka kuulisi Jumalan sanaa ja pitäisi siitä kiinni, koskaan hukkuisi, eivätkä vastustajan kiusaukset ja palavat nuolet voisi voittaa – – heitä” (1. Nefi 15:24).

”Vastustakaa Paholaista, niin se lakkaa ahdistamasta teitä. Lähestykää Jumalaa, niin hän lähestyy teitä.” (Jaak. 4:7–8.)

On myös tärkeä tietää, ettei ole väärin, että kokee kiusauksia. Jeesuskin koki kiusauksia. ”Hän kärsi kiusauksia mutta ei langennut niihin” (OL 20:22). Voit turvautua Hänen esimerkkiinsä – ja monien muiden pyhien kirjoitusten henkilöiden esimerkkiin – saadaksesi apua.

Rukoile voimaa

Kestääksemme kiusauksen me tarvitsemme ensiksi tahtoa ja vilpittöntä halua valita oikein. Minua auttaa paljon, kun kuvittelen jonkin tilanteen etukäteen ja valitsen sitten oikein. Toinen asia, joka auttaa minua, on rukous. Jos rukoilemme voimaa, etsimme hengellistä ravintoa ja valitsemme huolella, missä vietämme aikaamme, silloin Pyhä Henki voi olla jatkuvana kumpu-paninamme. Hän voi olla kanssamme ja varoittaa meitä.

Esther G., 18, Ala-Saksi, Saksa

Tukekaa toisianne

Uskon, että lukemalla pyhiä kirjoituksia päivittäin, rukoilemalla, harjoittamalla itsekuria ja noudattamalla profetaan

sanoja voimme vastustaa kiusausta. Kiusauksen vastustaminen vahvistaa uskoasi ja osoittaa taivaalliselle Isälle, että olet sitoutunut pitämään tekemäsi liitot. Kirkkoon kuuluvien ystävien hankkiminen voi myös auttaa, koska voimme tukea toinen toistamme. Kiel- täytyminen vaatii paljon rohkeutta. Muista: ”Eihän Jumala ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman, rakkauden ja terveen harkinnan hen- gen” (2. Tim. 1:7). Kun voitamme kiu- sauksen, me lähestymme Jeesusta Kristusta ja taivaallista Isäämme.

Nancy S., 19, Tultitlán, Meksiko

Kerro uskonkäsitteistesi

Lukiossa useimmat luokkatovereistani pyysivät minua juomaan alkoholia ja katselemaan pornografista aineistoa. Kieltäydyin aina, koska minä teen, mitä Vapahtaja haluaa minun tekevän. Minä muistan Häntä ja pidän liittoni. Joskus ystäväni ja luokkatoverini eivät edes houkuttele minua, koska he jo tietä- vät, mikä minun uskontoni on. Se, että kerromme uskonkäsitteistämme ja todistuksestamme muille – etenkin ystä- villemme, luokkatovereillemme, naapu- reille ja sukulaisille – vähentää ympäril- lämme olevia kiusauksia. Tiedän, että elämällä evankeliumin mukaan voimme voittaa elämässämme olevat kiusaukset.

Romeo P., 19, Negros Occidental, Filippiinit

Kuuntele Pyhää Henkeä

Olen huomannut, että kun kiusaukset tulevat, Pyhä Henki yrittää varoittaa minua ja kehottaa valitsemaan oikein. Tee asioita – kuten rukoileminen ja pyhien kirjoitusten lukeminen – jotka pitävät Hengen luonasi, ja vältä paikkoja, joihin Pyhä Henki ei voi tulla.

Rachel O., 13, Pennsylvania, USA

Seiskää pyhissä paikoissa

Isoveljeni käskee minua aina ”seisomaan pyhissä paikoissa”. Olen huomannut, että se tarkoittaa olemista paikoissa, joissa

on vähemmän kiusauksia tai joissa ne eivät ole niin vakavia. Vaarnanjohtajani on sanonut: ”Älkää pelkästään vastustako kiusauksia – välttäkää niitä.” Tulee aikoja, jolloin kiusauksia täytyy vastustaa, mutta on helpompi elää evankeliumin mukaan, jos ei ole kiusauksia houkuttelemassa.

Aaron L., 18, Utah, USA

Saamme aina itse päättää

Pyhän Hengen lahja auttaa meitä erottamaan hyvän ja pahan toisistaan, ja se auttaa meitä tajuamaan, milloin meitä kiusataan. Meidän tulee muistaa, että kiusaukset ovat kokeita, jotka auttavat meitä tietämään, milloin teemme oikein ja milloin emme. Meidän tulee tietää, että jos seuraamme Herraa, Hän ei salli meitä kiusattavan enempää kuin voimme kestää (ks. 1. Kor. 10:13). Me saamme aina päättää, valitsemeko oikean tien väärän sijaan.

Juan T., 19, Montevideo, Uruguay

Oikein valitseminen roolileikkinä

Mielestäni on tärkeä päättää asioista etukäteen, ennen kuin edessäni on valintoja. Jouduin odottamatta hanka-

laan tilanteeseen, ja tilanne päättyi hyvin, koska oli jo aiemmin päättynyt, etten tekisi myönnytyksiä tasovaatimuksissani. Vaikka olenkin joskus vaivaantunut, meillä kotona harjoitellaan eri tilanteita roolileikkeinä, joten tiedän, mitä sanoa tai tehdä, kun kohtaan kiusauksia.

Emelyne P., 14, Wyoming, USA

Hanki hyviä ystäviä

Voit vastustaa kiusausta, kun hankit hyviä ystäviä, jotka valitsevat oikein. He näyttävät hyvää esimerkkiä. Voit soittaa heille, jos tunnet kiusausta. He auttavat sinua valitsemaan oikein. Hyvät ystävät voivat muistuttaa sinua rukoilemisesta, pyhien kirjoitusten lukemisesta ja kuuliaisuudesta.

Sam E., 17, Washington, USA

PÄÄTÄ VARHAIN HARJOITTA USKOA

”Tien valitseminen iankaikkiseen elämään vaatii horjumatonta

uskoa Herraan Jeesukseen Kristukseen. – – Toimimalla tuon uskon mukaisesti me kasvatamme voiman tehdä Jumalan tahto. Ja harjoittamalla tuota uskoa Jeesukseen Kristukseen me voimme vastustaa kiusausta ja saada anteeksiannon sovituksen kautta. – –

Paras aika vastustaa kiusausta on varhain. Paras aika tehdä parannus on nyt. Sielunvihollinen asettaa mieleemme ajatuksia saattaakseen meidät kiusaukseen. Me voimme päättää varhain harjoittaa uskoa ja karkottaa vahingolliset ajatukset ennen kuin toimimme niiden mukaan.

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Hengellinen valmius: aloita varhain ja ole vakaa”, *Liahona*, marraskuu 2005, s. 38, 40.

UUSI KYSYMYS

”Mitä voin tehdä, kun minua pilkataan koulussa siksi, että noudatan kirkon tasovaatimuksia?”

Lähetä vastauksesi (ja halutessasi korkearesoluutioinen valokuvasi) 15. tammikuuta 2014 mennessä sivustolla liahona.lds.org tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org tai postitse (ks. osoite sivulla 3).

Vastauksia saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmiksi.

Sähköpostiviesti tai kirjeeseesi täytyy liittää seuraavat tiedot ja lupa: 1) koko nimi, 2) syntymäaika, 3) seurakunta, 4) vaarna tai piiri, 5) kirjallinen lupasi, ja jos olet alle 18-vuotias, vanhempiesi kirjallinen lupa (sähköpostiviesti riittää) julkaista vastauksesi ja valokuvasi.

**Vanhin
Bradley D. Foster**
seitsemänkymme-
nen koorumista

Näkymä **TIEN PÄÄTTYESSÄ**

*Sanoma tien päättyessä on selkeä: ”Sinä pystyt siihen.
Ja kun teet sen, kaikki tulee olemaan paremmin.”*

”**E**n koskaan unohda sinua, piispa. Sinä pelastit henkeni.”
Mies, joka sanoo niin nykyään, ei alussa ajatellut niin. Teini-ikäisenä hän pelkäsi. Hän tiesi, että hänen täytyi tehdä parannus. Olin siihen aikaan hänen piispansa, ja hän tiesi, että meidän täytyi jutella. Mutta hän oli täynnä epäilystä.

”Mitä piispa mahtaa ajatella minusta?”

”Pitääkö hän tämän luottamuksellisenä?”

”Kuinka voin ikinä katsoa häntä silmiin?”

Sellaiset huolenaiheet voivat tuntua ylipääsemättömiltä ja saada näyttämään lähes mahdottomalta sen, että voi koota tarpeeksi rohkeutta kulkea parannuksen tietä.

Katse tien suuntaan

Mutta katsotaanpa sitä tietä. Jotkin parannuksenteon osat ovat helpompia kuin toiset. Yksi askel on tunnistaminen. Tavallisesti me tiedämme, milloin teemme jotakin väärin; Pyhä Henki auttaa meitä tuntemaan sen. Meidän

täytyy muuttua, ja halu muuttua on tavallisesti voimakas.

Sitten askeleet tulevat vaikeammiksi. Herra sanoo, että meidän täytyy tunnustaa ja hylätä se, mikä on väärin. Tuntuu melko helpolta tehdä taivaalliselle Isälle tunnustus rukouksissamme. Voimme korjata monia syntejä tällä tavalla, etsimällä anteeksiantoa, hyvittämällä ja parantamalla käytöstämme, kunnes Henki vahvistaa, että olemme tehneet kaiken voitavamme.

Mutta jotkin tunnustukset vaativat sen, että puhumme piispamme tai seurakunnanjohtajamme kanssa. Ja juuri näin oli tämän nuoren miehen laita. Hän tarvitsi apua, johon hän itse ei kyennyt, ja hänen täytyi tietää, että tuo matka oli mahdollinen.

Toivoa valtatiellä

Ne, jotka ovat kulkeneet parannuksenteon tietä, kertovat sinulle, että paitsi että tuo matka on mahdollinen, niin kun olet tehnyt sen ja katsot taaksepäin, tulet huomaamaan myös tämän:

Sinä pystyt siihen. Ja kun teet sen, kaikki tulee olemaan paremmin.

Herra käskää meitä tekemään parannuksen, koska Hän rakastaa meitä. Sovituksellaan Hän lunasti meidän syntimme. Niinpä Hän tietää, että parannus vapauttaa meidät. Hän vahvistaa jokaista, joka kääntyy Hänen puoleensa. Alma opetti, että käyttäkäsemme sovituksen hyödyksemme meidän täytyy tehdä parannus – jokaisen meistä (ks. Alma 5:33–34). Tie

MEIDÄN TULEE HYMYILLÄ

”Parannus on jumalallinen lahja, ja meidän pitäisi puhua siitä hymyillen.”

Vanhin D. Todd Christofferson kahden-toista apostolin koorumista, ”Parannuksen jumalallinen lahja”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 38.

voi olla vaikea, mutta piispa kulkee tuon tien kanssasi. Matkan varrella on tarjolla apua.

Tunnet helpotusta heti kun aloitat.

Käännä piispasi puoleen. Löydät hänessä miehen, joka rakastaa sinua ja kunnioittaa sinua. Voit luoda syvän luottamuksen piispaasi. Se kestää ikuisesti, ja se auttaa sinua tuntemaan olosi turvalliseksi muiden piispojen seurassa tulevaisuudessa. Sinä saat erilaisen näkökulman ahdinkoihisi. Viisautensa ja kokemuksensa myötä ja Herran antaman innoituksen avulla piispa saa sinut ymmärtämään, että se, mitä luulit maailmanlopuksi, onkin ehkä vain kuoppa kulkemallasi tiellä.

Hän auttaa sinua todella ymmärtämään, että Vapahtaja on Maailman Valo. Kun käytät sovituksen hyväksesi, elämästäsi tulee valoisa, tulevaisuudestasi tulee lupaava. Ymmärrät, että uskominen Herraan Jeesukseen Kristukseen on yksi niistä suurista tarkoituksista, miksi tulimme elämään maan päälle.

Piispasi auttaa sinua joka vaiheessa. Tulet rakastamaan häntä, etkä koskaan unohda häntä.

Uskon vakaasti, että ihmisiin, joilta saa apua kriisin hetkinä, syntyy luottamuksellisia siteitä. Kuinka paljon enemmän silloin piispan ja sinun välille syntyy luottamusta, kun hän auttaa sinut läpi hengellisen kriisin? Herra voi vahvistaa piispan ystävällisyyttä ja hänen kykyään opastaa sinua. Piispas-tasi tulee sinun ystäväsi ikuisiksi ajoiksi.

Ja te nuoret miehet, joista jonakin päivänä tulee piispoja tai vaamanjohtajia, teidän kokemuksenne piispanne kanssa kouluttaa teitä sitä aikaa varten, jolloin saatatte olla pöydän toisella puolella.

Saanen lopettaa kertomalla teille vähän keskustelustani mainitsemani nuoren miehen kanssa. Hän sanoi: ”Piispa, tulet varmasti vihaamaan minua sen vuoksi, mistä minun pitää kertoa sinulle. Et varmaan voi ikinä katsoakaan minuun päin. Ja jos kerrot jollekulle siitä, mitä sanon, tapan itseni.”

Minä sanoin: ”Lupaen, etten koskaan petä luottamustasi. Vien sen

mukanani hautaan asti.”

Hän kertoi minulle joitakin vähäisempiä tapauksia ja tarkkaili reaktioitani. Kun sanoin: ”Tiedän, millaista sinulla on. Voin auttaa sinua”, hän eteni verkkaisesti, kunnes pääsi asiaan, josta hän todella halusi keskustella. Muistutin häntä uudestaan, että ihailin hänen haluaan tunnustaa ja muuttua. Vaikka hän tuntui olevan valmis karkaamaan ulos millä hetkellä hyvänsä, pääsimme yhdessä asiaan, joka hänen täytyi kertoa.

Oliko se suurikin asia? Hänelle se oli. Mutta kun juttelimme, hän alkoi paremmin ymmärtää armoa, jonka Herra suo niille, jotka tekevät vilpittömän parannuksen. Tuon ensimmäisen keskustelun jälkeen käsitelimme tilannetta yhdessä, ja ajan myötä hänen parannuksensa oli täydellinen. Vielä nykyäänkin hän soittelee minulle ja me juttelemme iloisesti.

Minulla oli etuoikeus auttaa häntä oppimaan, että me kaikki olemme riippuvaisia Vapahtajan sovituksista. Ylistän hänen kanssaan Jeesusta Kristusta, Häntä, joka todella pelasti tuon nuorukaisen hengen. ■

Ollessani nuori nainen en koskaan ajatellut, että joutuisin vaikeuksiin pornografian kanssa.

En koskaan uskonut, että pornografiariippuvuus voisi olla tyttöjen ongelma. Noin 16-vuotiaana huomasin olleeni väärässä. Käsiini osui pornografiaa sisältävä video, ja koska olin yksin ja utelias, katsoin sen. Tuon ensimmäisen kerran jälkeen tuntui, että minun täytyi katsella jotakin joka päivä. Tulin riippuvaiseksi pornografiasta.

Pornografian katsominen sai oloni tuntumaan pahalta. Tiesin sen olevan väärin, mutta en tehnyt mitään

EI ENÄÄ **RIIPPUVAINEN:** pääsin eroon pornografiasta

Julkaistaan nimettömänä

MITÄ PARANNUS ON?

”Sovituksen kautta voit saada anteeksiannon ja tulla puhdistetuksi synneistäsi, kun teet parannuksen.

Parannus on muutakin kuin pelkästään väärin tekojen tunnustamista. – – Siihen sisältyy kääntyminen pois synnistä ja kääntyminen Jumalan puoleen anteeksiannon saamiseksi. – –

Mikäli olet tehnyt syntiä, niin mitä pikemmin teet parannuksen, sitä pikemmin alat kulkea takaisin johtavaa tietä ja löydät sen rauhan ja ilon, joka tulee anteeksiannon myötä. – –

Kun pyrit tekemään parannuksen, pyydä apua ja neuvoa vanhemmilta. Vakavat synnit, kuten sukupuoli-rikkomus tai pornografian käyttö, sinun tulee tunnustaa piispallesi. Ole hänelle täysin rehellinen. Hän auttaa sinua tekemään parannuksen.”

Nuorten voimaksi, kirjanen, 2011, s. 28, 29.

muuttuakseni. En ollut koskaan onnellinen. Tunsin olevani likainen ja Saatanan houkuttelevan saastan saastuttama. Löysin silti tapoja katella sitä tyydyttääkseni mielihaluni. Riippuvuuteni johti yhä uusiin väriin tekoihin. Valehtelin kaikille: veljelleni, äidille, ja pahinta kaikesta, Herralle ja itselleni. Sanoin itselleni, ettei yksi elokuva lisää olisi haitaksi minulle, ettei yksi rivo kertomus lisää olisi kovin paha asia.

Kävin yhä kirkossa, toimintailloissa ja seminaarissa, mutta minulla ei ollut oikeata asennetta eikä Henki ollut kanssani. Olin närkästynyt, enkä saanut oppiaiheista mitään irti. Lakkasin maksamasta kymmenyksiä, rukoilemasta ja lukemasta pyhiä kirjoituksia. Tunsin syyllisyyttä, mutta en siltikään saanut itseäni lopettamaan. Oloni oli joka päivä entistä kurjempi.

Viimein mahdollisuuttani päästä käsiksi pornografiaan rajoitettiin. Ensin tunsin jääväni osattomaksi ilman pornografiaa, mutta sitten huomasin asioiden muuttuneen parempaan suuntaan. Rutiinini oli erilainen. En katsellut pornografiaa päivittäin. Minulla oli edelleen halu katella sitä, mutta onnistuin yhä paremmin vastustamaan tuota halua. Lopulta, oltuani riippuvainen pornografiasta kahden vuoden ajan, aloin johdonmukaisesti rukoilla voimaa ja lakkasin kokonaan katsomasta sitä. Mutta tunsin yhä itseni likaiseksi. Tiesin, että minun täytyi puhua piispan kanssa. En vain pystynyt tekemään sitä.

Lopulta, kun olin kuullut monien ihmisten kertovan parannuksenteon prosessin läpikäymisestä ja voittamistaan koettelemuksista, koin, että

minun todellakin täytyi puhua piispan kanssa. Ymmärsin myös, että olin jäänyt vaille suurenmoista siunausta kirkossa: patriarkallista siunaustani.

Sovin tapaamisesta piispan kanssa.

Minua hävetti kävellä piispan toimistoon puhutteluilta. Pelkäsin, että hän vain katsoisi minua ja sanoisi, että tapaukseni oli toivoton ja että olin kaivanut itseni niin syvään kuoppaan, ettei sieltä olisi ulospääsyä. Pelkäsin, ettei hän enää koskaan katsoisi minua niin kuin ennen. Mutta kun kerroin hänelle koko tarinani, hän soi minulle rakastavan hymyn ja kuunteli tarkkaavaisena. Hän todella välitti minusta. Puhuttuani piispan kanssa ja selvitettyäni asiat hän viimein sanoi minulle, että olin puhdas.

Vuodet, jolloin olin riippuvainen pornografiasta, olivat elämäni raskaimmat, mutta minusta tuntui todella hyvältä lähtiessäni piispan toimistosta ja tuntiessani itseni jälleen puhtaaksi. Oli ikään kuin vuosia kantamani taakka olisi nostettu pois harteiltani. Olin iloinen, että saatoin saada patriarkallisen siunaukseni ja nauttia sakramentin kelvollisena ja jälleen tuntea Hengen läsnäolon. Tunsin itseni uudeksi ihmiseksi. Ihmiset jopa kertoivat minulle, kuinka erilaiselta vaikutin ja että minä suorastaan loistin. Olin onnellisempi koko ajan ja minulla oli parempi asenne kaikkea kohtaan.

Tiedän, että Herran avulla voimme muuttua ja voittaa riippuvuutemme. Eikä meidän tarvitse huolestua piispan kanssa puhumisesta, koska hän auttaa meitä, kun teemme parannuksen, jotta voisimme jälleen tuntea olevamme puhtaita Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta. ■

ENEMMÄN KUIN apuri

Luuletko, että olet
kotiopetuksessa pelkkä
perässä roikkuja?
Mietipä vielä.

"Osaan olla ystävä sekä kotiopet-
taja. Pidän siitä, kun näen, miten
voin auttaa toisia."

Olet nähnyt sen kymmeniä kertoja romaaneissa tai elokuvissa. On jokin suuri, pelottava ongelma, joka häilyy ilmassa kuin synkkä pilvi. Tuho vaikuttaa väistämättömältä. Sitten paikalle tulee sankari, joka vastoin odotuksia pelastaa päivän.

Sellaisen sankarin vierellä on usein apuri. Tällä henkilöahmolla on tavallisesti joitakin perustaitoja, mutta tavallisesti hänen tehtävänään on vain heittää sankarille ase, kun roistoja alkaa tulla vilisemällä.

Kotiopetuksessa nuoremmalla toverilla voi olla houkutus pitää itseään jonkinlaisena apurina siinä kumppanuudessa. Aikuinen toverihan on joka tapauksessa elänyt kauemmin ja hänellä on enemmän kokemusta kuin sinulla. Joten juuri hänen pitäisi pelastaa päivä, eikö niin?

Ei aivan.

Kotiopetuksessa ei ole olemassa supersankaria (vanhempi toverisi) ja

hänen apuriaan (sinä) – vaan kaksi supersankaria, jotka voivat yhdessä todella muuttaa maailmaa.

Sillä ei ole väliä, kuka olet ja mikä taustasi on. Sinulla itselläsi on kaikki, mikä on tarpeen, että voitte tehdä suuren vaikutuksen niiden ihmisten elämään, joiden luona vieraillette.

Ei suurempaa kutsumusta

Presidentti Ezra Taft Benson (1899–1994) on sanonut: "Kirkossa ei ole suurempaa kutsumusta kuin kotiopettajan kutsumus."¹

Kotiopettajat tekevät paljon muutakin kuin esittävät hengellisen sanoman. He auttavat jokaista perhettä tuntemaan, että heillä on ystäviä, joiden puoleen he voivat kääntyä.

Presidentti Thomas S. Monson on sanonut: "Ystävä tekee enemmän kuin kuukausittaisen velvollisuuteen kuuluvan vierailun. – Ystävä välittää. Ystävä rakastaa. Ystävä kuuntelee. Ja ystävä ojentaa auttavan käden."²

Suurenmoisia ystävyys-suhteita voidaan tietenkin muodostaa missä iässä tahansa.

Palvelua ystäväenä

Sean C., 16-vuotias poika eteläisestä Utahista Yhdysvalloista, osaa olla sekä

OSALLISTU
KESKUSTELUUN

Koko joulukuun ajan sunnuntai-oppiaihenne keskittyvät Jumalan valtakunnan rakentamiseen. Kotiopetus on yksi tapa tehdä sitä, mutta jokainen voi rakentaa Jumalan valtakuntaa myös päivittäisillä palveluteoilla. Kun rukoilet toisten puolesta, Henki voi tuoda mieleesi jotakin, mitä voit tehdä. Muista tämä sisar Linda K. Burtonin, Apuyhdistyksen ylijohtajan, neuvo: "Ensin huomaa, sitten palvele."⁴ Kuinka olet löytänyt tapoja huomata ja sitten palvella Jumalan valtakunnan rakentamisessa? Valmistaudu kertomaan kokemuksistasi seurakunnassasi, perheesäsi tai muiden nuorten kanssa ollessasi.

ystävä sekä kotiopettaja. Sean on kiinnostunut monista asioista, joita ovat muun muassa rodeossa kilpaileminen, painiminen, karjan hoitaminen sekä autojen korjaaminen. Hän kehittää myös mielellään ystävyysuhdettaan niihin ihmisiin, joiden luona hän käy kotiopettajana.

"Puhun mielelläni ihmisten kanssa ja otan selvää, mitä voin tehdä auttaakseni heitä", Sean sanoo.

Hänen kotiopetustoverinsa on heidän seurakuntansa piispa. Eräässä kodissa, jossa he käyvät, vaimo on kirkon jäsen ja aviomies ei ole. Sean ystäväystyi aviomiehen, Floydin, kanssa jo heidän ensimmäisellä vierailullaan. Kun Floyd alkoi puhua Jeepistään, Sean innostui. "Tulimme heti toimeen keskenämme", Sean sanoo.

Sen vuoden aikana, kun Sean ja piispa ovat vierailleet Floydin ja tämän vaimon luona, Sean on vahvistanut noita ystävyysuhdetta. Hän on muun muassa silloin tällöin auttanut Floydia koneiden korjaamisessa.

Yksi Seanin lempikohdista pyhissä kirjoituksissa on palvelemisesta: "Kun olette lähimmäistenne palveluksessa, olette pelkästään Jumalanne palveluksessa" (Moosia 2:17).

Sean selittää: "Jokaisen täytyy etsiä tapoja palvella."

Sinun hengelliset lahjasi

Meillä kaikilla on hengellisiä lahjoja ja kykyjä. Sen lisäksi meillä on ainutlaatuisia mielenkiinnon kohteita ja harrastuksia. Jokaisella meistä on tarjottavanaan jotakin erityistä, mitä kukaan muu ei voi tehdä aivan samalla tavalla.

"Jokainen ihminen on erilainen ja jokaisella on annettavanaan erilainen

panos", opettaa presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa. "Kenenkään ei ole tarkoitus epäonnistua."³ Kotiopetus voi olla sinulle tilaisuus käyttää noita lahjoja toisten hyödyksi.

Esimerkiksi kun on sinun vuorosi esittää hengellinen sanoma, voit rukoilla etukäteen siitä, mitä sellaista sinä voit sanoa, mistä olisi eniten hyötyä ihmisille, joiden luona käyt.

Sinulla voi usein olla annetusta aiheesta jokin henkilökohtainen kokemus, josta voit kertoa perheelle. Anna valosi loistaa! Kerro, mitä tiedät.

Voit myös löytää luovia ja merkityksellisiä tapoja palvella niitä perheitä, joiden luona käyt. Kuvittele esimerkiksi, että jossakin niistä perheistä, joiden luona käyt kotiopetuksella, on joku, joka haluaa oppia soittamaan kitaraa. Sinä olet sattumoisin soittanut kitaraa jo vuosia. Tässä tapauksessa voi muutama silloin tällöin annettu musiikkiaiheinen vinkki olla yhtä hyödyllinen kuin lumen luominen heidän ajotieltään tai heidän puidensa karsiminen.

Kotiopetuksessa vanhempi toverisi saattaa tosiaan olla hengellinen voimanpesä. Mutta älä yhtään epäile. Sinä olet Jumalan lapsi, ja sinulla on yhtäläinen vastuu kotiopettajana.

Sinulla on aina jotakin aivan erityistä lisättävänä. ■

VIITTEET

1. "Kirkon kotiopettajille", *Valkeus*, toukokuu 1987, s. 46.
2. "Kotiopetus – jumalallista palvelua", *Valkeus*, tammikuu 1998, s. 48.
3. "Auttakaa heitä tähtäämään korkealle", *Liahona*, marraskuu 2012, s. 60.
4. "Ensin huomaa, sitten palvele", *Liahona*, marraskuu 2012, s. 78.

SEISKÄÄ PYHISSÄ PAIKOISSA

1

Tänä vuonna kirkon lehdet kehottivat nuoria kaikkialla maailmassa lähettämään kuvia, joista näkyy, kuinka he seisovat pyhissä paikoissa. Katso सामiamme kuvia nähdäksesi, mitä nuoret ovat tehneet elässään vuoden 2013 toimintailtojen johtoaiheen mukaan.

2

3

1 Aina kun osallistun tervehenkisiin toimintoihin, etenkin perheeni kanssa, seison pyhässä paikassa.

LaRae R., 16, Brittiläinen Columbia, Kanada

2 Seison pyhässä paikassa, kun arvostan enemmän asioita, joilla on iankaikkista arvoa, kuin niitä, joilla on maailmallista arvoa.

Kirck M., 18, Negros Occidental, Filippiinit

3 Minulle pyhässä paikassa seisominen tarkoittaa palvelemista. Minulle mieluisin tapa palvella on olla temppelissä. Voin tuntea Hengen voimakkaana, kun teen Herran työtä Herran huoneessa.

Kiana B., 15, Utah, USA

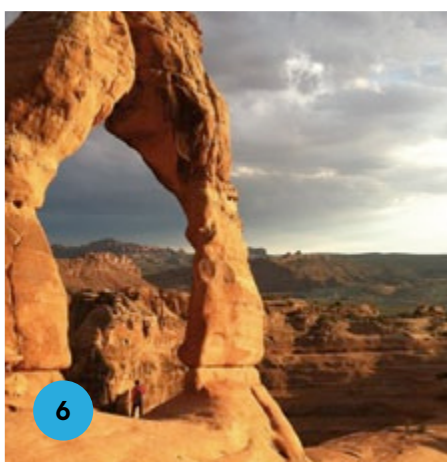
4 Seison sen kastealtaan ääressä, jossa minut kastettiin. Pidän tätä kasteallasta pyhänä paikkana, koska juuri siinä ihmiset tekevät liiton Jumalan kanssa ja heidät uudistetaan.

Joe-Smith E., 17, Akwa Ibom, Nigeria

5 Aina, kun menen vuorenrinteille ja tunnen olevani erossa maailmasta, ymmärrän, että vuoret voivat olla pyhiä ja rauhallisia paikkoja.

Emma P., 17, Oregon, USA

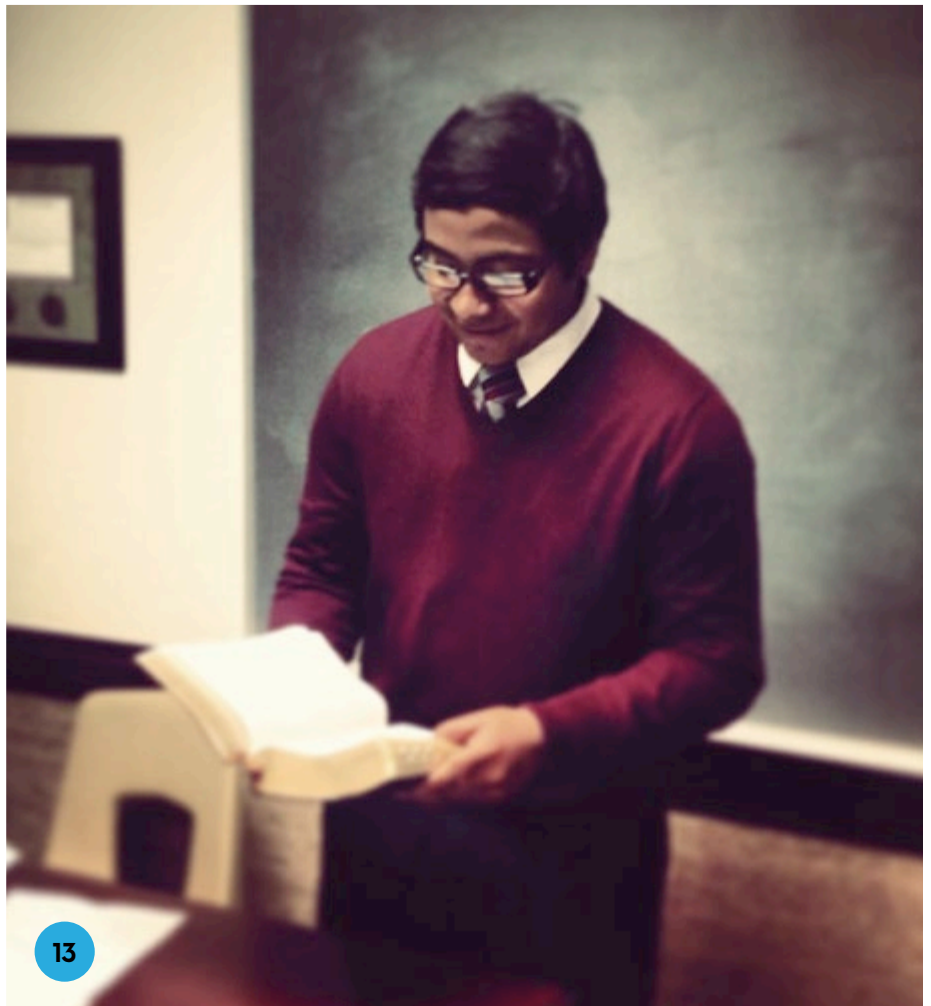
6 Rakastan ulkoilmaelämää, ja aina kun olen tällaisessa paikassa (Delicate Arch Moabissa Utahissa Yhdysvalloissa), tunnen läheisempää yhteyttä taivaalliseen Isääni. Se, että näen taivaallisen Isän meitä varten luomia ihmeellisiä asioita, auttaa minua tuntemaan Hengen läsnäolon.

John T., 18, Utah, USA

7 Minun kotini on pyhä paikka, koska siellä oloni tuntuu hyvin onnelliselta ja rauhalliselta. Ja kun luen Mormonin kirjaa, tunnen Pyhän Hengen tuomaa hiljaista rauhaa.

Melisa D., 13, Kosovo

8 Tämä kuva on tervetuliaisillasta. Minulle kirkon rakennus on pyhä paikka, jossa opin Nuorten Naisten arvoja ja evankeliumin periaatteita. Kirkossa vahvistan myös ystävyysuhteita nuoriin naisiin, joilla on sama usko.

Luize S., 12, Rio Grande do Sul, Brasilia

9 Seison pyhässä paikassa, kun autan ihmisiä ja kun minulla on hauskaa hyvien ystävien kanssa.

James R., 17, Pohjois-Carolina, USA

10 Seison pyhässä paikassa, kun olen sellaisten ystävien kanssa, jotka elävät evankeliumin mukaan. He auttavat minua pysymään yhteydessä taivaalliseen Isäämme ja olemaan paremmin sopusoinnussa Pyhän Hengen kanssa.

Jonathan N., 17, Buenos Aires, Argentiina

11 Seison pyhässä paikassa, kun soitan pianoa sakramenttikokouksessa. Kirkon laulujen musiikki ja sanat vahvistavat uskoani ja todistustani.

Chelsea A., 13, Banten, Indonesia

12 Seison pyhässä paikassa, kun johdan laulua sakramenttikokouksessa, koska seurakunnan kaunis laulaminen liikuttaa minua.

Geovani W., 15, Banten, Indonesia

13 Seison pyhässä paikassa, kun opetan koorumissani sunnuntaisin. Kerron mielelläni evankeliumista.

Ramón M., 16, Kalifornia, USA

MUITA PYHIÄ PAIKKOJA

Näin nuoret ovat täydentäneet lausetta "Seison pyhässä paikassa, kun --"

- "Kerron evankeliumista ystäväilleni." *John B., 17, Ceará, Brasilia*
- "Seison lähetyssaarnaajien kanssa, koska heidän kanssaan työskenteleminen antaa minulle enemmän kokemusta evankeliumista kertomisessa. Pian minusta tulee kokoaikainen lähetyssaarnaaja." *Joseph H., 18, Jakarta, Indonesia*
- "Olen koripallokentällä ja autan joukkueovereitäni ja osoitan hyvää urheiluhenkä toisenkin joukkueen pelaajia kohtaan." *Emily C., 12, Utah, USA*
- "Me laulamme lukiomme kuorossa ja käytämme kykymme." *Tanner M., 17; Kaylynn S., 15; Lexie J., 17; Spencer M., 17; Idaho, USA*
- "Minä menen Nuorten Naisten leirille. Minulla on tilaisuus tavata muita nuoria naisia, joilla on samat tasovaatimukset ja arvot. Tapaan myös johtohenkilöitä, jotka opettavat meille periaatteita, jotta voimme oppia tekemään sen, mikä on oikein." *Norma V., 17, Guayas, Ecuador*
- "Käyn seminaaria. Se auttaa minua tuntemaan Hengen läsnäolon koko päivän!" *Savannah F., 17, Arizona, USA*
- "Kouluni cheerleading-harjoituksissa teen joukkueovereille selväksi, mitä minä edustan." *Makenna F., 15, Kalifornia, USA*
- "Jaan sakramentin ja muistan Jeesuksen Kristuksen sovitusta." *Axel S., 14, Jakarta, Indonesia*
- "Pidän itseni puhtaana ja valitsen oikein, koska tiedän, että jos teen niin, voin jonakin päivänä solmia temppeleivioliiton." *Whitney H., 15, Utah, USA*
- "Minä pidän Jumalan kanssa tekemäni liitot." *Mark M., 17, Oregon, USA*

Mieti nyt, mitä *sinä* olet oppinut tämän vuoden toimintailtojen johtoiheesta.

Mitä pyhiä paikkoja sinulla on? Kuinka voit edelleen seistä pyhissä paikoissa? Voit kirjoittaa ajatuksiasi päiväkirjaasi.

Lempi- joululaulu

C. G. Lindstrom

Muistan, että se oli tyypillinen seurakunnan joulujuhla. Pöydät oli katettu punaisin ja vihrein paperilinnoin, ruoka tarjoiltiin pahlautasilta, pienet lapset juoksentelivat ympäriinsä ja seurakunnan jäsenten iloinen puheensorina täytti salin. Jotenkin joku sai kaikki hiljentymään ruoan siunaamista varten, ja sen jälkeen kaikki söivät. Ohjelma oli alkamassa.

Se ei ollut oma seurakuntani. Olin mennyt ystäväni kanssa hänen seurakuntansa juhlaan, joten en tuntenut montakaan ihmistä. Olisimme halunneet poistua aikaisin, mutta ystäväni äiti suostutteli meidät jäämään ohjelman ajaksi.

Ohjelman ensimmäisenä numerona oli Alkeisyhdistyksen lasten esitys. He kävelivät lavalle kultapaperista tehdyt sädekehät pässään. He esittivät laulun, ja sen jälkeen he poistuivat lavalta toisiaan tönien ja kikattaen, jättäen jälkeensä vanan kultapapereita.

Sen jälkeen kaksi pianistia soitti iloisia kappaleita. Ensimmäinen pianisti soitti virheettömästi joululaulun ”Nyt riemuiten tänne” (*MAP-lauluja*, 126). Toinen, nuori poika, istuutui pianon ääreen ja vilkaisi surkeana olkansa yli äitiään, joka alkoi hiljaa laskea rytmiä. Poika huokaisi, kääntyi

pianon ääreen ja soitti joulupukista kertovan kappaleen parhaan kykynsä mukaan.

Seuraavana ohjelmassa oli yksi lempilauluistani – ”C-h-r-i-s-t-m-a-s [J-O-U-L-U]”.

Kohotin katseeni ja näin köyryselkäisen sisaren, joka piti toista kättään vartalooan vasten kävellessään vaivalloisesti paikalleen pianon viereen. Hän seiso siinä vinossa asennossa ja soi yleisölle toispuolisen hymyn ennen aloittamistaan. Tunnustan miettineeni epäoikeudenmukaisesti, olisiko laulusta mihinkään.

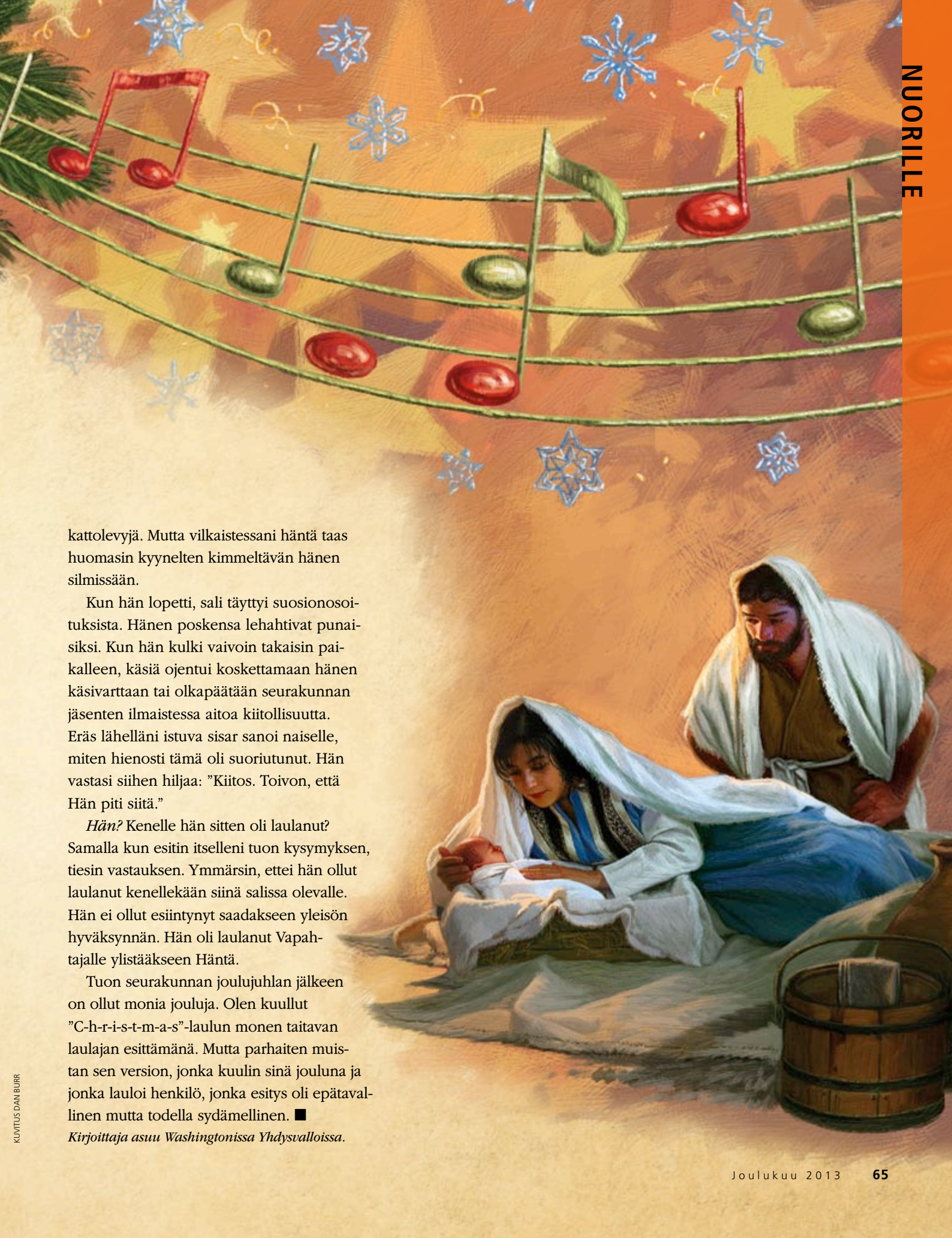
”Kun olin vielä pieni, joulu merkitsi vain yhtä asiaa”, hän laului. Laulu jatkui kertomalla siitä, kuinka lapsi oppii tavaamaan sanan *joulu* ja saa selville, mistä joulussa on oikeastaan kyse.

Naisen toinen suupieli roikkui, ja hänellä oli vaikeuksia muodostaa sanoja.

Käänsin katseeni varovasti ympäri salia ja tarkkailin seurakunnan jäsenten ilmeitä. Kukaan ei vaikuttanut vaivautuneelta. Itse asiassa he istuivat hymyillen ja kuuntelivat tyytyväisinä.

Nainen jatkoi lauluaan ja kohotti kasvonsa ylöspäin katse kiinnittyneenä johonkin katossa olevaan kohtaan. Hetken päästä minäkin katsahdin ylös, mutta näin vain

En arvostanut hänen lauluaan ennen kuin tajusin, kenelle hän tosiasialla lauloi.

kattolevyjä. Mutta vilkaistessani häntä taas huomasin kyynelten kimmeltävän hänen silmissään.

Kun hän lopetti, sali täyttyi suosionsoituksista. Hänen poskensa lehahtivat punaisiksi. Kun hän kulki vaivoin takaisin paikalleen, käsiä ojentui koskettamaan hänen käsivarttaan tai olkapäätään seurakunnan jäsenten ilmaistessa aitoa kiitollisuutta. Eräs lähelläni istuva sisar sanoi naiselle, miten hienosti tämä oli suoriutunut. Hän vastasi siihen hiljaa: ”Kiitos. Toivon, että Hän piti siitä.”

Hän? Kenelle hän sitten oli laulanut? Samalla kun esitin itselleni tuon kysymyksen, tiesin vastauksen. Ymmärsin, ettei hän ollut laulanut kenellekään siinä salissa olevalle. Hän ei ollut esiintynyt saadakseen yleisön hyväksynnän. Hän oli laulanut Vapah-tajalle ylistääkseen Häntä.

Tuon seurakunnan joulujuhlan jälkeen on ollut monia jouluja. Olen kuullut ”C-h-r-i-s-t-m-a-s”-laulun monen taitavan laulajan esittämänä. Mutta parhaiten muistan sen version, jonka kuulin sinä jouluna ja jonka lauloi henkilö, jonka esitys oli epätavallinen mutta todella sydämellinen. ■

Kirjoittaja asuu Washingtonissa Yhdysvalloissa.

Veljeni, lähetyssaarnaaja

Kevin V., 11, Meksiko

"Kas silloin muitten kanssa jakaa saan kalliin tiedon aarteihen"
(*"Kun vartun hiukan vanhemmaksi"*, Lasten laulukirja, s. 91).

Perheeni – vanhempani, veljeni ja minä – valmistautui pitkään siihen, että veljeni voisi palvella lähetystyössä. Aina kun puhuimme hänen lähetyssaarnaajaksi tulemisestaan, sanoin hänelle leikilläni, etten kaipaisi häntä ja että olisin iloinen saadessani olla yksin.

Viimein tuli päivä, jolloin hän lähetti lähetystyöpaperinsa. Hän oli yrittänyt menestyä koulussa, ja olimme kaikki tehneet ahkerasti työtä säästääksemme rahaa hänen lähetystyötään varten.

Eräänä päivänä vaaranjohtaja soitti meille ja sanoi, että kutsu oli saapunut. Veljeni päätti avata kirjeen kotona päivällisen jälkeen. Hänet kutsuttiin palvelemaan Méxicon itäisellä lähetyskentällä.

Pian sen jälkeen veimme hänet lentokentälle ja sanoimme hyvästit. Kotimatalla äitini ei pystynyt lopettamaan itkuaan, mutta minä en itkenyt. Mutta vain kaksi tuntia myöhemmin ollessani huoneessa, joka oli ollut veljeni ja minun yhteinen, tajusin yhtäkkiä, etten näkisi häntä pitkään aikaan. Silloin minä olin se, joka ei pystynyt lopettamaan itkuaan, joten minä vain itkin itkemistäni. Vanhempani halasivat ja lohduttivat minua, ja tunsimme

kaikki suurta iloa ja suurta surua samanaikaisesti.

Siitä päivästä alkaen olen rukoillut taivaallista Isää ja pyytänyt Häntä pitämään huolta veljestäni, kun tämä on lähetystyössä.

Veljeni opetti minulle, että minunkin täytyy valmistautua lähetystyöhön. Minun täytyy olla kelvollinen saamaan pappuus, käydä seminaaria ja saavuttaa Velvollisuus Jumalaa kohtaan -ohjelman tavoitteet. Hän opetti minua tekemään työtä ja säästämään rahaa, lukemaan pyhiä kirjoituksia ja olemaan kuuliainen johtajilleni.

Minäkin haluan palvella lähetystyössä, niin että muut ihmiset voivat saada evankeliumin siunaukset ja tietää, että se on totta. ■

ERITYINEN TODISTAJA

Miksi on niin tärkeää viettää aikaa perheemme parissa?

**Presidentti
Boyd K. Packer**

kahdentoista
apostolin koorumin
presidentti

*Kahdentoista apostolin
koorumin jäsenet ovat
Jeesuksen Kristuksen
erityisiä todistajia.*

Perheen yhteinen aika on pyhää aikaa.
Onnensuunnitelma on suunnitelma perheitä varten.
Perhe on perusyksikkö ajassa ja iankaikkisuudessa.
Kehotamme jäseniämme omistautumaan perheelleen.
Rukoilen, että kirkon perheitä, vanhempia ja lapsia, siunattaisiin.

Boyd K. Packer, "Ja pieni poikanen niitä paimentaa", Liahona, toukokuu 2012, s. 9.

Minä tiedän, että Jeesus Kristus tulee jälleen

Voitko kuvitella, että Jeesus ottaisi sinut syliinsä ja antaisi sinulle siunauksen? Juuri niin Hän teki Mormonin kirjan nefiläislapsille ylösnousemuksensa jälkeen.

”Ja tapahtui, että hän käski tuoda heidän pienet lapsensa.

Niin he toivat pienet lapsensa ja panivat heidät maahan hänen

ympäriinsä, ja Jeesus seisoivat keskellä – –.

Ja hän otti heidän pienet lapsensa yksitellen ja siunasi heidät ja rukoili Isää heidän puolestaan.” (3. Nefi 17:11–12, 21.)

Me tiedämme, että Jeesus tulee jälleen ja elää meidän kanssamme maan päällä. Hänestä tulee meidän Kuninkaamme ja Hallitsijamme. Se on

rauhan ja onnen aikaa niille, jotka ovat valmistautuneet tapaamaan Hänet.

Jeesus rakastaa sinua aivan kuten Hän rakasti nefiläislapsia. Voit valmistautua näkemään Hänet, kun Hän tulee jälleen, olemalla ystävällinen muille, olemalla kuuliainen, pitämällä rukouksesi ja valitsemalla oikein. Sitten olet valmis, kun Hän tulee jälleen! ■

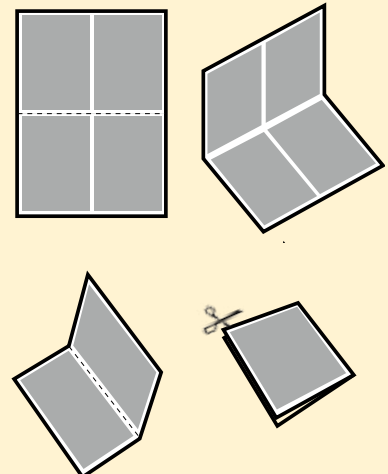
IDEOITA Keskusteluun Perheessä

Keskustele perheesi kanssa siitä, millaista maan päällä on, kun Jeesus on täällä meidän kanssamme. Voitte lukea kohdan 2. Nefi 21:6–9. Voitte sitten keskustella siitä, millä tavalla ihmiset kohtelevat toisiaan, kuinka eläimet käyttäytyvät ja kuinka turvallinen maailma silloin on. Anna jokaisen perheenjäsenen kertoa vuorollaan, mitä asiaa hän odottaa innolla, kun Jeesus tulee jälleen.

LAULU JA PYHIEN KIRJOITUSTEN KOHTA

- ”Kun jälleen saapuu Hän”
(*Lasten laulukirja*, s. 46–47)
- Matt. 16:27

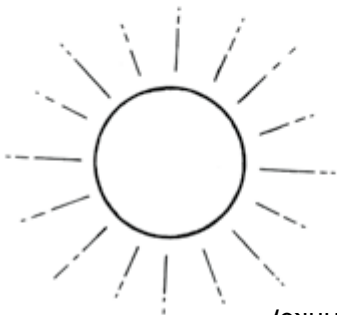
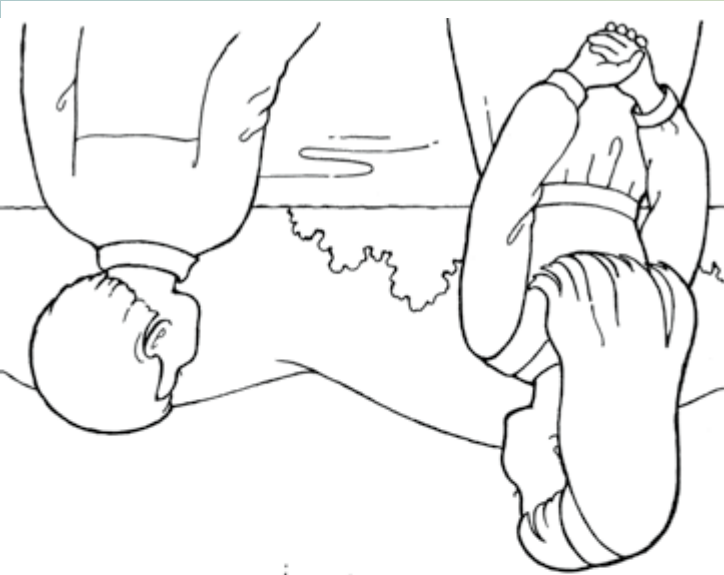
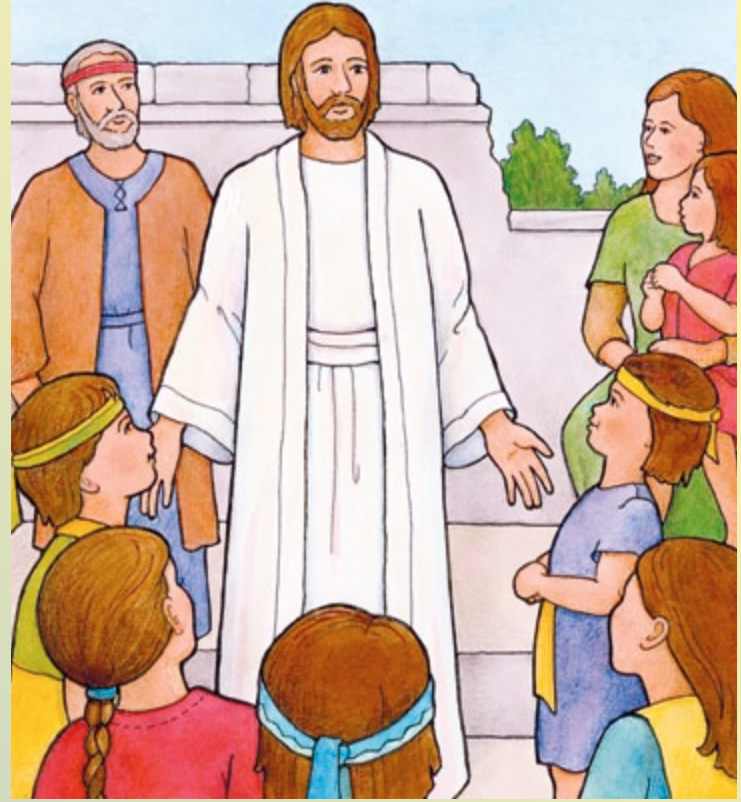

"Suo lasten tulla luokseni", sanat
kaikuu Jeesuksen.

KUN JÄLLEEN SAAPUU HÄN

Mirla Greenwood Thayne

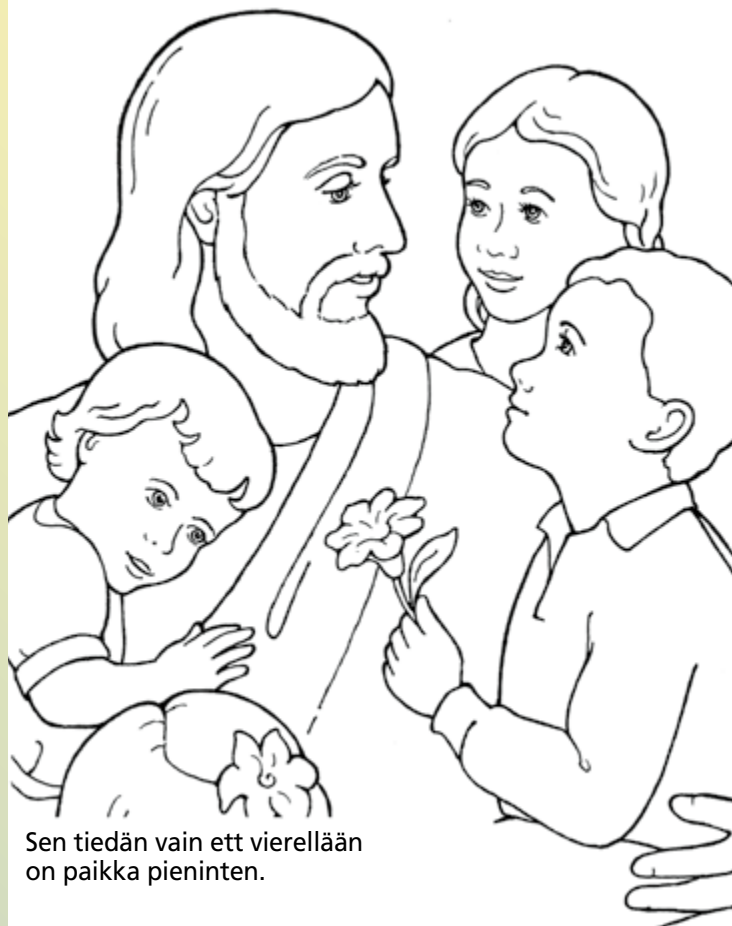
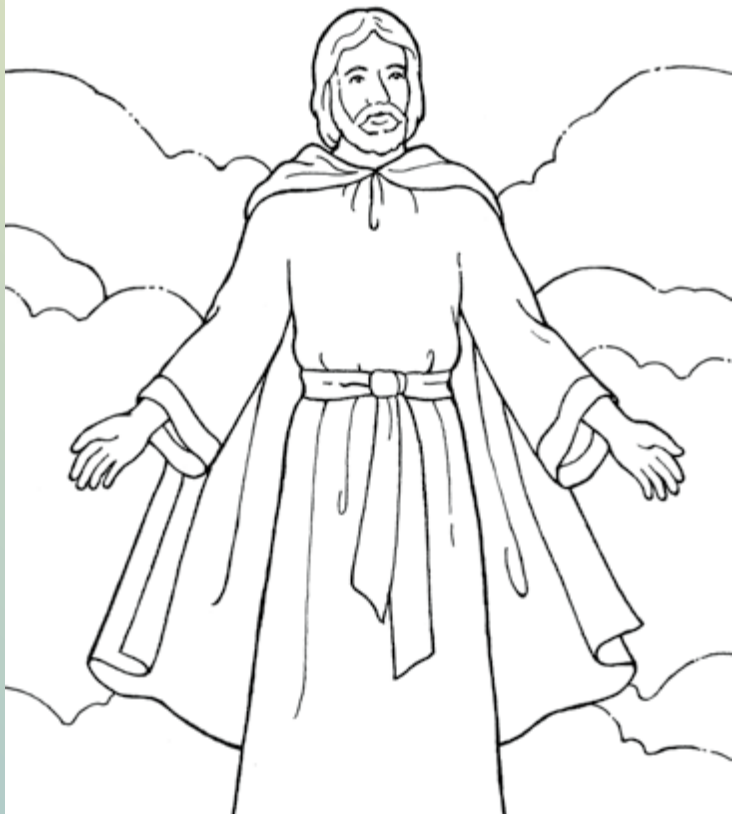

Paistaako yönkin aurinko,

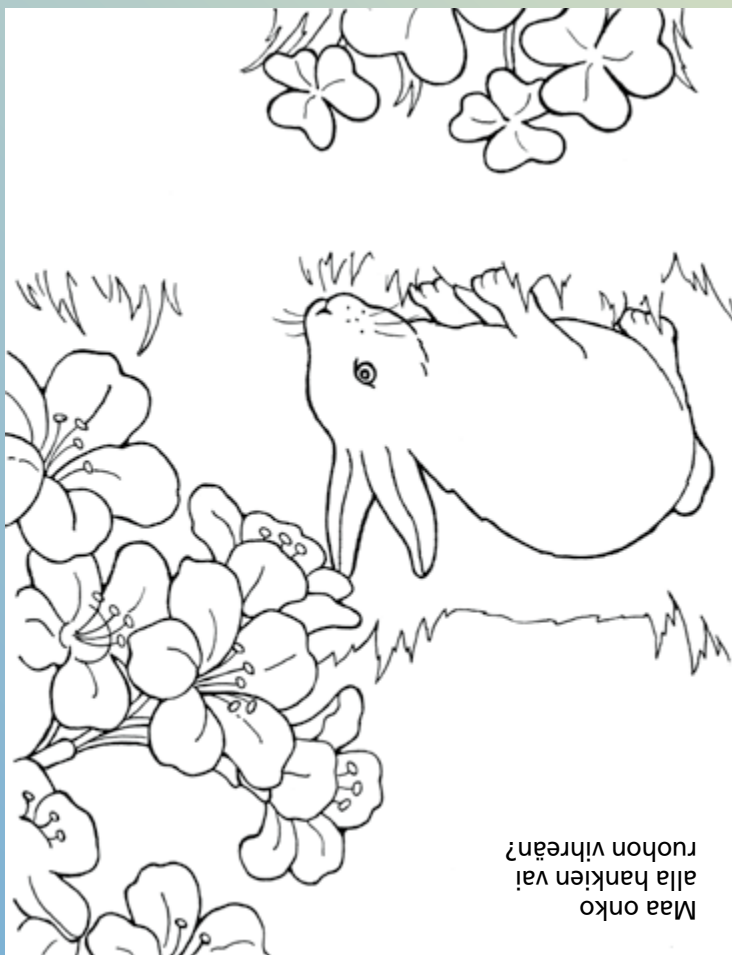

Mhtaako yksi tähtönen muut
voittaa loistollaan?

Taas soiko laulu enkelten,
kun jälleen saapuu Hän?

Sen tiedän vain että vierellään
on paikka pieninten.

Maa onko
alla hankien vai
ruohon vihreän?

Käy linnut
laulamaan?

MEIDÄN SIVUMME

Luen mielelläni lasten sivuilta kertomuksia profeettojen ja Jeesuksen Kristuksen elämästä. Muiden esittämien todistusten lukeminen vahvistaa omaa todistustani. *Liahona* auttaa minua valitsemaan oikein ja pitämään kirkon tasovaatimukset. Se myös auttaa minua tuntemaan, että olen lähempänä taivaallista Isää.

Camilla K., 11, Länsi-Malesia

Ailin C., 8, Guatemala

Alkeisyhdistyksemme kävi kerran São Paulon temppelissä Brasiliassa. Puutarha oli kauniimpi kuin mikään, mitä olin ikinä nähnyt. Me opimme, että temppelissä tekemiemme liittojen avulla voimme elää perheemme kanssa iankaikkisesti. Temppelinjohtaja puhui meille odotushuoneessa, missä näimme kauniita maalauksia. Minulla oli oikein lämmin ja onnellinen tunne, ja äiti kertoi minulle, että se oli Pyhä Henki, joka todisti minulle, että se, mitä opin, oli totta. Minä sain todistuksen siitä, että temppeli on Herran huone.

Renato B., 8, Brasilia

Renato ja hänen perheensä hänen kastetilaisuudessaan.

Meksikolainen Mauricio H., 7, haluaa mennä kasteelle ja olla kuuliainen, jotta hän voi jonakin päivänä päästä temppeliin. Hän yrittää olla hyvä esimerkki pikkuveljelleen Danielille.

Hongkongilainen Daniel, 3, on perheensä kuopus. Hänellä on herttainen luonne ja loistava hymy, ja hän rakastaa toisten palvele-

mistä. Hän haluaa aina rukoilla sekä kirkossa että kotona, ja hän haluaa seistä isänsä vieressä tervehtimässä seurakunnan jäseniä ennen sakramenttikokouksen alkua. Hän myös kerää mielellään laulukirjoja ja siistii kappelia kirkon kokousten jälkeen. Eräänä päivänä hän oli hyvänä esimerkkinä äidille, kun hän tapasi matkallaan kirkkoon erään pikkupojan ja pyysi tätä mukaansa kirkkoon.

Tima B., 6, Ukraina

Cayennen seurakunnan lapset Ranskan Guayanasta esiintyivät mielellään Alkeisyhdistyksen sakramenttikokousohjelmassa. He lukivat iloisina vuorosanansa ja lauloivat oikein hienosti. He rakastavat Alkeisyhdistystä. Yksi heidän lempilauluistaan on "Oon lapsi Jumalan" (MAP-lauluja, 187).

*”Ihmisen Poika on tuleva Isänsä
kirkkaudessa enkeliensä kanssa”
(Matt. 16:27).*

Katie penkoi varastolaatikkoa katsoen rypistetyt pakkauspaperit tarkoin läpi. Hän ei siltikään löytänyt etsimäänsä.

Hän laittoi kaikki takaisin laatikkoon ja meni etsimään äitiä.

Katie oli etsinyt pianon takaa, sohvan alta, jopa Thomasin pinnasängystä. Se oli kadonnut. Hänen täytyi kertoa äidille.

”Äiti, Jeesus-lapsi on kadonnut.”

Katie johdatti äidin olohuoneessa olevan seimiasetelman luo. Joosef ja Maria ja paimenet olivat paikoillaan. Tietäjät olivat paikoillaan, ja

kameli ja aasikin. Kaikki hahmot olivat kokoontuneina tyhjän seimen ääreen.

”Siltä näyttää, vai mitä?” äiti sanoi.

”Niin, en löydä Jeesus-lastasta. Olen etsinyt vaikka mistä.” Seimiasetelmä olisi pilalla ilman Jeesus-lastaa.

Äiti meni kirjahyllyn luo. ”Ei Jeesus-lapsi ole kadonnut”, hän sanoi ottaessaan jotakin ylähyllältä.

Katie huokaisi helpotuksesta. ”Siinä Hän on!” Katie sanoi. ”Menen laittamaan Hänet seimeen.”

Hän aikoi ottaa hahmon, mutta äiti laittoi sen takaisin hyllylle. ”Tänä vuonna laitamme Jeesus-lapsen seimeen jouluaamuna”, äiti sanoi.

”Se on perinne, jonka isä oppi Ranskassa.”

”Miksi? Kaikki näyttävät niin surullisilta.”

”Eivät he varmaankaan surullisia ole”, äiti sanoi. ”Minusta he näyttävät pikemminkin siltä, että he odottavat jotakin.”

Katie tutki hahmoja. Hän näki tyhjän paikan seimessä, johon Jeesus-lapsi kuului. Jotkin hahmoista olivat kumartuneina sitä paikkaa kohti.

”Niin kai”, Katie sanoi.

”Muistatko, kuinka innoissasi odotit Thomasin syntymää?” äiti kysyi.

Odotimme Jeesusta

Katie hymyili vauvaveljelleen, joka leikki huovan päällä. ”Muistan. Siihen tuntui kuluvan ikuisuus.”

”Tiedätkö, että profeetat odottivat tuhansia vuosia, että Jeesus tulisi ja auttaisi meitä pääsemään takaisin taivaallisen Isän luokse asumaan?”

Katie muisti nähneensä Alkeis-yhdistyksessä kuvan profeetasta, joka kirjoitti Vapahtajan syntymästä. ”Taidan tietää”, hän sanoi.

”Profeetat kuten Jesaja ajattelivat, mitä Vapahtaja tekisi tultuaan, ja kirjoittivat siitä”, äiti sanoi. ”He elivät koko elämänsä odottaen Hänen syntymäänsä. Se on yksi syy siihen, miksi pidämme tällaista seimiasetelmaa. Se muistuttaa meitä siitä, että monet ihmiset odottivat kauan Vapahtajan tulemistä.”

”Minä väsyisin odottamaan koko elämäni ajan”, Katie sanoi katsoen Jeesusta odottavia paimenia.

”On toinenkin syy, miksi teemme näin”, äiti sanoi.

”Mikä?”

”Muistatko, kun puhuimme perheillassa toisesta tulemisesta?”

Katie mietti hetken. ”Eikö se tarkoita sitä, kun Jeesus tulee jälleen?”

”Se on totta”, äiti sanoi.

”Milloin se tapahtuu?”

”No, me emme tiedä sitä. Mutta me odotamme Jeesuksen tulemistä

aivan kuin paimenet seimiasetelmassa ja aivan kuin muinaiset profeetat. Se on se toinen syy, miksi me odotamme joulun asti ennen kuin laitamme Jeesus-lapsen mukaan seimiasetelmaan – se muistuttaa meitä siitä, että mekin odotamme Jeesusta.”

”Tuleeko Hän taas seimeen?”

Katie kysyi.

”Ei, Hän ei ole enää vauva. Seuraavan kerran kun Jeesus tulee, Hän on ylönoussut. Mutta seimiasetelman tyhjä seimi muistuttaa meitä siitä, että aivan kuten sinä odotat joulua ja aivan kuten ihmiset odottivat Jeesuksen tulevan maan päälle, me odotamme nykyään Hänen palaamistaan takaisin. Me emme hukanneet Jeesus-lasta. Se on yksi tapa, jolla meidän perheemme muistaa Häntä.”

”Meidän täytyy vain odottaa”, Katie sanoi hymyillen.

”Aivan niin”, äiti sanoi.

”Samalla kun me odotamme, voitaisiinko leipoa pipareita?” ■

”Me julistamme, että Hän tulee jälleen maan päälle ja tällä kertaa väkevyydessä, ylhäisyydessä ja kirkkaudessa

hallitsemaan kuninkaiden Kuninkaana ja herrojen Herrana.”

Vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista, ”Olemme yhdessä Kristuksen asialla”, *Liahona*, elokuu 2012, s. 28.

Tule mukaan tutkimaan erästä tärkeää paikkaa kirkon historiassa!

Elise ja Kyle H., iältään 9- ja 6-vuotiaat, kävelevät pitkin lumisia katuja Salt Lake Cityssä Utahissa Yhdysvalloissa sijaitsevassa perinnepuiston pioneerikylässä. Näyttää siltä kuin he olisivat palanneet ajassa taaksepäin 1800-luvun puoliväliin. Niihin aikoihin pioneerit asettuivat asumaan Suolajärven laaksoon. Tule Elisen ja Kylen kanssa tutkimaan This Is the Place -perinnepuistoa, niin saat selville, millaista oli olla pioneerilapsi. ■

Tämä on se paikka!

Annie Beer

Kaupungin parturi lähetti leikkaamiaan hiussuortuvia lelutekijöille, jotka tekivät niistä hiuksia nukeille.

Tässä pienessä pioneerikodissa asui 12-henkinen perhe. Lasten täytyi kiivetä ulko-kautta tikapuita pitkin nukkuma-paikkaansa.

Kotiaskareet tehtyään pioneerilapset leikkivät leluillaan. Kylen lempilelu oli nalle, joka kiipeää ylös kahdesta narusta vetämällä. Sen avulla pioneerilapset oppivat lypsämään lehmiä!

Pioneerilapset kävivät usein koulua rakennuksessa, jossa oli vain yksi huone. Kaikenikäiset lapset kokoontuivat samassa huoneessa – vaikka he opiskelivatkin eri asioita.

Nam! Pioneerilapsetkin rakastivat makeisia!

Ensimmäiset pioneerit päättivät matkansa länteen vuonna 1847. Kun Brigham Young näki Suolajärven laakson ensimmäisen kerran, hän sanoi: "Tämä on oikea paikka." Tämä Brigham Youngin pojanpojan suunnittelema muistomerkki kunnioittaa noita urheita pioneereja.

Jeesus on syntynyt

Charlotte Mae Sheppard

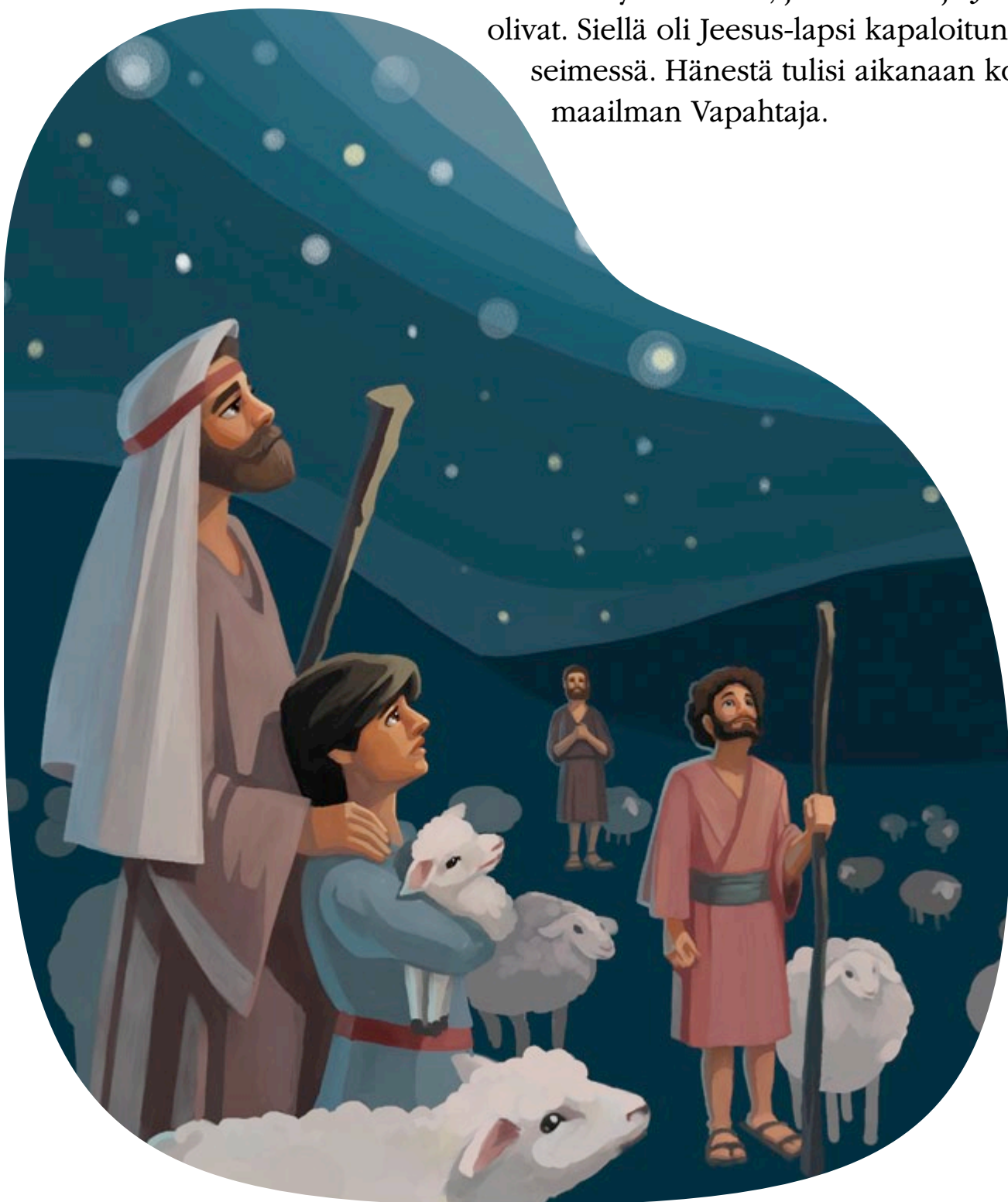
Maria ja Joosef
matkasivat Betlehemiin.
Sinne oli pitkä matka.
Maria sai pian lapsen.

Kaikki majapaikat
olivat täynnä. Maria
ja Joosef yöpyivät
tallissa, jossa nukkui
eläimiä. Heidän siellä
ollessaan Jeesus
syntyi.

Lähistöllä oli paimenia niityillä kaitsemassa lampaitaan. Heille ilmestyi enkeli, joka käski heidän mennä Betlehemiin katsomaan vastasyntyntä lasta.

Paimenet löysivät tallin, jossa Maria ja Joosef olivat. Siellä oli Jeesus-lapsi kapaloituna seimessä. Hänestä tulisi aikanaan koko maailman Vapahtaja.

Jouluna saamme tavallisesti lahjoja
perheeltämme ja ystäviltämme. Mutta kaikkein
ihanin lahja on se, jonka saimme taivaalliselta
Isältämme. Hän lähetti oman Poikansa Jeesuksen
Kristuksen syntymään maan päälle. ■

Miksi vietämme joulua

Val Chadwick Bagley

Etsi ja ympyröi nämä kuvaan piilotetut asiat:

MATKA KOTIIN

Heather Whittle Wrigley

Linja-automatkani töistä kotiin alkoi aivan tavallisesti. Viiden minuutin kuluessa nojailin jo päätäni ikkunaa vasten. Pian linja-auton pysähtelyt ja liikkeellelähdöt alkoivat keinoittaa minua uneen. Olin vastikään solminut avioliiton enkä ollut vielä täysin sopeutunut kaikkeen sen myötä tulleeseen vastuuseen sen lisäksi, että kävin töissä ja opiskelin kokopäiväisesti. Joinakin päivinä yksinkertaisesti nukuin koko linja-automatkan töihin ja takaisin kotiin.

Unen rajamailla kuuntelin kuljettajalle huudeltuja ajo-ohjeita. Ymmärsin pian, että uutta kuljettajaa piti neuvoa joka käänteessä, jokaisella kadunpätkällä ja jokaisen pysäkin kohdalla koko 80 kilometrin matkan ajan.

Aloin heti ärsyyntyä, koska tajusin, että kotimatka kestäisi varmaankin vielä pidempään kuin tavanomaiset puolitoista tuntia. Mieleeni tulvi epäystävällisiä ajatuksia kuljettajan kyvyttömyydestä. Ajo-ohjeiden huutelu häiritsi nukahtamisyrityksiäni.

Ennen pitkää huomasin kuitenkin, että kailotus oli lakannut. Katsahdin eteenpäin ja näin erään naisen ystävällisesti neuvovan kuljettajaa paikaltaan pari riviä minusta edempänä. Seurasin, kun hän antoi miehelle ohjeita

Kun emme tiedä, mihin suuntaan kääntyä, Jeesus Kristus osoittaa meille tien.

sydämellisesti ja ystävällisesti ja sitten, ennen kuin hän jäi pois omalla pysäkillään, hän kertoi kuljettajalle muutamasta seuraavasta pysäkestä matkan varrella. Vielä kauan sen jälkeen kun olin saapunut kotiin minua häiritsi oma arvoasteleva reaktioni verrattuna tuon naisen lempeään opastukseen.

Tajusin, että minä olin kuin se linja-autonkuljettaja – en tunne tietäni läpi elämän yhtään sen paremmin kuin tuo kuljettaja tunsi uutta reittiään. Kumpikin meistä oli vieraalla tiellä. Olen varma, että hän oli kiitollinen siitä, että joku, joka oli kulkenut tuota tietä aiemmin, oli halukas antamaan kärsivällisesti ohjeita siitä, mitä edessäpäin oli tulossa.

Kristus tekee saman meille. Kun emme tiedä, mihin suuntaan kääntyä, Hänen esimerkkinsä osoittaa meille tien. Kun meillä on kysymyksiä, Hän antaa hellästi vastaukset. Kuinka monta kertaa Hän, uupuneena pitkästä matkastaan, pyrkisi täyttämään muiden tarpeita?

Sen päivän jälkeen meillä on ollut muutama uusi linja-autonkuljettaja. He ovat silloin tällöin tarvinneet ajo-ohjeita. Sen rakkautta osoittavan naisen ja meidän Vapahtajamme esimerkin ansiosta olen antanut niitä auliisti. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

KUVITUS ROBERT T. BARRETT

Joseph Fielding Smith

Ollessaan nuori mies **Joseph Fielding Smith** oppi tekemään työtä ahkerasti. Hänen äitinsä toimi synnyttävien naisten apuna. Äidin vieraillessa potilaidensa luona Joseph ajoi hänen **vaunujaan**. Varttuessaan Joseph oppi rakastamaan pyhiä kirjoituksia. Hän kirjoitti monia **kirjoja** kirkon opista. Kirkon presidenttinä hän kirjoitti Utahissa sijaitsevan **Provon temppelin** vihkimisrukouksen.

Enkelit ilmoittivat Vapahtajan syntymästä paimenille, jotka kaitsivat vastasyntyneitä karitsoitaan niityillä lähellä Betlehemiä. ”Poikalapsi, joka syntyi tuohon karitsoiden syntymisen aikaan, tunnetaan nimellä ’Jumalan Karitsa’”, kirjoittaa vanhin Bruce D. Porter seitsemänkymmenen koorumista. ”Sillä nimellä on syväallinen merkitys, sillä Hän saapui yhdessä karitsoiden kanssa ja jonakin päivänä Hänet ’kuin karitsa, [vietäisiin] teuraaksi’. – Hän, joka on suurin, teki itsestään vähäisimmän – taivaallisesta Paimenesta tuli Karitsa.” Ks. ”Oi Häntä kumarramme”, s. 16.

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
JEE SUKSEN
KRISTUKSEN
KIRKKO